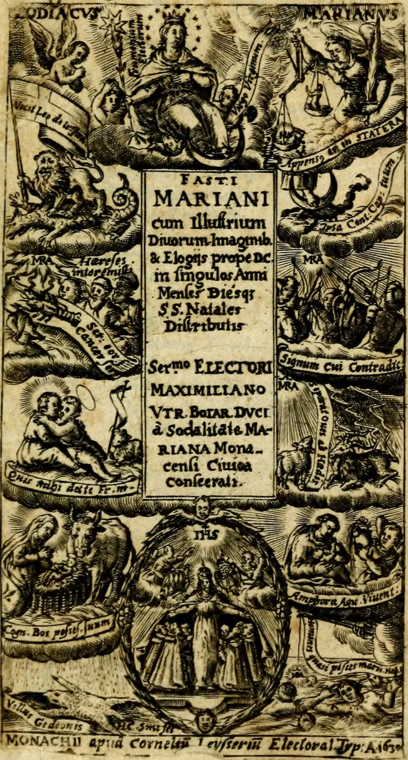

FASTI MARIANI

cum Illustrium
Divorum Imaginib.
& Elogijs prope DC.
in singulos Anni
Menses Diesq;
SS. Natales
Distributis

Serᵐᵒ ELECTORI
MAXIMILIANO
VTR. BOIAR. DVCI
à Sodalitate MA-
RIANA Mona-
censi Civica
consecrati.

MONACHII apud Corneliũ Leysserũ Electoral. Typ. A. 163·

IVLIVS.

1	S. *Rumoldus Ep. Mart.* S. *Eberhardus Episc.* S. *Simeon Salus.*
2	VISITATIO B. MARIAE. V. S. *Otho Episc.*
3	S. *Landfrancus Episcop.*
4	S. *Vdalricus Episcop.*
5	S. *VVilhelmus Abb.*
6	S. *Goar Presbyter.* S. *Godeleua M.*
7	S. *VVilibaldus Episcop.*
8	S. *Procopius M.* SS. *Chilianus cum* Soc. *MM.* S. *Landrada V.*
9	S. *Anatolia V. M.*
10	SS. *Septem Fratres MM.*
11	S. *Golinducha Vidua.*
12	S. *Ioannes Gualbertus Abb.*
13	S. *Iustina V. & M.*
14	S. *Henricus Imperator.* S. *Bonauentura Ep. Card.* S. *Tuscana Vidua.*
15	S. *Iacobus Episcop.*
16	S. *Vitalianus Episc.*
17	S. *Alexius Conf.*
18	SS. *Symphorosa & FF. MM.*
19	S. *Arsenius Abb.*
20	S. *Margarita V. M.*
21	S. *Daniel Propheta.* S. *Daniel Abbas.*
22	S. *VVandregi[illegible] Abb.* S. *Maria* [illegible]

S. Brigit-

23 S. Brigitta Vidua.

24 S. Christina V.M.
B. Christina Mirabilis.

25 S. Iacobus Apost.
S. Christophorus M.
S. Glodesindis V.

26 S Simeon Monachus.

27 S. Pantaleon M.
SS. Septem Dormientes.

28 SS. Nazarius & Celsus MM.

29 S. Olaus Rex M.
S. Lupus Episcopus.

30 S. Abdon & Sennen MM.
S. Germanus Episcopus.

31 S Ignatius Soc. IESV Fundator C.
S. Ioannes Columbinus.

Expecta quotidie finem vitæ, & ad iter illud te para; qua enim hora minimè putas, mandatum afferetur: væ autem illis, quos tunc imprudentes opprimet & imparatos. Cordis compunctio est curandis hominum animis medicina. *S. Ephrem. De Vita spirit.*

Præparatio ad Mortem.

Pro Filijs Principum.

QVid mirū, ô parentes, si quos vobis DEVS tantisper concedit filios, cùm lubet, aufert iterum? Suum ille repetit, & quas vos in Liberis delicias quæritis, amore, si fas est dicere, etiam ille deperit. Ita RVMOLDVM Dauidis Scotorum Regis filium non nisi precibus extortum in tempore sibi iterum vindicauit, Angelo misso, qui iuuenem edocuit, quantum æterna tura regna perituris antistarent. Quare RVMOLDVS cælo iam tum oculos circumferens facilè Sponsam, sceptrum patrium & adeò humana omnia despexit. Sed & Pontificatum Dublinensem, cùm patre demortuo ad regni gubernacula abstrahere illum Ciues vellent, fugâ deseruit, iterum ad hoc optimo consiliario Angelo vsus. Hoc tam bono Duce Romam, inde in Brabantiā profectus Adoni Comiti precibus suis apud DEVM filium impetrauit & hunc ipsum, vt bis se RVMOLDO deberet, aquis haustum in vitam restituit. Inter hæc dum templum aliena liberalitate, sed suis curis, ædificat, geminæ operæ consilium viri è medio tollendi ceperunt, opes, quas ingentes penes ipsum credebant, hereditatem parricidio adituri. At tanti sceleris merces fuit nummus tergeminus repertus. Corpus in fluuium abiectum cæleste prodidit lumen, quod omnem ab eo loco noctem fugabat. Extraxere igitur piscatores RVMOLDVM mortuum, ingentem tamen vel talem Adoni comiti prædam. *Ex Lippeloo.*

Vtinam ſapiamus ad pręſentis vitæ moderationem! vtinam intelligamus ad præteritæ correptionem! vtinam deuotâ in Deum fide prouideamus, vt felicem habeamus, ipſo miſerante, conſummationem! *S. Bern. in ſ. 2. de SS. Pet. & Paul.*

Deſiderium vitæ æternæ.

Pro Epiſcopis & Antiſtitibus Eccleſiæ.

EBERHARDVS gente Boius, genere Comes, cùm è Collegio Bambergensium Canonicorum ad Religiosorum se iuuenis transtulisset, à suis inde nolens extractus & in Gallias est amandatus; vt (quod hodie etiam amat fieri) cum veste mores sanctos & sanctiora proposita poneret. Sed non præpotuêre Numini amicorum inimica consilia. Redux enim in idem monasterium se abdidit; Biburgensi dein Asceterio, mox etiam Salisburgensi Episcopatui iussus præesse, in miseros, si quisquam alius, pius fuit. Itaque Promum Condum etsi seniculum insequi hospitem Biburgo Ratisponam vsque compulit, &, quem transeunti negauerat, vini haustum deferre: ipse, cùm Italiam peteret, ægrę mulierculæ equum cessit & pedes Apenninum conscendit. Elephantiacorum cùm & corpora & animos curaret, reddente ex his vno cum vomitu Diuinum Epulum, ore suo omnia excepit, nec multò post cognouit, sub ægro illo CHRISTVM latitasse, virtutis suæ exploratorem. Dum vixit nulli vnquam quidquam MARIAE nomine petenti denegauit, ideoq; mortuum nonnemo sinu MAGNAE MATRIS velut infantem foueri vidit, & nectare, quod ipsa illi VIRGO libauit, inebriari. Quid hîc agitis Sodales Mariani? Matrem esse vestram MARIAM vultis? pauperum patres este. Et profectò aut filij MARIAE nõ estis, aut Fratri EBERHARDO sinum inuidetis.

Ex tom. 2. Henric. Canis. & to. 14 Bau. S.

Per Chriſtum ſenſibus innouatus abiectâ ſeculi huius figurâ, formam tuam in formam tui reduc Saluatoris, vt nouitas ſenſuum tuorum in tuis actibus eluceſcat, & cæleſtis homo cæleſti habitu jam gradiatur in terra. *S. Pet. Chryſol. ſ.* 120.

Renouatio ſpiritus.

Pro Tyronibus Religioſorum Ordinum.

QVisquis vestium splendorem quæris, cum SIMEONE, si oculos habes, videbis, si animũ, etiã indues. Nempe cœnobiũ ingresso cùm adolescentulus nuper religiosâ veste indutus occurrisset, vidit cęlesté in habitu regiã multo lumine [illegible]ere. Quare eandé di[illegible]que cum IOANNE fratre tam diu ambiuit, dũ [illegible]erque est potitus. Sed & Philosophũ videsis in vno SIMEONE geminũ. Heraclitum inquã & Democritũ, sed Christianũ. Nemo alius tam doctè aut flendo risit, aut ridédo defleuit mundi insaniã. Nempe Emesam vrbé ingressus mortuúmq; canem fune trahens omnes pueros post se, mox omné ciuitaté traxit, fuítq; Sapientiæ Magistro risus, plausus; conuitia & verbera, merces, & ingens quidem nihil aliud quęrenti. Interea risum comitata sunt compluria miracula. dæmones mali alapâ pulsi, cantu proscripti; carbones siue in pallio siue in manu innoxij splendoré virtutis prodidere. oculi sinapi, aceto, allióque curati. hæretici & infames mulierculæ sapere à Stulto docti, qui scilicet iam oracula etiã dabat. Et fuit cum flagello vrbis columnas aliquãmultas castigauit, illud addens *state: saltandum vobis est.* & ecce saltarũt illæ terrâ mouente, sed steterũt cadentib[9] alijs. Pueros alio tépore quãplurimos perbenignè salutans in ludo supplicauit pro his Magistro, ne cæderétur, quod longũ illis iter instaret. Et hoc eis nimirũ mors indixit paulò post per vrbé grassata. SIMEONIS quoq; funus cũ pauculi homines curarét, adfuere Angeli, &, lessum an epiniciũ? cantarũt totius Orbis Mimo, *Sar.*

Sit in singulis Mariæ anima, vt magnificet Dominum; sit in singulis spiritus Mariæ, vt exultet in Deo:; Nam etsi secundum carnem vna mater est Christi, secundum fidem tamen omnium fructus est Christus: S. *Amb. l.2. Com. in Luc.*

Visitatio templorum B. Mariæ V.

Pro peregrinantibus.

REDIBAT in astra Numinis ad MARIAM legatus, quem venturũ terris nuntiauerat, cælo venisse nuntiaturus. At VIRGO DEO iam plena visendi ad cognatam Elisabetham studio in viam se dedit. Hanc monstrauit, qui sub vtero iuit comes, ingens MATRI, sed dulcis sarcina. Hic viæ laborem temperabat, hic properantibus pedibus alas addebat, vt expeditior nunquam iuerit MARIA, quàm sic onerata. Iam sub aspectum mutuum venerant geminæ cognatæ, iam in Amoris vincula brachia coiuerant, cùm gaudio gestiens in Elisabetha infans VERBVM in vtero latens ex vtero prodidit, iam tum vox clamantis. Tunc nouo prodigio Virginitas sterilitati, & sterilitas Virginitati fœcunditatem est gratulata; tunc, quas texere Angelus cœperat MARIAE laudes, pertexére Elisabetha, Domini Matrem salutare, quæ Ancilla venerat, super omnes illam mulieres efferre ipsum cumprimis laudibus in cælum tam sancti vteri hospitem tollere. Itaque oraculis domus personare, VIRGO lętitiâ etiam ipsa exultans, quo DEVM Magnificaret, carmen canere, cui omnem palmam vates concedent. Certè vt Superi delicati sint (quippe dulci semper Musicæ assueti) tunc tamen Terræ cantus probarunt: nec hodie puto faciliùs aures Marianis præbent, quàm MARIAM MARIAE verbis laudantibus, tunc præsertim, si vox Virgo accedat, quam dicere ausim tam libenter audiunt Angeli, quam nos Angelorum audimus. *Ex Hist. Euang.*

Dulcis Domini IESV memoria, ô Iuuenis, fixa semper inhęreat in mente tua: vt exercitationis tuæ cursus palmæ coronam accipiat: Tempus enim instat, in quo strenui præmia, ignaui ignominiam accipiant. *S. Ephrem de Exercitatione.*

IESV Memoria.

Pro Hæresi è Germania extirpanda.

OTHONEM Pont. Bambergæ Sueuia donauit. Præter Xenodochia, structáque vel reparata templa quàm plurima, monasteria exædificauit XXI. hominum Deo sacratorum aspectu præcipuè delectatus gaudebat his siue sacrificaturis siue ad mensam accubituris ministrare & fercula osculo condire. In Pomeraniam cùm mouisset superstitionem expugnaturus, multæ illi pugnæ fuere, sed victor etiam, cùm vapularet, abiuit. Tandem manus dedit Regio, postquam Pont. verbis blandis & munusculis captos duos adolescéculos, illi alios, hi alij iterum alios & parentes denique ipsos ad sacra nostra induxerunt. Ita post OTHONEM Apostolos Pomerania pueros habuit, quos, vbi sacro fonte lustrati sunt, à profanorum societate remotissimos voluit, vt neque iam lusus illis communis esset, quorum mores dissimiles esse oportebat. Bambergam redux vitam reliquam egenorum subsidio porrò impendit, magno operæ pretio. Nam vidit nonnemo in altissimo monte (Olympum diceres) ab omnis ætatis & sexus hominibus palatium OTHONI è solidis gemmis adornari. Quid igitur superbia architectos toto orbe conquæris, vt cælum tibi in terris struas, quando obuios has quotidie habes? Si nescis, cæci sunt, qui aream rectè designabunt: claudi sunt, qui tam pulchra saxa conuehent; manci debilésque rectè absoluent, & in cælum tam nobile ædificium educent.

Ex D.D. Bamberg. Gretseri.

Huius vitæ dulcedinē relinquentes, iam nunc de futuris sæculis quotidie cogitando etiam in hoc corpore prægustare conemur; & exclusâ de sensibus nostris sæcularium desideriorum amaritudine, quendam beatitudinis saporem cordibus nostris attrahamus. *B Cæsar. hom. 26.*

Emendatio vitæ.

Pro resistentibus voluntati diuinæ.

NObiles cunas LANDFRANCVS Papiæ Italiæ vrbe habuit, nobiliores nutrices, Musas. Harum in finu non profanam modò, sed & sanctiorem sapientiam imbibit, vt *lumen Magisterq;* Theologorum iam tum audiret. Sed poterat hic Magister amplius in fortunæ ludo quid discere. Ecce enim dum Gallias petit, in vno omnes captiuæ bonæ artes abducuntur. Tulit ægrè ab initio seruitutem tam liberaliter educatus; obstrepentibus puto in vinculis, liberioribus, è nouem, Sororibus. At rectius seueriores monuere. *Et, nimirum, aiebant, hoc tu fortunæ didactron etiam Magister debebas; discipulus sanè huius, si in captiuo liberum errare animum nescias; Si poeta es, absolues fabulam: si orator, persuadebis animo deditionem. Iam philosophus Orbem etiam in hoc angusto carcere perambulabis. denique si Lumen es, si Magister, pulchrius in tenebris lucebis, & DEVM è vinculis laudabis.* Ad hæc LANDFRANCVS tam cœpit amare seruitutem, vt amissus ex hac continuò cœnobio se mancipauerit, vtque in schola tam sancta rectius proficeret, illiteratus videri voluerit. Sed Itali institores, quibus iter illac erat, aperuere, quàm doctæ merces sub rudi cucullo laterent. Itaque primo scholis, mox asceterijs, tum etiam Cantuariensi Ecclesiæ præfectus, anno M L I X. nobilem hæreticum Berengarium spectante & applaudente Româ deuicit. Triumphum tamen illi Mors in annum L X X X I X. distulit. *Ex Arnoldo Vrion.*

Quid tibi necesse est, in ea versari domo, in qua necesse habes quotidie aut perire aut vincere? Quis iuxta viperam securos somnos traxit? quæ etsi non percutiat, certè solicitat. Securius est, perire non posse, quam iuxta periculum non perisse. *S. Hieron. Ep.* 47.

Solicita Castitatis Custodia,
Pro inuerecundis.

MVltum Ætas tenera nutricibus debet, quæ lac dederunt; plus illis, quæ pietatem instillarunt. Ipse è cælo VDALRICVS adstipulabitur. Hunc puerum VViborada sanctissima Virgo leuiculè, fortè cinctû castiore de lino cingulo donauit, iussitque primò liberioribus sermonibus nec linguâ daret nec aurem; tum, quos Mundus socios dictitat, hostes duceret; mollem Cupidinem cilicio absterreret, eius flammis sub pectore grassantibus, verbis Ecclesiæ in Adiutorium DEVM exciret, simul digito in focum immisso incendijs incendia opponeret; fæminas denique, vel se fæminâ autore, fugeret. His monitis velut lacte virtus VDALRICI creuit ridentis irridentium coæuorum turbam, qui cum ludibrio, sed sine mendacio, Sanctum iam tum clamabant. Sed grauiora testimonia iam Pontifici cælum dedit, è quo manus delapsa sacrificare cum VDALRICI manu est visa: Fluuium nunc in perforata naui, nunc sine illa siccus traiecit: Contra Barbaros Augustam Vindelicorũ obsidentes Ottoni Imp. præsentiâ suâ nobilem victoriam peperit: VIRGINIS Augustanæ bona aduersus rapaces manus tutatus commilites Cœlites habuit, qui varijs pœnis in prædones pugnarunt. Multis alijs miraculis illustris factus tamen est pœnas se Numini debere, quod successorem sibi Nepotem (ceterà dignum) legisset. Proinde non Nepotes sed pauperes fecit hæredes, in quos moriens etiam supellectilem sparsit Sed nimirum sic vasa colligunt Pontifices in cælum migraturi. *Ex Vita.*

Eleemosynam, quantum possumus, & quamdiu viuimus, & ipsi habere, & alijs impendere festinemus, vt securi possimus in die Iudicij dicere; da domine, quia dedimus; nos fecimus, quod iussisti, tu imple, quod promisisti. *B. Caesar. hom.* 15.

Eleemosynarum largitio.
Pro misericordibus.

BOiariæ hic WILHELMVS debetur, ex qua oriundus Monachum Ratisbonæ induit. Hîc omnibus omnino artibus excultus Mathesin tamen præ cæteris coluit, quod multa atque præclara Monumenta ipsius loquuntur literis consignata. Eloquentiæ tantæ erat, vt sanctiorem Orpheum diceres, qui saxa etiam traheret. Præsul Hirsaugiensis in miseros tam pius fuit, vt his vestiendis non semel pæne se ipsum nudarit. Sed nimirum fœnus à nullis maius, quàm ab his ipsis, qui reddere nihil possunt, auarus speret. Hoc certè WILHELMVS tunc tulit, cùm in suorum vsus pondo argenti V. ab ignota terris sed non etiam cælo manu abstulit. quid iam horrea memorem, quæ, quòd WILHELMI liberalitas exhausisset, subitam mirámque messem; quid cellam, quæ effuso per negligentiam vino, nouam in dolio vindemiã viderunt? quid piscatum felicissimum? cùm missum sæpius in aquas rete præter laborem inanem diu nihil, pòst imperio Diui Christíque nomine immissum ingentem piscium prædam retulit. Taceo hæc aliaque à morte miracula; & reuocatam per WILHELMVM ad primas leges D. Benedicti per omnem fere Galliã & Germaniã familiam, & ad Religiosæ vitę amorem vilissimáque in hac munia excitos Nobilissimos Iuuenes laudo, piscatum priori longè præferendum. Cæterum astra sua WILHELMVS propioribus oculis aspexit anno Christiano M X C I. *Ex Trithemio.*

Procul contentiones, procul lites, procul maledicta mittantur, & quia laqueus eſt mortis lingua ſuſurronis & bilinguis, parcat vnusquiſque animæ ſuæ, ne in ſupplicium ſuum vincula ſibi mortis innectat; Ama pacem & tranquilla ſunt omnia. *S. Pet. Chryſol. ſ.* 53.

Charitas fraterna.
Pro inuidis & detractoribus.

IVre meritiſſimo inter Apoſtolos ſuos GOAREM numerant Treuirenſes, vt quibus ille ſuperſtitione implicitis inter primos DEVM nunciauit. Sed dum illum æquis aurib⁹ vel maximè audiuit populus, iniquis inuidia oculis ſpectauit. Quare more ſuo ſubornauit, qui apud Archiepiſcopum innocentiam eius inſimularent. Gemini erant è fraudibus & mendacijs compoſiti. Eos GOAR ad ſe venientes, vt vindictam Chriſtianam ſumeret, amicè accepit & ad menſam inuitauit. Sed eadem inuidia, quæ non niſi infelicitate GOARIS paſci, nec bibere niſi huius ſanguinem auebat, reſpuit alijs famē aut ſitim pellere. Quare ex itinere defeciſſent ſcilicet, niſi ſemper ad vindictam vigilans GOAR feras Chriſti imperio aduocaſſet, & earum lacte recreatos hoſtes animam ſibi feciſſet debere. Ad tribunal Archiepiſcopi vbi ventum, luce clarius meridiana apparuit innocentem eſſe GOAREM, quando pallium ſuum in ipſius ſolis radijs ſuſpendit. Ad hæc ex puero proiectitio cùm iuſſu Archiepiſcopi nomen parentis quæſijſſet, ecce facundiſſimus infans lingua digitoque ipſum Archiepiſcopum prodidit. Erat hoc ſcilicet abſoluere reum & Iudicem damnare. Quare populus ad inſulam GOAREM velle vocare, & cùm reſpueret, vim amicam inferre. Sed ab hac iterum illum ægritudo abſoluit, quam precibus à cælo extorſit. Præſtare credidit morbo quàm ambitione laborare.

Ex Surio.

Libidinis vitium expelles, si orationi assiduæ incumbes & sobrietati; si mentem à malis cogitationibus cohibebis; si nullum proferes vanum verbum; si ad templum accedes frequenter; si mortem & diem Iudicij identidem recogitabis. *S. Ephrem. de Vit. spirit.*

Tutela Castitatis.

Pro impudicis.

VI. IVLII.

QVoties fallit Amor [illegible] larua tyrannum se ostentat! Ecce hic [illegible] exemplum oculis exhibet. Aduerte animo, quisquis blanditijs eius credis neque fallacias caues. Deperibat GODOLEVAM nobilem Virginem nobilis item Iuuenis Bertulphus. Verùm cùm primum ex voluntate parentum domum Sponsam deduxit, amor ille omnis in odium degenerauit, & prima iam nocte aspectum non sustinuit eius ferre, cuius absentiam morte nuper crediderat. Quare vel enecare vel certè à sese abigere aggressus non nisi vnicum panem quot diebus dedit. At illa patientiâ ad omnes iniurias obarmata cùm multa animi grati significatione accepit, & hunc ipsum cum pauperibus sibi communem esse voluit tam diu, dum fugam ad parentes nudis pedibus coacta fuit arripere. Cæterum cùm sacri homines sese interposuissent, iterum domum GODOLEVAM duxit Bertulphus, sed efferendam. Siquidem binis seruulis ad omne scelus exercitatis vt laqueo, dum ille domo abit, suffocarent innocentem, imperauit. Virtuti cælum pluribus portentis parentauit. Nam panes, qui sub funebrem diem in miseros erant spargendi, in furno numerum suum longè superauerunt. Aqua, in quâ abiectum funus erat à parricidis, medicinam morbidis propinauit. Ipsa humus in loco supplicij egesta in lucidissimas gemmas abijt, ne amplius quisquam dubitaret pretiosam in conspectu Domini mortem Sanctorum esse.

Ex Surio.

Semper tibi displiceat quod es, si vis pertue-nire ad id, quod nondum es. nam vbi tibi pla-cuisti, ibi remansisti. Semper profice; noli in via remanere; noli retro redire; noli deuiare. *S. Aug. s. 5. de verb. Apost.*

Studium profectus spiritualis.

Pro peregrinis.

ANimæ cælo natæ eheu! exiliũ amamus, patriæ obliuiscimur. At non ita WILIBALDVS è regiâ Anglorum stirpe pulcherrimus flosculus. Vix enim mundum sæque adeo circumspexit, cùm illico peregrinum agnouit, ideoque exire hinc quam ocyus, nec solus voluit, sed in laudatissimi facinoris societatem VVunebaldum Fr. & VValpurgam sororẽ, quin Richardum etiam regem parentem exciuit. *Si nescis, Pater, peregrini hîc etiam reges sumus. Quin igitur is, quò SS. virorum per omnem orbem vestigia, atque adeo Christi te ducunt. Exi, ah! exi regno! nisi exis, scilicet efferere.* Ergo purpura penulæ, sceptrum baculo, corona galero cedit; atque ita digna Regibus Anglis expeditio Romam, inde Hierosolymam adornatur. Vltimùm vt hanc etiam suæ peregrinationem cruces comitarentur, in illo itinere patrem, in hoc oculos amittit. Recepit tamen hos ad vrbem sanctam appulsus, viditque deinceps tam bene, vt excæcatis tum à Gentilitiâ superstitione Germanis dux à Gregorio Pont. datus fuerit, quem quidem annis XXXVI. egregiè præstitit, & nobilem hodie Episcopatum Eystetensem condidit. Sed inter omnia eius (quæ multa & immortalia) facinora, illud princeps est, parentem è regno secum ad DEVM abduxisse. Eant nunc delirì senes, querantur vltimo ætatis adminiculo orbari sese, vbi è mundo filius abit. Abeundo VVILIBALDVS, an non parenti Scipio fuit? *Ex Philippo Eystett.*

Si inuenis melius, quàm videre faciem Dei, illuc te præpara: væ tali amori tuo, si vel suspicaris aliquid pulchrius, quàm est ille, à quo est omne pulchrum, quod te teneat, ne illum cogitare merearis. *S. Aug in ps.* 43.

Amor Dei super omnia.

Pro excæcatis amore sæculi,

SAulum aut Saulo simillimum Neaniam vides: quippe à Diocletiano Alexandriam missus, quò Christianos illic exscinderet, & ipse Christum obuium habuit, & quidem è cruce sibi loquentem. Multum igitur se aberrasse animaduertens aliam viam deinceps ingressus est, & fabrefieri sibi ex auro crucem fecit illi geminam, quam nuper viderat. Hæc signa vix intulit Agarenis, cùm nobilem victoriam abstulit. Sed, quod mirere, Victori bellum alterum, bellum crudele Mater mouit, quæ pietatem filij, qua fractos pedibus aureos argenteósque DEOS pauperum manibus in spolium iussit cedere, sub impietatis nomine ream egit. Sed vincto omnibusque tormentis exercito patronus cum Cælitibus Christus adfuit & sanguine iam suo pulchrum sacrâ vndâ amplius lauit & abhinc PROCOPIVM dixit. Atque hic ille Procopius est, qui vnus contra omnes Carnificum manipulos stetit, quique priùs quàm gladio ceruicem ipse, sibi Tyrannum non vnum subiecit. Qua in re iterum Paulo similem illum rectè dicemus; in illo etiam superiorem, quod Christo moriturus filius Matrem peperit. *Ex Metaph.*

Beatus, qui ab omni abhorret turpitudine peccatorum; séque hostiam viuentem & Domino acceptam offert: Beatus, qui semper in seipso Dei memoriam colit; erit enim totus velut Angelus cælestis in terra cum reuerentia & amore sacrificans Domino. *S. Ephrem. in Beatitudinibus.*

Desiderium Beatitudinis.

Pro Prædicatoribus Fidei.

VTi Hiberniæ Italia Columbanum, Gallum Suenia, ita Francia Orientalis KILIANVM debet. A Musis mansuetioribus ad omnẽ humanitatem efformatus Monachum induit & Sacerdotio initiat⁹ cœnobij præfecturã accepit. Sed ingenuus qui in pectore bulliebat sanguis maiores ausus est honores sperare & generosâ morte Martyrum nobilitatem velle mercari. Igitur in Britanniam, mox inde in Galliam, per hanc in Germaniam se penetrauit, & Herbipolim Franciæ orientalis metropolim peruenit, Colomanno & Totnano viæ propositique pulchri comitibus. Vix crucis signa explicata, cùm debellata superstitio & ipse Dux Francorũ Gosbertus sub iugum Christi est missus. Sed restabat cum Muliere bellum, semper viris eriã periculosum. Geila hæc fuit fratris olim Gosberti coniunx, tunc pellex huius, & quia hanc cõsilio KILIANI Dux ædibus parabat eijcere, ipsa prius KILIANVM sociosque (absente Duce) vitâ eiecit, & corporibus Duorum stabulũ superædificauit. Monitus KILIANVS ab Angelo de morte obuiam hostibus processit, ijsdémque verbis, quibus Christus Iudam, salutauit. Martyrum porro sanguinem linteo excepit Matrona Burgunda. Locum stabulantes equi nullis sordibus contaminarunt. Sicarij malè omnes perierunt, fuitq; qui sceleris sui furijs agitatus clamaret, nunquã non sibi imminere gladium KILIANI sanguine calentem. Ipsa Geila pœnas datura carnificem dæmonem habuit. Ex San.

Memor esto arrepti propositi, & imaginem tibi propone Crucifixi: Benè verecundari potes, inspectâ vitâ IESV Christi, quia nec dum magis te illi conformare studuisti, licet diu in via DEI fuisti. *Thom. de Kemp l. 1. c. vlt.*

Contemplatio Crucifixi.

Pro desolatis.

SCite LANDRADA Virgo genus suum, quod è Principum Gallorum stemmate ducebat, nouit æstimare, dum despectis, qui multi illam deperibant, terræ filijs omnibus, vni Agno intactam seruauit sese. Doluit id multùm parentibus, vt qui generos, qui Nepotes sperabant. Sed maluit illa familiam emori, quàm Virginitatem; & satis se oblectabat numerosâ, quam domi alebat, pauperum sobole. His illa vltima seruitia exhibere, interim pretiosum pudorem sub vilibus ancillularum pannis tegere, deniq; quò tutior hic foret, in vltimas solitudines asportare; si tamen solitudines rectè dicimus, quas ab aduentu ipsius cælites deinceps cantu suo frequentarunt, lumine exhilararunt. Et fuit, cum hi ipsi, festiua inter tripudia, Mnemosynon illi à sponso crucem artificiosam è cælo detulerunt. Huic illa mox Aram; Aræ templum; templo se suaque dicare ad vltimum vitæ diem vsque. Ab hoc spectabilis Lamperto Episcopo tumulum eo in loco se velle significauit, in quem delapsa primùm Crux foret: quod ne fieret, cùm homines intercessissent, bonam operam boni Angeli locarunt, suisque manibus castissima membra eò deportata composuerunt.

Tam nobiles Virtus Vespillones habet. *Ex Surio.*

Si nobis ſputa, quæ ſine peccato proijciuntur, horrorem faciunt in veſtibus noſtris, putas cogitationes libidinoſæ, quas diabolus ingerit, qualem horrorem faciunt Deo in animabus noſtris? *B. Cæſar Hom.* 3.

Munditia cordis.

Pro perſeuerantibus in rerum illicitarum cogitatione.

RECTÈ Lilium dixeris Virginitatem, sed spinas easq; plurimas inter. Vel ANATOLIA palam id facit, pulcherrimi candoris & ipsa lilium, quod vbi carpere procus impudens desperauit, ex amatore hostis factus, Fidem apud Iudicem accusauit, cuius castimoniam non potuit. Itaque ex veteri sed pessimo more in exilium virtus mittitur. Sed fallor. patriam putasses, ita in honore etiam ibi fuit. Etenim cum Diodori Viri Consularis filius (Anianum dixerunt) à malo Genio correptus sæpenumero discruciari ab ANATOLIA se clamitâsset, quin ruptis subinde vinculis ad illius pedes abiectus missionem tandem accepisset, ilicet ea fama totum Piceni agrum peruasit, vt iam commune omnium Morbidorum asylon Virgo Exul esset, iamque tam felix exilium inuideret Decius, ideóque huic vincula, equuleos & flammas superadderet, quin etiam Audacem nobilem magum euocaret, qui immanem in Virginem serpentem armaret. Sed pepercit hic Virginitati, non item Magistro suo Audaci, vt pote in cuius collum ita inuasit, vt nisi manum auxiliarem Virgo tulisset, pereundum illi ab hoc collari fuisset. quam tamen sic Audax ceruicem serpenti, Christianus postea gladio non subduxit, quo ANATOLIA denique etiam traiecta pudorem sanguine tinxit, hoc est Lilijs Rosas miscuit. *Ex Surio.*

Quid tempore iudicij facturi sumus, quando contra Crucifixi domini liuores notæ peccatorum nostrorum, & maculæ libidinum proferentur? quo vultu respiciet redemptio nostra perditionem nostram? tanto grauiora erunt nostra delicta, quanto maiora se ostenderint diuina beneficia. *S. Cæsar. hom. 23.*

Tempestiua correctio proximi.

Pro Charitate fraterna augenda.

FELICITATEM in manibus habes, matronam in qua vnâ omnem Spartam Roma extinguit. Stat ecce ad tribunal plena animis, &c, qui Matrem coronat, globum filiorum in tyrannum agit. *Ne, ne oculos in tyrannum filij, aut quas hic minatur pœnas, sed cælum, sed quæ cælũ promittit gaudia, defigite. Ite, ostendite etiam suos Romanis Machabæos esse. implete nominis mei omen; facite vt sim, quæ dicor, Felicitas. Septem estis, si pueri, certè numero tyranno superiores. Sed & mater adero, pugnabo in singulis, in omnibus triumphabo. Votum pugnæ hoc est, vt nostrũm ex acie viuus nemo discedat.* Talia Mater filijs: at Matri tyrannus colaphos ingerebat. Mox IANVARIVS virgis cæsus ridet puerile tormentum. Negant FELIX & cum PHILIPPO SILANVS siue à fratribus siue à Christo auelli posse. Iam ALEXANDER clientelam Imperatoriam offerenti Christi se Libertum respondet. VITALIS porrò edicere Iudicem iubet dæmonine malo an DEO Opt. seruiendũ? Deniq; rectissimè MARTIALIS cassis minis ferias Orci pœnas opponit. Has itaque inter pugnas, plumbatis, fustuario, præcipitio ferróque omnis fraterna acies cadit. Et potuit in septem Germanis trecentos Fabios spectare Roma. FELICITAS certè spectauit, & oculis suis tot sibi oculos erui videre sustinuit, dum vltima à ferro est mortua. Si tamen mori iam potuit septies mortua.

Ex Surio.

Quid tam pauendum, quid tam plenum anxietatis & vehementissimæ solicitudinis excogitari potest, quàm iudicandum astare illi tam terrifico tribunali, & incertam adhuc expectare sub tam districto iudice sententiam? *S.Bern.S.8. super B. qui habitant.*

Meditatio nouissimorum.

Pro peccantibus ex ignorantia.

XI. IVLII.

PArciùs multi cœnarent, ſi cum GOLINDVCHA nobili apud Perſas Matronâ. Epulo aſſidebat illa, cùm ecce tibi, dum alij gulam, ipſa Superis inuitantibus oculos ſuos paſcit. Tollit hos Cælo, & quæ Cælites conuiuia adtrent, ſpectat; poni Ambroſiam, miſceri nectar videt inuidétque. Inde ad inferos demittit, & eſurire micam, ſitire guttam epulones, intérque hos, prô dolor! etiam parentes ſuos aduertit. Ipſa ſcilicet ad Chriſtum Chriſtíq; fidem ſe vertit. Succenſuit coniunx, ſociámque thori ad Saporem Regem fide minimè maritali defert. Hic octo ipſos annos in carcere: tum quatuor Menſes in antrum compingit à dracone inſeſſum. Cùm hoc etiam monſtrum virtus domuiſſet, in infamem cellam abducitur; ſed hinc à Tutelari Angelo educitur. Inde ad ſupplicium rapitur; ſed ab hoc iterum eripitur. quòd tamen nimium quantum ſanguinem pro Chriſto geſtiret fundere, vulnus in iugulo, ſed ab huius cruore medicinam omnis id loci æger accipit. Hoc porrò monili ſuperba GOLINDVCHA cùm locos à viris Sanctis nobilitatos permultos adijſſet, cælo tandem ſe intulit, & inde ad Saliares epulas ſuas etiam oculos Marianorum inuitat. *Ex Menæis & Theophylacto.*

Dum nos inuicem odio habemus, ita muros ciuitatis Hierusalem contra nos claudimus, vt nobis nullus aditus remaneat, per quem intrare possimus: nam qui charitatem habere noluerit, quâ fronte ad DEVM, qui charitas est, præsumit accedere? *B. Cæsar. hom.* 4.

Remissio offensarum.

Pro vindictam meditantibus.

EN vatem, en pauperum Patrem, en Ascetarum Magistrum miris multis maximisque illustrem! Nosse vis vnde illi hæ artes? semina audi melioris vitæ. Petit IOANNES armigero stipatus Florentiam patriam Vrbem: angusto in calle obuium habet hostem à cognato sanguine calentem. Scilicet in iras animus, in gladiũ GVALBERTVS assurgere, & parricidium certè homicidio velle pensare. Quid ageret saxum inter & aram hostis? Ecce bonum in arena consilium! ad genua irati descendit, vtque ignoscat per orantem è cruce pro hostibus suis Patronum Christum orat. quid expectas? vincit breuis sed fortis eloquentia. iris animum, ferro manum exarmat. verbo, amici discedunt. Sub hæc in ædem sacram IOANNES pergit & ecce Icon suffixi in crucem Christi capite annuens gratias habet ex suo nomine inimico veniam non neganti. Quid ad ista, ô Pyrrhæ genus? vos inquam, quibus pectus immite plus quam æs triplex asperat, iurati hominum & in homine DEI hostes, & quos hoc vnum iuuat, non solos perire. Iudice precante, reo non ignoscitis rei? Tantus è cruce Orator, tot ora vibrans quot vulnera non persuadet? lignea mouet se imago, vos duratis? Annuit Christus, vos abnuitis? Ite, Ite Samsones egregij, & tumulum hosti, sed vnâ vobis parate.

Ex Sur.

Quouſque hic erimus affixi ? adhæſimus terræ tanquam vermes ; in cæno volutamur : corpus de terra nobis Deus contulit, vt ipſum in cœlum retrahamus ; non vt animam per ipſum ad terram detrahamus. *S. Chryſ. hom. 55. ad Pop. Ant.*

Affectus ad res ſpirituales.

Contra irriſores piorum.

GEmina Dorotheæ IVSTINA est, consimili fere morte & prodigio à morte consimili illustris. Parentibus orba cùm esset, forma tot hostes illi conciliauit, quot procos. At illa, vt cui in amoribus solus IESVS erat, suam etiam Christianis Penelopen ostendit & mortales procos facilè cæteros elusit; cum Fabiano Præside plusculum fuit luctandum. Deuorandæ enim alapæ, ferenda verbera, & vberum carnificina. Atqui hæc inter supplicia talem IVSTINA vultum præ se ferebat, vt inter paradisi amœnitates, quas vnas tunc loquebatur, obambulare sit visa. Et oportebat alteri Dorotheæ alterum etiam Theophilum esse. Zeno hic fuit è Iudicij subsellijs primus. Is, cùm Virgo ad supplicij locum ridens concenderet, rogauit fructus peregrinos sibi è Sponsi hortis transmitteret. Annuit capite truncanda IVSTINA. Mox latus Zenonis pusio molliter pulsat, & donum à mortua Virgine strophium missum exhibet. Tunc quoque risit, cùm strophium acciperet, qui horti munera sperabat. Sed nesciebat ille sub strophio fructus latere. Hoc enim dum frontem ridens tergit, ecce omnem animo superstitionem abstergit, Christum & se Christianum tam diu clamat, dum lingua è faucibus exsecaretur. Caput demum pro Christo ponit, &, quod alij tam graue putant, cœlum ridendo meretur. *Ex Ferrar.*

Conuertatur amor tuus, vt nihil diligas, nisi DEVM ipsum, aut certè propter ipsum: conuertatur etiam ad ipsum timor tuus; quia peruersus est timor omnis, quo metuis aliquid præter eum, aut non propter eum: sic & gaudium & tristitia conuertantur ad ipsum: hoc fiet, si non nisi secundū eū doleas, aut læteris. *S. Bern. de Iei.*

Mortificatio passionum.

Pro Principibus Christianis.

GEmmam Romanæ Coronæ vnicam Icon exhibet HENRICVM. genuêre Boiorum Duces, D. VVolfgangus educauit. Quid ni ab his bonum Imperatorem speres? Certè imperium à se ipso auspicatus Virgo idemque Coniux in triumphum Cupidinem duxit. Hoc subacto, facile alios Imperij hostes omnes fudit, tum præsertim, cùm Æther illi militauit, & aciem, cui votum ante pugnam fecerat, D. Laurentius & cuius gladio accinctus erat, Adrianus, tum Georgius Angelúsque præiuerunt. Sed ô lepidam fortunæ faciem! Tantus belli Imperator ecce à pueris vincitur. Obsidebat Troiam Apuliæ vrbem, iuratus nec imbelli ætati parcere. Ciues siue armati, siue supplices in vrbem repulsi. Ad triarios nempe res redijt. Erumpit ergo apertâ portâ puerile totius Vrbis agmen; signum Crux præit; barritus vnus omnium, idem Kyrieeleison auditur. quid multis? primâ pugna HENRICVS capitur & Vrbs libertate potitur. Adhuc grauior ille conflictus fuit, quem Mortuus cum acie infernâ habuisse, Dæmonis, qui rem in suis oculis gestam narrauit, fide creditur. Is enim viro Religioso exposuit, nutasse illic cum Lance HENRICI causam, donec iterum suppetias ferens Laurentius calicem sibi donatum pro clypeo obijciens rem restituit. Id nisi more suo Dæmon confinxit, præsidentem esse oportet, cui cor non palpitat. *Ex DD. Bamberg. Iac. Gretseri.*

Non ſic timent hoſtes viſibiles caſtrorum aciem, ſicut aëreæ poteſtates MARIAE vocabulum, patrocinium & exemplum: pereunt ſicut cera à facie ignis, vbicunque inueniunt crebram huius nominis recordationem, deuotam inuocationem, ſolicitam imitationem. *S. Bon. in ſpec. B. V.*

Frequens ſalutatio B. M. V.
Pro Cultoribus Deiparæ.

CONtra quàm hodie fieri amat, BONAVENTVRAM mater vltro Deo & D. Francisco deuouit. Apud hunc pietatem doctrinæ ita iunxit, vt dubiã altera alteri palmam faceret. Magnum testimoniũ Alexand. de Ales est, non peccasse Adamum in BONAVENTVRA. Ipse D. Thomas miratus raram in viro doctrinam, bibliothecam suam vt monstraret, rogauit: ille digitum in Crucifixum intendit. Tantus ad purpuram tamen plus ipsâ purpura erubuit. quin quòd aliquoties indignum se putauit, qui sacro Epulo accumberet? Sed dignum esse Angeli monstrarunt, cùm felicem sportulam ad os BONAVENTVRAE vltrò portarunt. Moriturus cùm vomitu laboraret, lateri Cibum Diuinum iussit admoueri, & ecce inde ad ipsum Cor se EVCHARISTIA penetrauit. Quid iam miramur hoc (vti & caput) multis annis à morte integrum ab omni tabe repertum esse? Porrò, dum vixit VIRGINIS vnicè studiosus fuit. Itaque auctorem eum Sodalitatum inter Laicos, quos vocant, faciunt. Certè in D. Lucam ideò libentius lucubrationes scripsit, quod is de VIRGINE plura suggereret. Pulsum quoque æris campani, quo exciti sub noctem venerabundi ter MARIAM salutamus, BONAVENTVRA instituit, rectè, cum humanas linguas laudibus VIRGINIS succumbere videret, in auxilium vocans ferrea ora & ferreas linguas. *Ex vita & Tho. Bozio.*

Omni ſtudio caue tibi à corpore mortuo in incendio cupiditatis. Obijce menti tuæ ignem illum inextinguibilem, & vermem illum, qui non habet finem; & carnis inflammatio confeſtim extinguetur. *S. Ephrem. de Exercitatione.*

Edomatio Carnis.

Pro impudicis.

AVdite qui vestrâ iam expugnatâ alienam oppugnatum itis pudicitiam; pugnæ vestræ aleam ex aliorum fortuna colligite. In TVSCANAM oculos sed castos conijcite; cui ad miraculum formosæ nihil è toto muliebri mundo ita vt Virginitas placuit. Ergo ad nuptias nobiles imprimis adduci non potuit; trahi, cogi debuit. Et iam liberauerat longiore metu mors coniugis pauidam, cùm Amor infestus alia ex parte bellum intulit. Tres qui sub Venere merebant iuuenes, impetum in ædes castissimæ facere, & diripere pudorem constituunt. Addit animos visa TVSCANAE forma, imo audaciam pudor proscriptus. Dum precibus illa pugnat, fenestra ordine proditores accipit. Sed ecce vt primùm princeps è hostibus intrat thalamum, cadit humo afflict⁹ à malo dæmone. Eadem secundi, eadem tertij fortuna. Adsunt interea parentes veniámq; atque adeo vitã victis à Victrice TVSCANA exorant. Nam hæc precib⁹ suis lacrimisque omnib⁹ vitam infundit. Ergo à morte tergemini adolescentes surgunt, narrantq; cum lacrimis, quibus illic supplicijs mulctetur Venus. Mox animos expiant, & iam victuri moriuntur. At TVSCANA tot periculis pudorem expositum videns precibus & assiduis ieiunijs muniuit, dum è præsentibus in morte cœlitibus ad stipendia illis verbis est euocata: *Veni Sponsa Christi TVSCANA accipe coronam, quam tibi Dominus præparauit in æternum.* Similem cupis Mariane? vincenti dabitur.

Ex Ferrar.

Nullus homo sibi solùm viuit, & quantoscunque exemplo sanctæ vitæ ædificauerit, cum tantis & pro tantis mercedem retributionis beatæ vitæ accipiet; & quantiscunque exemplum malę conuersationis, etiamsi eum non sequantur, præbuit, pro tantis se malis nouerit rationem redditurum. *S. Aug. s. 1. de temp.*

Ædificatio proximi.

Pro hominibus mali exempli.

ILle IACOBVS est, qui Pontifex Nisibensis mira oppidò egit. Pauca è multis hæc habe. Contra ius & æquũ sententiam nescio quis Iudex tulit. Hic contra Iudicem IACOBVS testem produxit saxum verbo in sexcentas partes diffractum. Sub aliud tempus hominem Diuo obiecerunt fictè mortuum. Ille precibus primò verè mori, tum precibus iterum non fictè fecit in vitam resurgere. Iam Sapori Persarum Regi vrbem obsidenti, ita Numine volente, ex muro ipse Imperator esse est visus; mox in eius exercitum ingens culicum agmen armauit, castrisque tam leui Milite exuit. Illud non minus lepidum est. Lauabant ad fontem non Dianæ sed Veneres. Et facilè, ne Actæon fieret, IACOBVS oculis imperasset, sed aures inuitas procax sermo & leno risus pulsabat. Succensuit improbitati & suas fonti aquas ademit, puellis intempestiuos canos addidit. Ilicet ad horum aspectum erubescere denique leuiculæ, & lacrimis fontem velle reparare. Et hunc quidem restituit ciuibus Pontifex, at canos (quò cum his saltem saperent) perpetuos esse iussit.

Ex Surio & Virid.

Raderi.

Anima, quæ amat, aſcendit frequenter & currit familiariter per plateas cœleſtis Ieruſalem, viſitando Patriarchas & Prophetas, ſalutando Apoſtolos, admirando exercitus Martyrum & Confeſſorum, chorósq; Virginum ſpeculando. *S. Aug. Man. c.* 24.

Veneratio Sanctorum.

Pro hac Ciuitate.

XVI. IVLII.

CApuæ natus VITALIANVS virtutis præmium à patria Infulam tulit. Fuerunt tamen qui decus hoc inuiderent alieno capiti, suo quærerent. Et placuit insuper, cùm vel maximè seriò rem agerent, fabulam tamen dare. Dormienti vestes suas auferunt & in locum muliebres reponunt. Has ad preces matutinas vocatus imprudens induit & templum petit VITALIANVS. Enimuero ridentibus alijs non riserunt scelerum sartores. Meretricio habitu contemeratam Infulæ maiestatem clamant. Proditam tandem histrionicam vel ab ipsa nocte sanctitatem. Parum fuisse cum mulieribus noctes, dies agere, nisi totus denique in mulierem abiret. Viderent nunc Ciues an non rectiùs colum quàm pedum mulieri committerent. Si viri essent, non laturos sic stolatum Episcopum. Si expiare vrbem vellent, monstrum (Episcopum fœminam) aquis sepulturos. Quid multis? dum patrono caret Innocentia, in mare abijcitur, non iam eluente sed faciente parricidium culeo. Sed quis Innocentiam mergeret? Emersit more suo; & cœlum ingratis Ciuibus aquas & cum his segetem negauit, dum VITALIANVM reuocarent. Vnâ igitur VITALIANVS & imber è cœlo missi exceptíque. Sed ille non fidens honoribus, DEIPARAE Templum struxit, viuénsque in hoc priuatus Inuidiam sub VIRGINIS pallio impunè iam ridet. *Ex Ferrario.*

Vis obtinere cælum, quod perdidit superbiens angelus, qui confisus est in virtute sua, & in multitudine diuitiarum suarum? Paupertatis vilitatem amplectere;& tuum erit. *S.Bern.s.1. de Omn. SS.*

Contemptus diuitiarum.

Pro Pauperibus & Mendicis.

THeatrum est Orbis, in quo sæpius mal[e] multi diuitem, sed bene pauperem egi[t] ALEXIVS. Patrem Romæ habuit Euphemianum senatorij Ordinis, Sponsam Regij sanguinis. Sed quâ nocte Hymenæus pedem thalamo inferebat, sponsum non reperit. Nempe noctis beneficio elapsus Edessam aufugit, ibique inter mendicabula tam diu latuit, dum ab effigie DEIPARAE, ad cuius templum assiduus excubabat, est proditus. Tunc Romam rediijt, & (quis credat?) in patria domo felicius personam dissimulauit. Hîc cum è tanta hæreditate vix vltimum angulum ædium impetrasset, risit scilicet, cùm domi se agentem quæri in alieno orbe videret, cùm parentes se orbos, sponsa viduam se lamentarentur, cùm vtrique præsentem inclamarent, viuum lugerent. Spectabat interim siccus suorum lacrimas, viuus suas exequias; appellabat patrem matrémque, nec filius audiebat; basiabat seruorum suorum manus & ab his seruilia multa patiebatur, iam pugnis contusus, iam sordibus perfusus. Sed demum Mors siparium reduxit. Vox etenim humanâ maior Romanum & Pont. & Imp. ad demortuum exciuit. Ibi ALEXIVM prodiderunt vultus astro similis & literæ in manibus repertæ, quib[us] ipse fabulæ totius Argumentum descripserat. It placuisse fabulam Cælum ostendit, cùm miraculis applausit, toties plausus repetiturum, quoties fabulam Iuuentus.

Ex Metaphr.

S. SYMPHOROSA CVM VII FF. MM.

Est bonorum Adolescentulorum timorem Dei habere, deferre parentibus honorem, Castitatem tueri, non aspernari Humilitatem, diligere Clementiam ac Verecundiã; quæ ornamenta sunt minoris ætatis. *S. Bernard. l. de Ord. Vita.*

Verecundia.

Pro Præceptoribus Gymnasij.

RElliquit Getuli? M. post se coniugem SYMPHOROSAM & VII. filios. Bonum factum! è tanta familia neminem reperias degenerem. Scires illam Martyris vxorem, hos filios esse, qui sanguine tincta parentis vestigia fortiter insisterent. Ergo Adriano Imp. sistitur animosa cohors; & ecce Mater ducit. Blanditijs, minis, tormentis omnibus pugnatur. Sed vincunt in filijs mater, in matre filij, dum ante oculos patris volat memoria, & Martem eius, quē fundi viderant, sanguis accendit. Cùmque Mater in præterfluentem cum appendice saxo abijcienda esset, *praeo*, clamabat, *filios ad victoriam Mater. Si filij estis, ad patris dexteram & Matris sinum etiā per tela & ignes curretis. Ecce morior; pulchræ mortis heredes quos nisi filios dicam meos? Iamq; valete: ego Mulier per vndas portum peto. Si viri estis, per vulnera viam in cælum animo facietis.* Dixit & vndis mersa, quò voluit, enatauit. Postridie fortissima turba iterum producitur, singulique ad palum ligati statuuntur, quasi verò in hac pugna tyrones & non veterani iam essent. Inde CRESCENTIVS ferro guttur, IVLIANVS pectus, PRIMITIVVS vmbilicum, NEMESIVS cor traijcitur & omnes aduersa vulnera sibi gratulantur. Iam EVGENIVS in duas partes, at IVSTINVS, vt amplius augeret fraternam aciem, membratim dissecatur. Denique STACTEVS omnium telorum stat scopus. Neque iam Tyrannus prohibere potuit, quo minus fratres securus ad astra euolaret: pennas tot sagittæ addiderunt. *Ex Rom. Breu.*

Neceſſe eſt, vt illuceſcat dies patientiæ, per quam omnia dura tacitâ amplectaris conſcientia, te magis dijudicans, cui diſplicent, quę ad ſalutem ſunt, & in cogitatione tua ſemper partẽ Magiſtri aduerſus temetipsũ iuuans, teq; accuſare, illũ excuſare laborans. *S. Bern. S. de Circumc.*

Reuerentia erga Præceptores.

Pro bonarum artium Magiſtris.

ARSENIVS bonis artibus & virtutibus iuxta clarus Arcadiū & Honorium Theodosij Aug. FF. literis imbuendos & pietate accepit: quod muneris tanti pius Imp. fecit, vt eum non filiorum modo sed suum etiam parentem dici voluerit. Quid? quod vbi sedentes pro dignitate stans docuit, interueniens Theodosius stare imposterum filios & audire sedentem iussit, timendas imperij secures literatis scholæ fascibus submittens; quos cùm in grauius delinquentem Arcadium strinxisset ARSENIVS, necem ille Doctori inferre molitus est, penè Nero ex Arcadio factus. Adeò non iam primùm bonorum Magistrorum didactron odia & insidiæ sunt discipulorum. ARSENIO interim vox cælo hæc accidit: *fuge, tace, quiesce.* Fugit itaque sed aulæ seruitutem: tacuit Eremi discipulus, sed Doctorem Angelum habuit. Hic vana hominum studia illi depinxit primò in Æthiope, qui leuando, cui impar erat, oneri, alia atque alia identidem ligna adijciebat; tum in homine, qui aquas ridiculè cribro hauriebat: demum in duobus qui cum tigno transuerso angustam subire portam contendebant; è quibus primus peccantium, alter ambitiosorum, duo alij inuidorum erant typus. Denique beatâ morte ARSENIVS quieuit annos natus CXXI. & tunc etiã talisque mortem horruit. Certè viuus semper cum strophio visus est, quod lacrimas biberet, quas Mors exprimebat, expressura etiam nobis, si cum ARSENIO memoriæ impressam altiùs gestaremus. *Ex Metaphr.*

Diabolicæ tentationis tibi proponantur exempla, vt & ipse contra hostis callidi deceptoris insidias solerter euigiles, & dum te delectat aliorum audire victorias, ipse te per languidi torporis ignauiam non remittas. *S. Pet. Dam. l. 6. Ep. 21.*

Fortitudo in Tentationibus.

Pro Agonizantibus.

MARGARITAM in manus damus, vel cælo iudice pretiosam. Adolescentula clam parentibus Sacra nostra edocta est. Eam ob causam ad Olybrium Præsidem raptata fuit, ipso (nefas!) parente filiam accusante. Grauius etiam periculum cudebatur, quando Iudex à forma MARGARITAE captus amatorem induit, & mollibus armis, blanditijs pugnam mouit. Elusit tamen insidias Virgo prudens, & Præses laruâ Amoris posita tyrannum prodidit. Virgis initio cæsa, tum vncis lacerata & in carcerem data. Ibi quoque fatigatam recens hostis Orcus excepit, Draconis exuuijs horrendus. Sed hunc obiecto scuto Crucis repulit precúmque iaculis confixit. Victrici Superi trophæum posuerunt Crucem mirè splendentem, & è cuius apice columba solatia dedit & omnibus vulneribus Medicinam. Triumphum hunc primum ornarunt XV. millia hominum in libertatem Christianam è Deorum seruitute asserta. Non multò pòst iterum pugnatum, & in triumphum ducti ignis & aqua. Nam & faces ardentes pectori admotas in sancti Amoris flammas, & aquas, in quas abiecta erat, in baptismum vertit DEVS. Iterum ergo triumphanti Columba illa diuina palàm coronam imposuit. Inuidit Olybrius, & caput laureatum gladio abstulit. Sed imprudens alteram coronam adiecit.

Ex Surio & Lipeloo.

Differunt quidem inter ſe homo pudicus & Angelus, ſed felicitate, non virtute: illius caſtitas felicior, huius tamen fortior eſſe cognoſcitur; ſola eſt caſtitas, quæ in hoc mortalitatis loco & tempore ſtatum quendam immortalis gloriæ repræſentat. *S. Bern. ep.* 42.

Fuga periculorum Caſtitatis.

Pro falſis Iudicibus.

AGite Mariani, ſi virtutis ardua, ſi teſqua piget calcare, ecce ille magnorum regum vates, ille leonum & adeo Deorum domitor per pomariá illuc vos ducet. vos modò ne oculos otioſos afferte; ſed obambulando ipſum pudicitiæ florem Suſannam ſpectate. Annc videtis, vti nec formæ decor, nec locus ſolus, nec blanditiæ minæue hunc poſſint decerpere? Nempe ſola non fuit, quæ ſecum in oculis vbique Numen circumtulit. Certè hoc ſuis in oculis Suſannam tulit. Etenim, agite modò capita ſceleſta, eia populum in veſtram perniciem cogite, accuſate innocentiam damnandi à puero ſenes. Et, quid tu ais? ſcelus. vbi facinus patratum? ſub *ſchino?* euge! & tu Orci ſilicernium, vbi? ſub *prino?* papæ! neque mentiri ſcite didiciſtis. io! Innocentia triumpha, nunquam patrono cares. At vos capulares Veneris Columbos iam lapidantium manus palpabunt. quid ſaxa, quid moras trahitis? obruite eia improbas Cupidinis victimas. Epitaphium ego dabo,

SVB SAXIS AMOR HIS IACET
SEPVLTVS. *Ex Dan. ipſo.*

Prorsus beati pauperes Christi, quorum fides sic elusit sapientiam mundi, vt soli, quis sit optimus diuitiarum vsus, inuenerint, quòd videlicet diuitiæ pauperem faciant, si diliguntur; diuitem & beatum, si pro Christo contemnuntur. *Guerric. S. de Omn. SS.*

Frugalitas.

Pro nobilitate Aulica.

IMpetrauerat à Deo DANIEL hæredem viro, quocum illi hoſpitij familiaritas intercesserat. Itaque hic eum patronum, at maleuoli patrem etiam pueri vocabant. Sed pro innocentiâ pronunciauit Innocentia altera. Infans nuper natus, qui iuſſus à DANIELE patrem palàm edicere, digito in verum parentem coniecto *hic*, aiebat, *pater meus eſt*, atque ita ſimul patronum ſuum abſoluit, ſimul calumniatores improbos damnauit. Sub hæc cùm DANIEL Eulogium latomum cerneret in egentes præ alijs pium, precari apud Deum inſtitit, plures opes ſubmitteret tã bene prodigo. Et annuere DEVS eſt viſus, ſi pro Eulogio ſponderet, diuitias frandi morum integritati non futuras. Conuenit, ſpopondit DANIEL. Igitur Eulogius cum ſaxis theſaurum eruit, ad aulam abit, honores mercatur, ſtruit palatia, emit mancipia, ſplendidè ac lautè victitat. Adeſt DANIEL officij ſui amicum commonefacturus, ſed ſurdam ad pauperis vocem ianuam reperit, verberibus pro ſtipe oneratus. Anxius proinde cum à CHRISTO crucifixo exſolui vadimonio poſtularet, annuit Filij nomine MATER MAGNA, mox etiã ipſe FILIVS eâ lege, ne ſimile poſthac vadimonium faceret imprudens. Interea Eulogius mortuo Imperatore, honorum faſtigio opibusque omnibus excidens, in latomias ſuas poſtliminio deuoluitur, mox cum paupertate pauperum amor & vnâ virtutes omnes ab exilio reuocantur. Tam malè, ô Diuites, vitæ ſanctitati cum diuitijs, tam bene cum paupertate conuenit. *Ex Pet. de Nat.*

Multi de Deo ſperant pecuniam; multi de Deo ſperant caducos honores & perituros, aliud quidlibet à Deo præter ipſum Deum: ſed tu ipſum Deum tuum pete. Relinque omnes amores; pulcrior eſt ille, qui fecit cœlum & terram. *S. Aug. in Pſ.* 39.

Amor Dei ſuper omnia.

Pro Superbis.

EXemplo in paucis memorando VVANDREGISILVS nobilissimam Sponsam conciliauit Christo; ipse Dagoberti aulam, cuius Comes erat, Alceterio posthabuit. Inde reuocatus regis imperio ad ipsa palatij limina currum rusticelli euersum magno labore, maiore sui contemptu, è luto sustulit. Ridere scilicet aulæ mancipia, cùm principem animum in cœnum abijcere se viderunt. At intempestiuos cachinnos castigauit DEVS censor, quando, qui vestes purgaret VVANDREGISILI luto aspersas, è cœlo palam Ephebus adstitit, & seruitia tam nobilia rex ipse Dagobertus inuidit. Cum bona igitur huius venia deinceps cōpluria Cœnobia VVANDREGISILVS nobilitauit, vnum etiam ipse extruxit Fontinellense dictum, & sub signis monachos CCC. numerauit. Habuit verò ad hæc hortatorem Angelum, qui & testem se rectè factorum & verè apud Superos præconem etiam fore pollicitus est. Interea qui Diuo necem parabat regio saltui præfectus à malo Genio correptus Sospitatorem VVANDREGISILVM sensit. Annonam egenti monita à cœlo Regina Blitildis misit. Æger acie tamen Dæmonum aciem vicit & de victoria gratulantes Cœlites audiuit. Demum ne de cœlo ipso dubitaret, triduo antè hoc visum est morituro patere. *Ex Sur.*

Si nos esse peccatores nouimus & esse nolumus, pedibus Christi demus lacrymas, figamus oscula, pietatis oleum tota deuotione fundamus. Imitemur Magdalenam, quam conspicimus nō solum caruisse peccatis, sed ad sanctitatis verticem peruenisse. *Petr. Chrysol. s. 2. de S. Magd.*

Contritio Cordis.
Pro Impœnitentibus.

MAGDALENA, quæ omnium in spem peccantium animos erigit, vtinã etiam in pœnitentiã erigeret. Tantũ lacrimarum potuit lauacrum, cùm aquas Amor oculis deplueret à flammis suis calentes, cùm ingeniosus è capillis lintea texeret. Ergo tot dæmonum malorum nuper hospitium, CHRISTI fit hospita, huius sermonibus frui & amoribus digna est, ab hoc apud Simonem de audacia, apud sororem de otio, apud Iudam de prodigalitate accusata defendi semper meretur, apud hunc Fratri defuncto vitam exorat, hunc nardi odoribus recreat, ministra per Iudæam sequitur, & in crucem sequitur; hîc pedes lacrimis iterum lotos, iterũ osculis siccatos tumulo condit dolore plena, mox rediuiuos ambit gaudijs ebria, & lætissimi nuntij ad Apostolos nuntia. Quid? quod hunc etiam ipsa Apostoli vices functa in ipsas vsque Gallias Massiliam portauit, & populos noua Amoris magistra amare Crucifixũ docuit. Hunc illa inter siluas maximè & loca sola venabatur, & in nudo Lectulo Crucis, quã illic loci Angeli defixerant, indagabat. Audires iam saxa edocta & littora barbara IESVM susspirare, IESVM ingeminare; cum interim sæpiculè hic ad Dilectam è cœlo inuiseret, illa sæpè sæpiùs ad Dilectum ab Angelis in Aëra, tandem in cœlos etiam raperetur,

Ex Euang. & Silu. Trierate.

Quæ anima ſemel didicit Dei præſentiam ſuſpirare, & quærere faciem eius ſemper, neſcio an vel ipſam gehennā experiri ad tempus horribilius ducat, quàm poſt huius ſtudij guſtatam ſuauitatē exire denuo ad illecebras, vel potius moleſtias carnis. *S. Bern. ſ. 25. in Cant.*

Eleuatio mentis in Deum.

Pro amatoribus Mundi.

VIx dum septennis erat BRIGITTA, cùm iam coronâ donari meruit à cæli IMPERATRICE. Hæc eadem acu pingenti in opere adesse Magistra visa est. quidni ab hac Pallade edocta pulchrè pingeret? Eodem fere tempore CHRISTVM velut tunc primum in crucem suffixum vidit, dictitantem facinus hoc eorum esse, qui suos Amores negligerent, Mundi sectarentur. Inde illa dolenti tam condoluit, vt quoties patientis mentio fieret, testes continuò doloris lacrimas daret, feria item VI. semper plagas animi nudaret, corpusculum ardenti cerâ perfunderet, herbas ore mandéret amarissimas gustui, sed quas Medicus Amor condiuit. Viro nupta vitá egit tá sanctàm, vt obstetricantem è cœlo manú commodare VIRGO parienti non dubitarit. Ipsa Matris officio tum se functam putauit, cùm DEO prolem transcripsisset. Filium certè, cui lacrimis cælu emollierat, ipse DEVS filium lacrimarum vocauit. Iam quoties illam loqui homini contigit grauiori labe asperso, oberrare ipsam naribus Mephitim credidit. adeo malè olentes animas scelerati trahitis! A morte Coniugis nouas religiosè viuendi leges Viris Virginibúsq; scripsit, quas ipse Legislator CHRISTVS illi dictauit, cui etiam præsenti, Anno supra M CCC LXXIII. animam reddidit. Mortem illius Orbis ideo minùs tunc ægrè tulit, quòd viuere etiam mortuam in filia Catharina crederet, *Ex Surio.*

S. CHRISTINA V. M.

Elige illum amicum præ omnibus amicis tuis, qui, cùm omnia ſubtracta fuerint, ſolus tibi fidem ſeruabit in die ſepulturæ tuæ: cùm omnes amici tui recedent à te, ille te non derelinquet, ſed tuebitur à rugientibus præparatis ad eſcam. *S. Aug. Man c.* 24.

Meditatio inconſtantiæ Mundi.

Pro falſis Amicis.

DIscite, quotquot Musas colitis, quid Virgine felicius, si Doctorem habere Angelum meretur? Certè Virgo CHRISTINA habuit, & Christianæ doctrinæ rudimenta cùm ediscerct, ab ore Angeli pependit. Nempe sic ipsis Dijs quoque (quos argenteos aureósq; parens habebat) rectè vti didicit, quando fractos in frusta pauperibus iussit cedere, docuitque hos ipsos rectè denique mortalibus propitios esse: iam parentis furorem vt fortiter excepit? Alapæ, vincula, vnci, rotæ, flammæ velitationis speciem præbuere. Et in hac ipsa cùm truncas corporis partes in vultum (hostis dicam an parentis?) proijceret, an non inuito extorquere verecundiam potuit? Angeli deinde manu persanata an non iterum prouocare hostem? Sed tota ecce acie mors occurrit: in lacum Vulsinum præceps agitur, molari collo appenso. Vincit videlicet mari etiam virtus & gaudet CHRISTINA à Christo toto lacu nûa baptizari, quæ omni sanguine nuper. Quid quòd incolumis enatat, parens morte infelici stygijs vndis mergitur? Quid ages, qui in officio pariter & odijs succedis Dion? quid Iuliane? oleum iterum ardens affundis? cum opera perdis. picem ingeris? Christo adhæret. fornacem paras? iterum cantus inter flammas audis. serpentes cogis? iam stygios vicit. Vbera resecas? non eget his Virgo. Sagittis denique petis? pennas addis in cœlum volanti. Si nescis, illa tibi, illi meta cœlum est. *Ex Mart. Rom. Adone & Pet. de Natal.*

Si est sub terra Tartari carcer, si est combu-stio ardens, si est Infernus sine fine crucians, quid stupemus? quare non omnibus contem-ptis sola nobis cura sit euadendi à malis tali-bus, ne viuentes mundo ad tantas, tales, tam crudeles subitò rapiamur pœnas? *S. Pet. Chrys. S. 124.*

Horror æternarum pœnarum.
Pro Peccatoribus.

RECTE Orbis CHRISTINAM mirabilem dicit, quando talis etiam est vita eius. Tu quoque mecum mirare. In Hasbania & nata & denata postquam oculis purgantium animarum in piacularibus flammis tormenta arbitrata est, patulum cælum habuit, nunquam excludenda, si semel modo ingredi libuisset. Sed commiseratio, quam in animo visa supplicia reliquerant, tantum potuere, vt elegerit in vitam redire & alienas noxas in suo corpusculo plectere; probante ipso Christo Iudice pium consilium. Horrescit animus narrare, quæ deinceps viua iterum Virgo facere nō exhorruit. Vnum vita tota portentum fuit. Nam vt alia omittam, volucrem illa pernicitate sua vincere, & iam fornaces succensas ingredi, iam glacie duratas aquas subire, modo è patibulis se suspendere, modo facinorosorum rotis membra illigare, interdum per sentes & vepreta volutari, canúmque dentes in se armare. Porro vaticinia complura edidit. De decretorio illo Iudicij die magno animorum motu concionari solita, scelera omnia sed luxuriem potissimam assiduo fletu gemitúque damnauit. In supremo tamen morbo recreata est Angelicis modulis, iterúmque è vita abiens non vnam iam animam cœlo intulit. *Ex Surio.*

Quid ditius, quid in corde dulcius, quid in terra quietius est & securius bonâ conſcientiâ? damna rerum non metuit, non verborum cõtumelias, non corporis cruciatus, quin & ipſa morte magis erigitur quam deprimitur. *S. Ber. l. de Conſid.*

Fiducia in *Deum*.

Pro innocentibus calumniam paſſis.

LAudes IACOBI scripturo pennam vitro IACOBI volucres ingerunt. Audi Iuuentus, & patronum tuum mecum lauda. Ibant Coniuges pij Compostellam, & trahebant pietatis suæ comitem filium formâ liberali Iuuenem. O vt periculosè Castitas peregrinaris! Hospitis filia oculis capta adolescentis, capere etiam ipsum nititur. Euadit hic muliebris Amoris laqueos, sed non odij. Subdola enim inter sarcinulas castissimi aureum craterem condit & abeuntem de furto accusat. Damnatur, ducitur, & in crucem tollitur. Sed non moritur Innocentia. Dum enim mœsti parentes iter relegunt, dum ægrè & pedes trahunt & animas, senectutis scipione filio amisso, dum frui illos vel pendentis aspectû iuuat, ecce ab infelici arbore filius: quid lacrimis viuo parentas Mater? viuo DEI MATRE & IACOBO succollantibus: i, Iudici dic, ne damnare pergat, quem Mors absoluit. Vix hæc ille ad Matrem, cùm Mater hoc ad Iudicem mensæ accumbentem. Hic; tâ scilicet filius tuus viuit, quàm assus hic cum Gallina sua Gallus, qui lautus vnctusque sepulchrum stomachum expectat. Iam carpere parabat, cum Gallus & Gallina in vitam se erigunt, Innocentiæ victrici alis applaudunt, Gallus etiam Pæana canit. Ergo damnat se ipsum Iudex, & Innocentem missum facit, volucrum verò proles posthuma etiâ hodie plumas suas cû laudibus IACOBI in omnê Orbem spargunt, nunquam omnes, licet tot quotidie vellicent, euellendas. *Ex L. Marinæo l. 5. de reb. Hisp. c. vlt.*

Beata anima, quæ thalamum ſuum diligenter ac decenter adornat, vt cum digno ac placito Chriſtum regem honore ſuſcipiat. O anima, conſidera, quæ ſit illa Maieſtas ſuſcipienda, cogita qua cura te illi præparare locum oporteat.
Guerricus S. 3. de Purif

Præparatio ad SS. Communionem.

Pro indignè Chriſtum ſuſcipientibus.

CHRISTOPHORVS siue corporis siue animi spectes robur, semper magnus, nomē hoc suum reportasse tunc creditur, cū CHRISTVM sub pueri vultu per aquas transportauit non magni laboris maximum naulum. Certe CHRISTVM per Lyciam circumtulit, cùm, vt auctor S. Ambrosius est, hominum millia I V supra XL ferre CHRISTI iugum docuit. Virgam manui familiarem cùm ad concionem dicturus aliquando humi defixisset, confestim frondere vidit, & miraculo etiamnum pictores fauent. Sed & ad tribunalia tulit CHRISTVM. Captus n. & in vincula coniectus, *Decio* imperante, immissas ad se geminas & perfrictæ frontis Mulierculas à Venere ad CHRISTVM perduxit, cui etiam sanguine suo mox litarunt. Ipse candentem ab igne galeam indutus & in ferreum, cui flāmmæ suberant, lectum abiectus dormire scilicet suauiter in his tormentis visus est. Inde iaculis militum stetit expositus, ingens Meta, sed prorsus innoxia. Quid? quòd aiunt sagittam reuersam domini sui oculo perniciem attulisse, & medicinam eidem CHRISTOPHORI sanguinem fuisse, qui tandem ceruices gladio fortiter dedit, quod vnum restare videbatur, vt humilem cæli portam tam magnus subire posset. *Ex Sur. & Lipsloo.*

Cura habere lilia penes te, si vis habere Deum habitatorem liliorum habitantem in te. Opus tuum, studium tuum, desiderium tuum lilia esse protestantur moralis quidam rerum ipsarum candor atque odor. *S. Bern. s. 71. in Cant.*

Studium tuendæ Innocentiæ.

Pro Virginitatem professis.

FRustra estis DEI riuales homines. Nemo Christo Sponsam suam eripiet, quando contra hæc pugnat, & propugnat ille pugnantem. id quod GLODESINDIS Virgo iam olim fecit manifestum. Natam in principe familia domum ducebat ex parentum, non Virginis, voluntate, Obolenus homo non tam sanguine, quàm sceleribus nobilis, cùm ecce rege iubente nuptialis pompa in funebrem abit, & huius imperio Obolenus in carcerem non thalamum ducitur, sceleris conuictus, mortem subit non lectum, lessum audit non hymenæum. Vix hanc pugnam castitas pugnauit, cùm altera excipit Victricem. Despondent iterum homini GLODESINDEM, & melioribus iam, vt ipsi putabant, auspicijs. Quid ageret pudor bis proditus? more Parthi fugiendo vincit. ad D. Stephani contendit, asylon aram prehendit, &, quem vnum deperibat, Sponsum IESVM complectitur. Hederam viti illigatã dixisses. Et iam septimus dies ierat, & Virgo cæli delicijs plena nõ senserat famem, cùm apparantur palam & in conspectu populi nuptiæ placituræ tandem ipsi etiã Virgini. Adsunt è cælo nitidissimi duo Ephebi Paranymphi, tertius flammeo inde etiam allato non repugnantem obnubit, iamq; vrbe attonitâ, iam parentibus etiam gaudentibus, GLODESINDIS in thalamum suum (Virginum Collegium) abducitur. *Ex Surio.*

Vt euadas hominem Dominum, quicunque seruus es, fugis in ea loca, vbi non est Dominus tuus: vt euadas Deum, fuge ad Deum: nam non est, quo effugias Deum: præsto sunt omnia & nuda omnipotentis oculis. *S. Aug. in psal 30.*

Cogitatio Præsentiæ *Dei.*

Pro solitarijs.

MVndum omnem suis beneficijs obambulare voluisse SIMEON videtur, etiam postquam exiuit è mundo, & vel inter Monachos vel Eremicolas vixit. Inter hos agenti cùm fames vltima minaretur, ceruus Diuo sponte sua victimam se stitit. Hierosolymæ hospes cùm degeret, malos hospites Dæmones septem sibi fecit cedere. Romæ hæreseos accusatus, accusatorem, quem malus Genius corripuerat, precibus suis reus absoluit. Plura alia mira cùm celebrem illic facerent, honores fugâ elusit. Fugientem cùm Monachi ex itinere verberibus male accepissent, coniectíque eam ob rem in vincula ab Episcopo fuissent, SIMEON noctu hostes suos è carcere exemit, & gloriolam iterum fugiendo vicit. Pisas cùm ingrederetur, obuium è Styge nuntium habuit illud rogantem: *quò tendis Monache*? SIMEON hoc tantum respondit, *quò me Christus duxerit*, & ecce molestus rogator viam suam illico in orcum relegit. Hinc Lucam venit. Ibi cùm Iudæorum Antesignanum bellum Virginitati DEIPARAE mouentem morte subitâ sterneret, reliqui manus dederunt. Placentiæ noctu oraturum, sponte motu apertum templum recepit. Padum pedes traiecit tam cito vt velis & remis vsum crederes. Iamque quocunque iret, è via morbi cedebant. Sed nos sistimus calamum fessum. Tu quoque Lector, ne orbem nobiscum perambulare cogaris, similia illum in Gallijs & Hispanijs factitasse puta.

Ex Ferrar.

In huius vitæ miſeriam intraſti lugens; dies tuos in dolore & ærumna pertranſiſti; cum lu-ctu & labore hinc exiturus es. Intelligas ergo in quantum ſit ingreſſus tuus flebilis, progreſ-ſus tuus debilis, & egreſſus horribilis. *Auctor ſpec. Peccat. t. 9. S. Aug.*

Compunctio Cordis.

Pro auertenda ſubitanea mala morte

PANTALEON siue PANTELEEMON (namque hoc illi nomen morituro cælum fecit) Adolescens medicinæ operam dedit. Sed compendium illi ad hanc artem rectius Hermolaus in Christi schola ostendit, quando in huius nomine latere panaceam edocuit. Experimentum à puero sumptum, quem vipera morsu enecarat. Hunc vnc Christi nomine vitæ reddidit, & succedaneam victimam morti viperam dedit. Eâdem medicinâ noctem oculis excœcati pepulit, gemino miraculo; nam hoc tenebras etiam parentis animo discussit, fidémque fecit aspicere. Verùm his rectè videntibus, oculi ipsis Medicis cœperunt dolere, cùm Æsculapium suum ad Christianos transisse viderent. Quin inuidia excœcatus etiam Imp. Maximianus in medicum cœpit furere, cùm paralysi afflictum in pedes erexisset, quem in opem à sacrificulis vocatus Phœbus destituerat. Ferro igitur & ignibus sæuit, liquato oleo perfundit, ex equuleo suspendit, vndis mergit, rotæ innectit, necquicquam ingeniosus in pœnas; cùm medici vulneribus medicinam Christus semper faceret, & diras omnes carnificum turbas auerteret. Spiculator quoque ad primum ictum ferrum suum ceram esse, & collum martyris marmor deprehendit. Resectum denique caput lactis liquorem; & Oleaster ad quem vinctus Martyr steterat, subitas frondes dare visus est. Voluit Herculum suum coronare.

Ex Metaphr.

Cùm te torpore, acediâ, vel tædio affici sen-tis, noli propterea desistere à studio spirituali; sed iuuantis require manum, trahi te obsecrans, donec denuo suscitante gratia factus promptior alacriórque curras. *S. Bern: serm. 22. in Cant.*

Alacritas in Dei seruitio.

Pro tepidis Christianis.

INgens hi Sancti Ecclesiæ negotium etiam DORMIENTES confecerunt VII. erant omnes Germani FF. quos Decius à patre fide minimè paternâ proditos obstructo specu concluserat. Fuerant secula iam duo & amplius, quando hæresis ab Orco surrexit, quæ surrecturos olim à tumulo mortuos negauit. Somnium hoc esse, VII hi, quos DORMIENTES dicimus, monstrarunt, qui tum in tempore siue à morte longâ, siue somno prodierunt. Illi noctem se vnam dormisse rati Deciũ adhuc somniabant. Quare MALCHVM ex suo numero adolescentem, quem ætas & morum suauis elegantia omnibus charum fecerant, exploratorem in vrbem mittunt & commeatui præficiunt. Hic dum vigilare pro vrbe Crucem videt, dum nullum tonare Iouem sed CHRISTVM audit, mirari vnius noctis metamorphosin, & vel adhuc dormire, vel in alterum orbem aut certè vrbem delatum se credere. Mox cùm monetam antiquitate sua incognitam protulisset, suspicionem reperti thesauri dedit. Hîc ille apud Procos. ad Decium prouocare, qui vtique nosset adhuc, quem heri vna cum fratribus, quòd CHRISTO militarent, balteo spoliasset. Obstupuit ad hæc vrbis Antistes & MALCHVM ad montem secutus è ruderibus æneas laminas, cum his rem omnem in lucem profert. Adest ipse Imp. Theodosius, quo spectante beati Iuuenes eodem loco longius iam dormituri oculos morte clauserunt: sed cum sic mortuis etiam hæresis est Mortua. *Ex varijs apud Raderum in Aula S.*

Quod loquimur, dictamus & ſcribimus, de vitæ noſtræ parte præteruolat: qui dudum Infans, ſubitò Puer, repentè Iuuenis, & vſque ad ſenectutem per ſpatia mutatur incerta, & antè ſe Senem intelligit, quàm Iuuenem non eſſe miretur. *S. Hier. in c. 40. Iſ.*

Memoria breuis æui.

Pro ſperantibus longam Vitam,

Hos etiam flosculos barbarus Neronis gladius demessuit. Sed tamen sanguine suo rigati viuunt illi etiamnum in manibus tuis. Vtinam & odorem Virtutis sentias. Audi saltem. Spinę rosam esse proximam aiunt, id quod NAZARIVS probat ex Iudæo patre sed matre Christiana genitus. Anceps diu in vtrius religionem pedibus iret, demonstrauit tandem plus matris se bibisse, fontíque sacro admotus à Lino Pont. Mediolanum abijt. Ibi non multo tempore patrimonium omne in egenos effudit, cúmque vinctis pro Christo animum faceret, mercedem nobilem magníque Martyribus æstimatam fustuarium accepit. Sub hæc monitus à defuncta matre in Gallias contendit. Hîc à nobili matrona nobilissimum puerulum CELSVM accipit inter bonas artes educandum. Quantum, Superi ! Indoles pulchra discit probo Magistro vsa. Neronis imperio ad tribunal vterque raptatur. Dubito an Magistrum an discipulum plus laudem. Ille pedum calcibus affligitur, nec tamen sibi, sed animulo suo CELSO timet. Hic virgis atrocem in modum cæditur, nec tamen sibi, imò oculo suo Magistro NAZARIO ingemiscit. Mox vterque illatam Christo iniuriam in Dijs vlciscuntur, rectiusque hos humi affligunt. Mari deinde velut prato inambulantes vidisses. Mitto cætera. NAZARIVS ceruicem gladio præbuit. Idem CELSVS fecit, tantillus discipulus Magistro tanto non impar.

Ex Lipeloo.

S. OLAVS . MARTYR .

Dum vacat & licet, virtutes amplectere: In oculis tuis versetur pudor, in auribus veritas, verba vitæ in lingua tua, imago Dei in corde tuo, in membris omnibus continentia, vt ab Angelis & hominibus collauderis. *S. Ephrem. de Exercitatione.*

Custodia diuinorum mandatorum.

Pro Regibus Christianis.

SI vlli magnatū profuit alienas terras lustrare, OLAO profuit Norvvegiæ Regi. Forte Angliæ regnum hospes intrauit, cùm oculis, non vt hodie fit, ad curiositatem abusus, inter peregrina decora Fidē nostrā aspexit. Placuit, ac protinus Rothomagi postea sacris vndis ablut⁹ alius in regnū suū rediit, aulæ comites permultos Episcopos & fidei præcones trahens. Sed & ipse gloriosum duxit dignúmq; rege munus, Euangelij præconiū facere; quę quidem inter Imperij curas prima iā illi erat. Altera ab hac, cùm otiū bella dabant, purgare regnum ab Ariolis & incantatoribus, quos ille, quia fumos vendunt, dignissimos ignibus iudicauit. Leges quas Ecclesia sanxit, quàm sanctas à suis haberi voluerit, ex eo perspicies, si scias quàm seuerè neglectas in se ipso vindicârit. Nā fortè festo die corticee bacillū nudabat. Monitus statuit à malè otiosa manu pœnas continuò expetere. Itaq; assulas in ipsa manu incendi voluit & peccantem ignibus expiari. Cæterū quia Iustitiæ amans cūprimis erat, nihil mirum si post hanc terris proscriptam etiam ipse in exilium est pulsus. Rediit tamen postliminio in regnum. Verum, quòd secū reducere etiā Iustitiā laboraret, concitauit in se Danorū arma. Contra hos dū mouet, videt in somnis scalā ad cœlos pertingentem, dúmq; illuc connititur, ecce à legato expergefactus conqueritur nimirū cœlo se detractum. Sed eodem mox subijt, cùm proditus à suis in pugna cecidit. Nostri tamen æui principibus scalam, hoc est, vitæ exemplum reliquit. *Ex vit. Aquil.*

Ad Deum tuum refer flagellum tuum: quia nec Diabolus tibi aliquid faciet, nisi ille permittat, qui desuper habet potestatem, aut ad pœnam, aut ad disciplinam. Ad pœnam impijs, ad disciplinam filijs; Flagellat enim omnem Filium quem recipit. *S. Aug. in Ps.31.*

Conformitas Voluntatis cum Deo.

Pro Impatientibus.

LVPVM dixi. Tu, si vitam leges, ouem, scio, dices, ita placidis moribus hic LVPVS erat. In coniugio annos egit septem omnino. Dehinc inter Cœnobitas cœpit viuere, & Coniunx in Virginum Collegio, gratissimo Superis diuortio. Verùm Trecenses ex cœnobio extraxerunt & quamuis inuitum LVPVM pastorem sibi legerunt, felicissimo euentu. Alter enim lupus sed longè crudelissimus gregi imminebat Attila, ille Orbis prædo, ebrius semper sed nunquam satur humano sanguine. Et iam infesta signa Vrbi inferebat, cùm obuius irato cum suis fit Pontifex, rogátque quem denique sese esse putaret Rex, qui Mundum sic omnem fulminis instar peruaderet? Attila nihil humile spirans *flagellum* DEI se esse respondet. Hîc enimuerò Antistes portas pandi omnes Ciuitatis iubet & modestissimis verbis auere multùm iubet DEI *flagellum*. Quid expectas? verba hæc ferocissimum & vltima minitantem animum demulserunt, & LVPVS Tyrannum cicurauit. Cæterum huic verborum modestiæ victus quoque ratio & vestitus responderunt. Et cibum quidem tertio primùm die sumpsit, Sabbato cibario pane contentus. Vestem quoque vnicam gestauit, sed subdititiâ alterâ (cilicio) superbam. *Ex Surio & Nauclero.*

Noli caduca & fugacia quæ tanquam cera liquefcunt, admirari: Viuant alij cum principibus familiariter; tu per orationem cum Deo verfaris: tu vnigeniti Filij Dei corpore vefceris; gaude & lætare te dignum effectum effe, qui templum fis Dei. *S. Ephrem. de vit. fpirit.*

Contemptus honorum fecularium.

Pro Aulicis.

CEnsebantur ABDON & SENNEN inter primos Persiæ purpuratos. Et verò nisi cunæ in patria, mors Romæ purpuram donasset. Nam quòd Christiano principe non indignum officium arbitrarentur, Martyrum esse vespillones, suísque manibus terræ mandare horum corpora gauderent, vinctos Decius Romam adduxit. Ibi ad tyranni tribunal steterunt auro gemmisque splendidi rei; sed extinguebant harum lucem catenæ ferreæ, quas nimium quantum gloriosi iactabant. Itaque cùm munera ingentia promitteret tyrannus, si ad Deos transirent, risere scilicet, & ad omnia tormenta prouocarunt. Plumbatis igitur tentati, contrà ferreos se præbuerunt. Inde in theatro feris obiecti; sed plausum meruêre & victa Martyribus colla leones submisere, feræque cicures hominem contra feros homines visæ defendere. Reperti interim qui necem inferrent gladiatores. Sed & Martyres tales se probarunt, cùm iugulum fortiter gladio dederunt. Extincti triduum tumulo caruere, dum Cyrinus plumbeis loculis clausum aurũ defodit, quod iterum deinde erutum est in lucem, cùm Orbi Christiano Sol suus Constantinus luxit.

Ex actu S. Laurentij.

Diem ex die ne differas; sed quàm celerrimè ad Dominum te conuerte, antequam seuerissimi Iudicis sententia pronuncietur, quæ te vocet ad reddendam rationem talentorum, quæ tibi dedit; & vinctis manibus & pedibus in tenebras exteriores extrudaris. *S. Ephrem. de Pœnit. & Conf.*

Custodia temporis.
Pro Principibus.

GERMANVM Musæ ad summos honores æ-
que exerunt. In his positus cùm animum ad
indigna munere suo studia demitteret, &
venandi amore illectus Palladi iam Dianā præ-
poneret, monitor adfuit Amator vrbis Ponti-
fex & arbore, in qua ferarum capita defixerat,
excisâ, insanum etiam venandi studium ex eius
animo extirpauit. Etsi enim iratum fugere ali-
quandiu Amator est coactus, rediit tamen pau-
lo post, & inermem in templo GERMANVM ag-
gressus captum amica vi in sacerdotem atton-
dit, infulæq; suæ moriturus heredem fecit. Inde
alium iam vidisses GERMANVM. Nemo mode-
stior illo. Nulli digniores Infulâ mores. Ille ci-
licio corpus vestire, ille præter panem hordea-
ceum & mortis monitorē cinerē nihil in men-
sam admittere. Ille reditus in pauperes dispen-
sare, & cùm ex his vni tres reliqui aurei essent,
iubere vt hi etiam illis in prædam cederent. Ve-
rum cum ex his vnum minister seruasset, Nu-
mēnque pro binis ducentos dono submisisset,
notauit scilicet GERMANVS auaritiem illius, qui
ingens fœnus (quod trecentorum aureorum
futurum erat) imminuisset. Obijt anno CCCC
XXXV. patriæ suæ vnicum præsidium. Nam
dum vixit contra imminentes vrbi hostes ipse
exercitum duxit, signa ipse tulit, vtque animos
ciuibus faceret, sæpe sæpius cum suis *Alleluia*
insonuit, itaque fere vnus rectè Epinicium
ante victoriam cecinit. *Ex
Surio.*

O Ingratissimum ô duri cordis hominem, qui nondum intelligit, se ad labores perpetiendos, atque ad gloriam Domini Nostri Iesu Christi summo conatu quærendam & amplificandam longè maximè obligatum! *Ex Epist. S. P. Ignatij de perfect. Religiosa.*

Studium diuinæ gloriæ amplificandæ.

Pro Societate Iesv.

IGNATIVS è nobili milite Societatis IESV Dux animi sanitatem pedũ debet vulneri, huius curationem D. Petro, vitæ immutationem piorum librorum lectioni, Castitatis verò donum Virgini MAGNAE, quæ cum Filiolo suo spectandã illi se dedit. Ad huius aram cùm opima spolia, (arma sibi detracta) suspendisset, inter miros pœnitentiæ rigores, MARIA dictante, libellũ illum Asceticũ scripsit, quem ne libro satis laudes. Cum horas VIRGINIS percurreret, ad arcanum S. Triadis aspectum admissus est; Eiusdem Sabbatho extra se raptus, non nisi altero Sabbatho ad corpus rediit. Animarum lucro inhians, vir annorum XXXIII. literas discere est aggressus; mox socios scribere, paruas copias, sed ingens orbi laboranti præsidium, & cui IESVS ipse propitium Romæ se fore appromisit. Vnicum ei symbolum fuit, *Maior DEI Gloria*; perquam familiaris illa cum lacrimis vox: *Heu quàm sordet terra, cùm cælum aspicio!* Hoc obtinuit Anno M D LVI. vir diuinis ostentis, vaticiniis, miraculis clarus & natus Ecclesiæ bono. Nam sanctior Iuuentutis educatio, reductæ ab exilio Musæ, proscriptæ hæreses, assertus DD. & templorum cultus, frequens iterum Sacramentorum vsus, demum vterque Orbis, ille CHRISTO subactus, hic seruatus, & quicquid in vtroque filij vel faciunt fortiter vel patiuntur, id omne IGNATII est opus. De Sodalitatibus VIRGINIS quid dicam? quisquis ex his MARIAM Matrem clamas, rectè IGNATIVM patrem dices. *Ex vita.*

Habeamus hoſpitalitatis curã, non vt momentaneam ſolùm retributionem accipiamus, ſed vt reponamus nobis immortalium bonorum fruitionem: Nam ſi hoc facimus, ſuſcipiemus & nos Christum, & ſuſcipiet etiam ipſe nos in manſionibus, quas præparauit diligentibus ſe. *S. Chryſ. in Gen.*

Hoſpitalitas.
Pro Leproſis.

O Si Lector ijs oculis vitam IOANNIS legeres, quibus ille Diuorum legit! Et leges puto ijsdem, si leges. Succensuit hic vxori cœnam serius apparanti. Illa, vt Matrona erat præ alijs pia, iubet, dum famem rectiùs opsonet, oculos pascere legendis Diuorum factis. Non erat hoc pro stomacho IOANNIS: abijcit librum. Mox tamen curiositate ductus tollit, legítque in quam primò oculis offendit Mariæ Ægyptiacæ vitam. Hîc verò aliâ iam famę stimulari animus, & nauseare omnia terrena. Iam templa & preces amare, bene egenis facere, asseri incubare, castitatem cum coniuge colere, ædes in publicum peregrinorum stabulum vertere, deniq; ille nuper in pietate discipulus vel Magistram Coniugē superare. Et forte leprâ horridum homuncionem domum portauerat, cuius nec aspectum coniunx ferre poterat. At IOANNES osculis etiā dignatus balneo recreatum in vxoris thalamo deposuit, eidemq; dū à sacris rediret, enixè cōmendauit. Interea dum hęc cubiculum petit, omnes odorum delicias obuias habet. Superuenit IOANNES cum bellarijs, sed præter vestigia, nobiles, quos diximus, odores nihil reperit. Christus fuerat. IOANNES rebus omnibus abiectis pauperem etiam ipse induit, Societatémque condidit, quam Vrb. V. Pont. probauit, patrocinio Infantum inductus, qui Matres suas, vt IESVATIS (ita is Ordo appellatur) benefacerent, monuerunt, tam magni oratores quàm parui fuerunt. *Ex Ferrar.*

1 SS. *Fides, Spes & Charitas VV. & MM.*
2 S. *Theodote cum FF. MM.*
3 S. *Petrus Episcopus.*
4 S. *Dominicus Conf.*
5 DEDICATIO S. MARIAE AD NIVES.
S. *Osvvaldus Rex.*
S. *Afra Martyr.*
6 SS. *Iustus & Pastor MM.*
7 S. *Albertus Conf.*
8 S. *Myro Episcopus.*
9 SS. *Firmus & Rusticus MM.*
10 S. *Laurentius Martyr.*
11 S. *Alexander Carbonarius Ep. M.*
S. *Susanna V. M.*
12 S. *Clara Virgo.*
13 S. *Cassianus Ep. M.*
S. *Radegundis Reginæ.*
14 B. *Stanislaus è Soc. IESV.*
15 ASSVMPTIO B. MARIAE V.
16 S. *Arnulphus Episc.*
S. *Rochus Conf.*
17 S. *Mammas M.*
SS. *Paulus & Iuliana MM.*
S. *Clara de Monte Falco V.*
18 S. *Agapitus M.*
19 S. *Ludouicus Episc.*
S. *Sebaldus Conf.*
20 S. *Bernardus Abb.*
S. *Stephanus Rex C.*
21 S. *Bassa cum FF. MM.*
22 S. *Symphorianus M.*
S. *Bernardus Senensis.*
S. *Anthusa V.*

SS. *Clau-*

23	SS. *Claudius, Asterius & Neon. MM.* S. *Philippus Conf.*
24	S. *Bartholomæus Apost.* S. *Audoenus Episcop.* SS. *Gregorius cum soc. Conf.*
25	S. *Genesius Mart.* S. *Ludouicus Rex C.*
26	SS. *Irenæus & Abundius MM.*
27	SS. *Aurelius & Natalia MM.* S. *Cæsarius Episcop.* B. *Margarita Vidua.*
28	S. *Augustinus Episcop.*
29	*Decollatio Ioannis Baptistæ.*
30	S. *Bononius Abb.*
31	S. *Aidanus Episcopus.*

Funiculus Fidei, Spei & Charitatis, qui difficile rumpitur, compedita tenet humilium corda, nec patitur illa extolli, aut à virtutum tramite deuiare, quin potius eleuat ad summa & coniungit Deo, facitq; gustare gaudia sempiterna. *S. Laur. Iust. de Humil.*

Frequentatio Actuum Fidei, Spei & Charitatis. Pro Theologis.

Felix Roma, cui, quas nullus vnquam pin
re satis bellè pictor potuit, viuas spect
virtutes licuit, FIDEM inquã SPEM & CH
RITATEM SOPHIAE filias, Charitum Christian
rum ipsissimam trigam. Ex hix maxima XII.
tera X. natu minima IX. omnes paucos ann
sed plurimas palmas numerant. Ecce n. Virt
ti, vt solet, Tyrannus bellum mouet. sed mat
duce & iunctis copijs omnes vincunt. Igit
duello singulas aggredi Vrbi Præfectus statu
& primò quidem FIDEM. Contra hanc flag
pugnat, at tergum pro scuto obijcit FIDES. Sa
taginem admouet ardentem ille. hæc ridet ar
tem. Vbera resecat gladius; gaudet FIDES oste
tare hæc cælo vulnera. Caput rescinditur. & c
ronatur scilicet. Ergo SPEM aggreditur tortor,
neruos in Virginem armat. at his ipsis forti
puella est. Iubetur proin ignis sæuire, sed ad Vi
ginem hic deficit & in hostes ipsius pugna
pice ardenti & bitumine perfunditur; nem
ad nouã luctam inungitur. In hac sororis mo
tuæ amplexibus inhærens ense vincit etiã ipsa
dum cadit ense. Iamque ad tertiam gradũ fac
Tyrannus bis victus, suspenditur CHARITAS ã
equuleo, laniatur flagris. Sed ne audacter iuisi
in hosté credas, noueris in rogũ suapte spont
insilijsse terebrã post perfosã & gladio cæsam
Porro mater magnanima SOPHIA, quæ & filia
præsentiã suã & sese filiarũ virtute hucusq; ani
mauerat, triduo pòst inter funera sua fun⁹ eti
ipsa deprehẽditur. Sed tamẽ ne tu, ne luctu cre
das hoc fa&ũ Roma. Hãc enim ego, vel nullã ali
Matronã gaudio emori potuisse Liuio credã. *Sur*

Cûm ſis adoleſcens, ſilentium & diligentiam cole: diligentia enim te gratum conſeruat; ſilentium autem animæ lucem tuetur, nec ſplendorem eius tenebris obrui ſinit; ſemper denique & in omni actione comes tua ſit humilitas. *S. Ephrem de Vita ſpirit.*

Studium Pietatis.

II. AVGVSTI.

NVmerabat THEODOTE in viduo thoro filios, quos è coniuge demortuo genuerat, duos, quos verò Christi amore adoptauerat, vinctos ac captiuos longè plurimos. Talem Diocletianus Leucadio, qui mirè eius nuptias ambiebat, tradit, qui dum nullis eam blanditijs capi videt & domum ducere iam desperat, vinculis certè captam ad Bithyniæ tribunal adducit. Hic Matris pectus per filiorum latus oppugnaturus EVODIVM primò, tùm minimum natu filium cuniculis verborum subruere annititur. his vbi nihil proficere se videt, in apertam vim, verbera atrocissima prorumpit. Sed plena animis verba, quibus Mater ad constantiam suos firmabat, plus poterant apud filios, quàm verbera tyrãni. Interea Hyrtacus homo non iam sceleratus sed scelus, pudicitiæ Matronali manum afferre attentat. Sed qui pro hac tuenda excubabat Angelus, irruentem ita pugno excepit, vt quantumuis impudentis vultum largo sanguine erubescere tamen faceret. Post hæc Præses matri geminam mortem minatur, dum hanc sub oculis eius filijs geminis intentat. Sed illa Spartanã voce hoc vnicum votum suum esse dicebat, bis antè, quàm semel mori, & filiorum prius oculos, quàm suos claudere; scire se ad hoc filios genuisse, vt essent qui pro patria, Cælo, occumberent. Ergo in flammantem fornacem vna omnes inijciuntur. Et ecce continuò Superi probarunt & ad sese rapuerunt aurum. *Ex actis S. Anastasij.*

Exhibeamus nos ſicut Dei miniſtros in multa patientia, diffundētes odorem illius circumquaque, aduerſa tolerando: ſicut enim aromata odorem ſuum, cùm incenduntur, expandunt, ſic in nobis quod virtutibus redolet, per patientiam innoteſcit. *S. Laur. Iuſt. lign. Vitæ.*

Patientia in Morbis.

Pro ægrotantibus.

Ex principum Salernitanorum stirpe aiun criundum Petrvm. Sed vt in nobiliorẽ et iam familiam transiret *D.* Benedicti, noı dubitauit purpuram cum cucullo mutare. At tulit tamen hic alterã illi purpuram, cùm Pont Anagniæ ab Alex. Pont. Max. datus est. Sed nos illud multò pluris facimus, Cælitibus tam familiarem Petrvm fuisse. Etenim cùm dubitatio suborta esset Agnaniensibus, num D. Magni ossa penes se haberent, eam ex omnium animo deleuit ipse Magnus & testis suus ipse verissim⁹ fœminæ à paralysi afflictæ (excubare eam Petrvs ad tumbam Diui iusserat) sub noctem cõspicuus suã præsentiam Episcopo, simul sanitatem ægrę nuntiauit. Idem D. Magnus Petro oranti visus iter illi Constantinopolim indixit & simul itineris rationẽ edixit, vt quòd valetudinem Imperatori allaturus, & inuicẽ, quidquid postulasset, esset ablaturus. Itur ergo Constantinopolim ad Michaelem. Sed negat hic se vel Anagniam vel Medicum *D.* Magnum nosse. Vt igitur nosceret, nocte insequenti cum morte luctanti Imp. spectandum se obtulit ipse Magnus & cum Magno Virgo Maxima, monuítq; Petro crederet, medicinã morbo facturo. Accersitur igitur hic & valetudini restituitur Michael. Rogas, quâ medicina? Saluberrimo Mariae & Magni nomine. Pretiũ operæ porrò Petrvs suę Anagniam hoc retulit, vt sumptus Imp. Michael faceret in ædem maximam ædificandam suffecturos. Sed neque hæc licet magnifica explere oculos potuit Petri. Ad cæli igitur tẽpla abijt. Eodem tendis? per nostra in illa itur. *Ex Ferrar.*

Nemo gratuletur homini, qui prosperatur in via sua, cuius peccatis deest vltor, & adest laudator. Maior hic ira Domini est: Irritauit enim Dominum peccator. Vt ista patiatur: id est correctionis flagella non patiatur. *Aug. super ps. 7.*

Amor Crucis.

Pro peccatoribus.

ALterum ecce Orbis labantis columẽ DOMINICVM. Certè Innoc. Pont. Max. subijcere humeros ruinam meditanti Lateranensi Ædi vidit. Certè flagrantem à tergemino vitio orbem totidem telis castigaturo FILIO MATER clypeum cum FRANCISCO DOMINICVM obiecit; vt iam minus mirer necdum natum siue ore facem, siue fronte stellam prætulisse. Et verò etiam hodie lucet in Filijs, qui dum sanctioribus rosis Lilium (VIRGINEM) colunt, dignos se probant, quos (quemadmodum ipse DOMINICVS habuit videre) velut pullos suos nunc pallij sui alis foueat MAGNA MATER, nunc dormientes inuisat bene precabunda. Illud omnium bono ex *Virgine* Diuus intellexit, toties aduocationem pro nobis in Cælis ad Filij pedes facere, quoties è terris ADVOCATAM solenni formula *clamamus*, vt qui rei non clamant, sibi, non Aduocatæ adscribant, si pereant. Porro DOMINICVS quatuor omnino Infulas, quas alij tam studiosè capiti quærunt, generoso fastu pedibus ipse subdidit; ter noctu pœnas à tergo suo, pro se primùm, tum pro viuentibus in grauiori noxa, demum pro agentibus in igne piaculari Manibus expoposcit. Mitto in homines, dæmonas, adeóque Superos imperium; quippe cùm toties iam hos exoraret quos oraret. Illud memorandum, qui MARIAE vixerat, non sine MARIA demortuum esse. Affuit hæc, neque sola, sed inter *Filij* & Cælitum comitatum ad astra abduxit. Viam inquiris? per Rosaria iuit DOMINICVS.

Ex vita.

DEDICATIO S. MARIÆ AD NIVES.

Meritò in te ô Maria Virgo respiciunt oculi totius creaturæ, quia in te, & per te, & de te benigna manus omnipotentis quicquid creauerat, recreauit. *S. Bern. serm. 2. in festo Pentec.*

Cultus B. Virginis.

Pro Indeuotis.

Annus agebatur Christianus supra CCC LXV. quando Romæ Ciuis fuit Patricij sanguinis, & huic IOANNES vocabulum. MARIAM puto expectas Mariane, cùm IOANNEM audis? Rem loqueris. Fuit huic coniux digna cõiuge suo, fuere opes ingentes, sed spes Natorum nulla, & in his etiam Nepotum decollauerat. Tandem, quid ô! quid terris, ait IOANNES, ignobiles & mecum morituros hæredes quæro? quin cælo adscisco? & an explere dignioribus nominibus ceras possum? Certè opibus vnica MARIA digna omnibus est. Imo IOANNES non sum, si hæredem MARIAM non scribo. Ei igitur Virgo, tu sola iam tabulas imple. Filio si cares, certè tu non cares, qui cum animũ æternũm oblectem. Audijt IOANNEM MARIA & assem omnem in Montem Exquilinum conferre iussit templo exædificando eo in loco, quem postero mane niuibus insignem esset factura. Et erat tunc æstus longè maximus & facilius vtique grandinem quàm niues daturus. Adit tamen IOANNES locum & reperit vndique niueo vellere vestitum. Sed & Liberius Pont. Max. in somno à VIRGINE monitus accedit & fundamenta templi iacit, quod per omnem orbem hodie clarum MARIAE MAIORIS nomen gerit. Miraris, Sodalis Miraculum? laudas templum? At tu castas ostende sis mihi in animis niues plures; plura ego VIRGINIS templa monstrabo. *Ex Brev.*

Vide rationem; facilè iudicabis parricidiali crimine contemni pauperes nostro arbitrio, quos nullo videmus à nobis Dei opere discretos. *S. Paulin. ad Aletium epist.* 31.

Eleemosyna.

Pro pauperibus.

PVrpuram qui bis tingunt, etiã OSVVALDVM laudabunt, Angliæ Regem, qui ſuam ſuo iterum ſanguine tinxit. Dubium planè reliquit, an Chriſti hoſtes vicerit, an ab his victus deinde ſit glorioſiùs. Pugnaturus cum parua manu contra ingentes Britonum copias trophæum tamen auſus eſt ante victoriam ponere Crucem, quam adoraſſe illi cum ſuis, viciſſe fuit. Abhinc Regni Chriſtiani proferendi cupidiſſimus dignum rege munus eſt arbitratus, dicenti ad populum Aidano Antiſtiti Interpretem aſſiſtere. Pium animum illud prodit, quòd ſub ſolemnes Paſchatis dies non modò qui Menſæ illati erant, cibos, ſed ipſam etiam Argenteam lancem in fruſta cedere & abſumi à rogatoribus voluerit. Aidanus, quem tum menſæ adhibuerat OSVVALDVS, tam benignam manum amplexatus atq; exoſculatus fertur iuſſiſſe nunquam exinde putreſcere. Et parere hæc viſa eſt, cùm cæſo ſub annum DCLII. à barbaris domino, loco infami vna cum capite ſuſpenſa annum integrum integra (vti & deinceps) perdurauit. Ipſe OSVVALDVS tunc quoque cùm in acie occumberet, ſupinis pro more in cælum manibus orare in genibus deprehenſus eſt, eodemque loco ad hominis altitudinem egeſta humus omnes morbos vicit, vt vel ideo voluiſſe illic cadere OSVVALDVS videatur, quò ægri tot inde ſurgerent. *Ex Sur. & Graſ.*

Dum carnalis Vita corrigitur, & vsque ad abstinentiæ atque orationis studium peruenitur, quasi iam in altari caro incenditur, vt inde in omnipotentis DEI sacrificium redoleat. *Greg. in Moralib.*

Mortificatio.

Pro impuris.

QVam neque Naso dedit Metamorphosin, nos damus ex Venere Dianam, AFRAM inquam Augustæ Vindelicorum probrũ primò, post vnicum decus. Magdalim diceres alteram, nisi quos hæc lacrimis, illa ignibus etiã ignes plecteret. Dijs deuota omnem iam pudorem malè prodiga litauerat, cùm Narcissus Præsul fidem Christianam exul circumferens tectis impuris successit. Hîc AFRA, dum prædam captat, precabundi primò ad mensam modestiã, dehinc verborum de Deo, quibus cibos identidem condiebat, suauitate illecta ipsa capitur; simul Amoribus nuntium mittit, simul Christo totam se dedit, exemplóque suo mox matrem Hilariam & scelerum nuper socias tres Ancillulas trahit. Tantum modo castus vnius Narcissi peruit! Doluit sanè hoc nequam Genio, qui propalam visendus multis quæstus est animam olim suam AFRAM sibi extorqueri. Hæc interea opes malè partas bene inter pauperes diuidens, vitámque veterem castissimis coloribus emendans, iubetur à Prætore Caio, misso Christo, ad Veneris sacra redire, Vulcano, ni pareat, sacrificanda. Maluit huius quàm illius ignes ferre. Itaque palo alligata cùm è pyra ardente fumos dæmonis æstúsque Cupidinis risisset, flammas inter cælo se intulit, quo mox mater etiam & terna famulæ, quòd lacrimas rogo & tumulo AFRAE affudissent, alio ex rogo euolarunt.

Ipsa Venus puto mirabatur ad
tot ignes frigere sese.

Ex Surio.

Si vires tuæ in pugnando sint paruæ, Christum inuoca adiutorem: Cùm te perspexerit fideliter inuocantem, qui pro te pependit in ligno, & hîc victoriam, & coronam victoriæ præparabit in cælo. *S. Aug. l. de symb.*

Magnanimitas.

Pro constitutis in periculo peccandi

IVSTVM & PASTOREM Germanos FFrr: duo sidera, Castorem & Pollucem dicerem, nisi fæliciori sorte vnà vterque è cælo adolescentiæ præluceret. Inuoluerat velut turbo omnem Hispaniam furor Daciani, & Complutum iam peruenerat: cùm hi pueruli, abiectis vltrò tabellis, è ludo literario in campum prodire properarunt, factis ostensuri, quantum in Christiana Philosophia profecissent. Dixisses ad gremium matris currere, ita ad carnificum manipulos parili cursu contendebant. Dacianus vbi hæc inaudijt, virgis cædi imperauit. Sed illi ad imbellem scholæ metum ridere scilicet; supplicia hæc timidæ ætatis dicere, quæ sæpè nec pueris lacrymas excuterent. Alia itaq; tormenta promeret, Tyranno digna, & cum ijs rem sibi cogitaret, qui prætextam cum superstitione iam posuissent. Et verò victoriam iam tum desperans Dacianus non admissos educi extra vrbem ad supplicium iussit. Illi in amplexus ruere, nouo more frater fratri mortem gratulari; hoc demum Christianæ Philosophiæ esse, mortem pro Christo contemnere; hoc Germani Fratris, Germano immori, nec fatis disiungi, quos vterus matris iunxisset. Ita animosi, & pleni, quæ in vultum etiam promicabat, lætitiâ, caput securi subdiderunt. Age nunc; quid ad hos discipulos Complutum, vel ipse Cordubensis Philosophus? Certè Dacianus quamprimum aliò se contulit, non ausus porrò cum viris congredi, tam turpiter à pueris victus. *Ex Baron. & Lipelo.*

S. ALBERTVS C.

Quicquid illud est, quod offerre paras, MARIAE commendare memento, vt eodem alueo ad largitorem gratiæ gratia redeat, quo influxit. *S. Bern:*

Amor B. Virginis.

Pro infirmis.

ETiam ALBERTI splendorē pręuia ab vtero Matris lux indicauit. Et rectiùs MARIAE quàm huius filium dixeris, quippe quem sterili eâ lege illa dedit, vt bonâ fide suo seruitio olim hæc redderet. Moram ipsis, quibus iungere se ALBERTVS parabat, Carmelitis quos vocant, interponentibus, grauiter nihilominus Deipara parentes obiurgauit. Nimirum furtum hoc esse, cælo dicatum terris velle mancipare. quid simiæ catulum amarent? parum interesse veneno an amplexu partum enecarent. vt dare prolem, ita auferre, cùm luberet, Superos posse. Audite parentes omnes: his monitis illi manum Deo, filium omnibus disciplinis excultum, posthabitis etiam regiæ puellæ nuptijs, religioni dederunt, quóque magis iam Virgini sacrificium placeret, suismet manibus ad eius Aram candidissimā hostiam stiterunt. Hîc ALBERTVS Orcũ riualem sponsæ vultum præ se ferentem res sibi scilicet iussit suas habere. Subinde fatigatis obsidione & fame ciuibus tres cum commeatu triremes cælo remige impetrauit. Hebræos complures aquarum vi abreptos in sicco destituit sicco ipse pede vndas percurrens. Iam mortem, quam cælesti voce edoctus obijt. Anno MCC XCII. æs campanum sponte sonans, integritatem corpusculi odor suauissimus, beatitatem animi duo Angeli prodiderunt, qui dubijs an vt cælitem colerent, an vt mortuum lugerent hominibus, sub initium rei diuinæ illa verba *Os iusti* præiuerunt. Nostras Mortes ô quam rectè lugemus! *Ex Surio.*

Non videbit diem malum, qui dies bonos habere pauperem fecit: videbit diem malum, qui diem Iudicij ſine aduocatione paupertatis intrârit: ſine cauſa accuſant peccata, quem pauper excuſat. Excuſari non poteſt, quem fames pauperis accuſarit. *S. P. Chryſ. ſ.* 14.

Benignitas erga mendicos.

Pro frugibus terræ.

NVllæ ceræ ornarunt MYRONEM, sed virtutes multæ, quas quidem neque numerare in hac pagella possumus, vti nec pauperes, quos pulchro ordine stantes per atria quotidie laudare nobilem eius manum vidisses. Seminabat ille in hos, quidquid ager, quem colebat, diues dedisset; in fures etiā liberalis. Nam forte ex his XII. in horreum se penetrauerant MYRONIS, ibi cùm saccos frumento, scelere animum onerassent, iniecit DEVS furacibus manibus arcana vincula, creuitque in tantum facinoris pondus, vt ne humo iam tollere onus possent. Interuenit interea MYRO, & cùm illi trepidi alia vincula sperarent, ille missionem dedit, & tergo improborū non, quod meruerant, patibulum, sed saccos, de quibus diximus, bene fartos suâ manu imposuit emisítque graui supplicio mactatos. Interea nihil decessit de MYRONIS opibus, quas ille scilicet eo loco, ad quem fures non adrepunt, cælo recondebat. Sub hæc Virtus sacerdotio, mox episcopatu & miraculis est honorata. Nam & per medium fluuium Tritonem viam sibi fecit, & misso pôst, profuso in illum imperio, scipione, coire iterum Moyses noster iussit. Sed & Herculem in illo agnouisses, cùm ingens monstrum draconem clauâ, hoc est, oratione deiecit. Exinde reliquam vitam transegit tumulis Diuorum exornandis, dum centenarius eundem honorem etiam ipse meruit. *Ex Menæis.*

Homo quid commune cum terris tibi, qui confiteris tibi genus esse de cælis? ergo cælestem vitam monstra in habitatione terrena; quia si quid in te gesserit terrena cogitatio, cælo maculam, cælesti generi iniuriam intulisti. *S. Pet. Chrys. f. 71.*

Æstimatio nobilitatis Christianæ.

Pro generis sui iactatoribus.

SOciarunt & pugnas & triumphos FIRMVS & RVSTICVS, ipsámq; adeò, quod vitio alij datur, patriam Veronam triumpharunt Verberibus hæc primò pugnauit, sed illi gloriosum ducebant patriæ plagas ostentare acceptas à patria. Iam in carcerem cùm descenderent, Capitolium videbantur petere. In carcere cùm cibũ victoribus Tyrannus victus negaret, triumphales epulas Angeli pararunt. Ad hasin testarum fragminibus velut in rosis suauiter illi accubabant. Fame sic pulsâ sanguinem sitiebant fundere. Et verò gladio cæsi hunc quoque libarunt. Porrò funus vtriusque Cælites curarunt Mercatorum os habitúmque induti, & nobiles merces (ossa Diuorum) non procul Carthagine deposuerunt. Horum pretium indicauit Genius malus ex alieno ore locutus, præsentiáq; horum mirè discruciatus. Itaque in Istriam translata corpora. Sed & Istri tanti hæc æstimarunt, vt expetenti Veronæ (cui imbrem cælum tam diu negaturum se edixerat, dum in vrbem Diui exules reuocarentur) non aliter vendere voluerint, quàm auro tanto appenso, quantum corpora penderent. Sed fauerunt patriæ potius licet ingratæ Martyres, cúmque ad libellam examinarentur, tam leues se præstiterunt, vt ex corrogato auro triens sufficeret. At verò tunc primùm magni ponderis apud patriam fuerunt. *Ex Mombrit. & Pet. de Natal.*

Quis nollet ad horam vri Laurentij igne, vt æternum gehennæ non patiatur incendium? eius exemplo prouocamur ad Martyrium, & accendimur ad fidem, incalescimus ad deuotionem, & si in nobis persecutoris flamma deest, fidei tamen flamma non deest. *S. Aug. S. de S. Laur*

Desiderium propagandæ fidei.

Pro Hæreticorum conuersione.

DVcebatur ad morte Sixtus Pont. Max. & ecce LAVRENTIVS expostulare cum hoc cœpit, non quòd ad pręmia iret, sed quod sine filio pater iret. Enimuerò qui ad aram socius fuerit, ad crucem se futurum. Ad hæc Sixtus: suum esse præire, Ministri sequi; suum, hæredem vitæ relinquere, cuius si fuisset, propediem etiam mortis futurum; thesauros interim Ecclesiæ Tyranni manibus subduceret. His lætior LAVRENTIVS confestim opes omnes sacras in pauperum sinus abdit, hi cælo condunt. Valerianum deinde hiantem & inhiantem ad templum ducit, & pauperem longo ordine de ponte gregem monstrans, hi, inquit, thesauri, quos orbis habet, sunt maximi. quin tu hos ambis auarus, hos foues, &, si sapis, his tuum etiam iungis ærarium. Hic Imperator virgas, flagra, ignes inclamare, & hæc omnia continuò LAVRENTIO carnifices admouere, vt iam abeuntem animã Deo Martyr commendaret. Sed è Cælitibus adfuit, qui sudorem Athletæ & sanguinem linteo abstergeret. Tyrannus interim os LAVRENTII saxis, hic verò aures Tyranni verbis liberrimis pulsauit. Ad extremũ craticulę super-iniectus, & lento igne tostus, non tamen insultare Valeriano destitit, sed subinde arridens illi, *verte* exclamauit, *& manduca*. Et ille quidem hoc epulo indignus fuit. At cæli, quos iam dudum odor nobilissimi conuiuij exciuerat, ad se tam nobile ferculum rapuerunt, & conuiuas, si modò placet, etiam nos habere peroptant.

Ex Lip. & Baron.

Omnes delectat celsitudo; sed humilitas gra-
[…]us est. Quid tendis pedem vltra te? cadere
[…]is, non ascendere; à gradu incipe, & ascendisti.
Aug. Ep. 18.

Humilitas.

Pro Superbis.

IN vno vultu & Philosophũ & Carbona[rium] & Episcopum & Christi Martyrem agn[osce.] Poterat equidẽ ALEXANDER inter sapie[ntiae] candidatos facile princeps esse, cùm ipsi[...] honores suum clientem ambirent. Sed m[a]lle honestiori ambitu sordidatus cælum p[...]sare & inter siluas abditus, quibus stulti[...] Mundi vota notaret damnarétque, carbo[nes] facere. Interea aduenit Gregorius Pont. (is à magnis mirísque factis nomen habet) Co[...]nis Præsulem daturus. Hic cùm omnium v[...] in opulentos & genere ac clientelis nobiles [...]ctarent, vnus Gregorius virtutem potius a[d] solium extollendam, vbi vbi demum illa et[iam] sub lacero pallio latitaret. Quin igitur (cum è turba nescio quis subdit) dictatorem ab ara[tro] nobis, aut certè à carbonib[us] suis ALEXANDR[VM] adduci imperas, splendentémque iam ante [...]go suo infulâ insuper exornas? Enimuero N[u]mine ita suggerente iubet adduci hominẽ Po[n]tifex: mox indolem & modestiam altiùs [...]mans pro imperio vitæ ordinem sibi explica[ri:] eâ intellectâ & sordibus absterfis mitrâ ind[...] indutũ ad cõcionẽ dicere iubet. Tunc enim [...] ALEXANDRVM Præsulem suum ciues iam n[on] inuiti salutarunt, finiítque cum plausu fabul[a.] Ille cùm sanctè diu mun[us] suum administraſſe[t,] à fidei hostibus demum igne exustus iteru[m] carbones dedit, sed quibus Ecclesia hunc die[m] pulchriùs quàm gemmis suos olim Anti[...]quitas signat. *Ex S. Greg. Thaum. & Vind. Rad.*

S. SVSANNA . V . M.

O anima, quæ in te Christum habes, attende tibi, tibi ipsi vaca: Immortalis est Christus Sponsus tuus; caue eum deseras, ne ab eo derelicta diligas inimicum tuum ab omni iustitiæ pulchritudine remotissimum. *S. Ephrem de Exercitat.*

Custodia sensuum.

Pro Virginibus Deo dicatis.

VNam lex vetus nobis SVSANNAM lauda pudicitiæ matronalis exemplar ; mult rectiùs nos alteram , Virginitatis specul & post sanguiné pro Christo fusum longè pu chriorem illâ alterâ. Quare oculos etiam Max miani in se,sed longè ante Christi rapuit ; cuiu thalamo vt seruaret sese, illius amores contem psit. quid, quòd eos, qui conciliare SVSANNA Maximiano adlaborarunt, prius SVSANNA Chr sto conciliauit? Eam ob rem cùm graue Virgin certamen immineret, ab Imperatrice Seren (Christo clàm iam tunc addicta hæc erat) i aulam euocata est. Ibi cùm totos dies precibu se & adhortationibus mutuis armassent,in pu gnam deniq; proditura SVSANNA domum ce cessit. Nec multò post adfuit Maximianus & malis auspicijs Amoris ædes castas necquiqua oppugnauit. Nam rectius SVSANNA Angeli du ctu pugnauit, qui ab ædibus repulit profanum Successit Maximiano Imp. Diocletianus, Mace donio misso , qui ad Deorum sacrificium velu ad fœdus inuitaret tam fortiter decertantem Sed nimirum geminum hostem triumphare et iam hæc SVSANNA debebat. Et verò triumpha uit, rectiúsque Deo ipsam humi afflictam dæ monis statuam sacrificauit. Mox eidé post mul ta verbera gladio cæsa sanguinem etiam suum litauit. Istum peplo suo excepit Serena domúm que veluti ingentem thesaurum reportauit. Et seuera purpuram, qualem nunquam ante hac etsi Imperatrix, & in ea tot gem mas, quot guttas portabat.

Ex Sur.

Sanguine Agni seruatur domus à percussio-
Angeli : & aqua maris rubri extinguuntur
imici , quæ sunt mysteria Ecclesiæ Christi.
ier. super Luc.

Veneratio S. Eucharistiæ.

Pro blasphemantibus.

FRancisci illustris partus Virgo CLARA e
mater eadem omniũ Virginum, quæ Fra
cisci institutum æmulantur, iam antè p
renti suæ, quàm nasceretur, à Christo è cru
laudata. Ergo vnicum sexus sui miraculum
facere molles Virgunculas docuit, quæ multi i
viris miramur, pauci imitamur. Asperrima
vitæ rationem, atq; vltimam, quam in ordine
suum inuexit, paupertatem cordi DEO esse, v
tunc probauit, quando abundare in vacuo et
vase oleum fecit, & dimidium panem quinqu
ginta omnino Virginibus sufficere. Neque erra
uero, puto, si Moysi etiam fœminam æquipara
uero. Certè obsidione graui cùm Assisium cin
geretur, precibus ante Eucharisticum Epulun
CLARA depugnans omnes in fugam hoste
egit, certiórque de victoria ab ipsomet spons
Christo est facta. Ab hoc aliàs nunc ad Nascen
tis cunas, nunc ad Patientis tormenta spectan
da cùm euocata esset, Crucis deinceps signo
ita vsa est, vt contra morbos Alexiteriorum
contra Orci minas Panopliæ vicem esset. Iam
moriens vti è terris cum purpurato senatu sum
mum Pont. ita è cælis cum candido Virginum
agmine Virginum Reginam, & cum hac sum
mum Numen ad se pertraxit; itaque in
cælo fuit, antequam fuit.

Ex Surio.

Spem tuã omni hora in Deo pone, & quidquid tibi accesserit, siue bonum siue malum, ex toto corde semper dic, Deus in adiutorium meum intende. Si vis saluus esse, versiculus iste de corde tuo non recedat: cum ipso dormi, & cum ipso vigila. *S. Aug. s. 1. de Ieiun.*

Inuocatio auxilij diuini.

Pro ingratis discipulis.

PVlchriùs longè CASSIANVS post Pontificatum, quem apud Brixentas gesserat, quàm post Regnum olim Dionysius, ludum in foro Cornelij exul aperuit, non ignarus has demum illas esse rasas tabulas, è quibus nec senectus mores expungat, quos olim infantia inscripsit. Sed heu quoties iuuentus indignum tuis Doctoribus Mineruæ ingrata persoluis? Rapitur ecce ad iudices Cassianus, & impietatis in Deos damnatus pueris traditur excarnificandus. Nulla mora. Conuolant velut ad ferias literarias pessimè feriati, & ad pœnas Magistrum nudum discipuli vocant. Pars tabulas capiti illidunt frangúntque, pars graphijs, nunc punctim, nunc verso stylo cæsim inuadunt, vulnera identidem conuitijs interpolantes. Alij nunc demum sibi literatum videri Præceptori clamare; alij rogare, num Rubrica hæc placeret? num amplus satis latúsque stylus esset? satne acutum foret epigramma, quod exararent? Alij denique hortari se mutuò, ne otiosi essent; hoc præceptoris semper vnicum præceptum fuisse, nunquam stylum ponere, semper aliquid scriptitare. Et fortè vnus è turba aliquis: ingrati non erimus Cassiane Magister, multas fateor tibi debemus, sed, hem! quas accepimus omnes reddimus, & cum fœnore, plagas. Quærebat interea per mille vulnera exitum ingens anima, nec reperiebat, vsque dum omnia in vnum confusa victrici in cælum viam fecerunt. *Ex Prudent.*

Christus opprobria, irrisiones, contumelias, alapas, sputa, flagella, spineam coronam crucémq; sustinuit. Et nos miseri ad nostram confusionem vno sermone fatigamur, vno verbo deijcimur? *Isidor. de summo bono.*

Patientia.

Pro obstinatis.

SAlue nitidissimum coronæ Gallicæ Lilium, salue RADEGVNDIS! & tu Mariane, eia mecum odoribus pascere, quibus cælum gaudet. Superi! Regis filia, & Regi nupta ecce Mendicabulis famulatur, opobalsama ducit pædorem & nauseam: exesa scabie capita & quas lingua nominare fugit vltimas sordes dignas gemmas putat, quas regia manu tractet. Inter delicias esurit, inter falerna sitit: purpuram pulchrè cilicio suffulcit: superbit tergemino torque sed ferreo, sed carni nudæ iam innato potiùs quàm illigato. quid? Anne regnum etiam calcat generosa? ecce aulam Asceterio, Clotarij lectũ Christi thalamo permutat. Quid amplius à fœmina sperem? & tamen nescio quid amplius amor ingeniosus meditatur. En flammas hic subdit, manum armat, æneam candentémque plus à suis quàm alienis ignibus Christi effigiem corpori inurit, dum cordi cupit. Falleris ô RADEGVNDIS si animo insculptum necdum credis. inde prototypon manus sunt mutuatæ. Nimirum hæc cælo vim faciunt. Adest Deus amatus & amantis etiam ipse vultum indutus blanditijs amantem demulcet, & coronæ suę pulcherrimum eam vnionem appellat. Sed & paranymphi Angeli Sponsæ morienti adsunt, & cantu ah nimium suaui animulam euocant. Quid ô Angeli! quid suum terris lilium eripitis? Ah alia saltem cælo femina spargite. despero, imo ex horto Mariano spero.

Ex Surio.

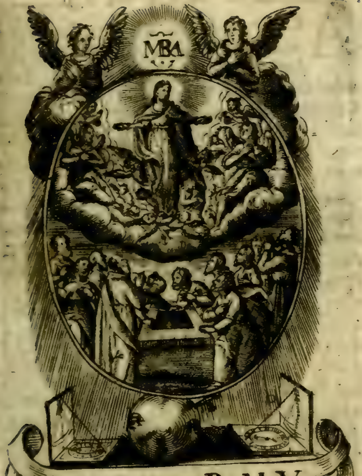
Panem cæleſtem ſpiritualiter manducate, innocentiam ad altare portate. Mentiri *Deo* potes, Deum fallere non potes; Nouit ille quid agas: Intus te videt, intus te examinat, intus inſpicit, intus iudicat, aut damnat, aut coronat. *S. Aug tr. 26. ſup. Ioann.*

Deuotio erga Venerabile Sacramentum.

Pro Nouitijs Societatis Ieſu.

XIV. AVGVSTI.

STANISLAVS ex illuſtri apud Polonos Koſkarum familiâ, cùm Viennæ Rhetoricæ operam daret, Mariam ferè laudandam ſibi ſumpſit, latum videlicet Oratori campum. A fratre maiore etiam verbera paſſus non tamen ideò minus aut virtutem coluit, aut ſacrum epulum frequentauit, ad quod ſemper pridiano ieiunio famem acuebat. Inde hoc ipſum ægro, cùm ter irruentem in ſe Stygis Cerberum Crucis ſigno fugaſſet, D. Barbara inter Angelos miniſtrauit; mox ipſa MATER languentem recreauit, collocato Puero IESV in decumbentis lectulo; abiens deinde monuit, Societati IESV nomen daret. Cui rei cùm obicem poſituri eſſent frater ac parentes, fugâ elapſus *Dilingæ* in Conuictorum ædibus tam Nobilis hoſpes Mediaſtinum egit: Romæ in Societatem receptus ijs diuini Amoris facibus arſit, vt recreare frigidâ pectus æſtuans fuerit neceſſe. Itaque cælo iam maturus cùm prælegi ſibi Patronorũ nomina (Menſtruorum præcipuè) iuſſiſſet, nunc in IESV effigie vulnera, nunc in MARIAE vbera deoſculans, & vtriuſque nomina inclamans expirauit, pridie VIRGINIS ASSVMPTAE; quam dum amaret rogatus, quid ni, inquiebat, MARIAM amem Matrem Meam? ita enim eam appellitabat nouos ſemper de illâ titulos & magnifica verba excogitans. Vtique igitur MARIA Mater STANISLAI, ſed & filius STANISLAVS MARIAE fuit. Vtinam plures fratres numeraret! *Ex Franc. Sacchino.*

ASSVMPTIO B. M.V.

Præceſſit nos Regina noſtra, præceſſit, & tam glorioſè ſuſcepta eſt, vt fiducialiter ſequantur Dominam ſeruuli clamantes, trahe nos poſt te; in odore vnguentorum tuorum curremus. *S. Bern. ſ. 1. de Aſſ. B. M. V.*

o

Frequens & pius Roſarij vſus.

Pro augmento Sodalitatis Marianæ.

AGe penna, quid humi repis, dum VIRGINEM laudas? altiùs vola, & supra cælos laudibus hodie merentem tolle. Sequimini Sodales, si Germani MARIAE pulli estis. Crescebant, & oculos cæli multùm delectabant primi Ecclesiæ flosculi, cùm hos è cælo Filius, in terris MATER foueret. Sed denique ille Matrem terris, hæc filium cælis inuidebat. Ergo igitur iterum boni nuntij baiulus Gabriel adest, & ad suauissimum mortis somnum inuitat. Adsunt interim diuino nutu, qui toto orbe diuisi erant Apostoli, & lectulum abiturientis ambiunt. Cerneres pró Virgine certantem cum cælo terram. Hinc filij lacrymis retinent, & amplexu morantur; illinc suauissimi Cælitum moduli animam beatam proliciunt, trahúntq; ab/ sponte properantem. Suscipit proinde Matrem Filius, sinúmque pro sinu rependens illuc euehit, vnde vnum illa Deum suspicit, alia omnia despicit. Solabatur terra luctus suos opimo spolio, corpusculo Virgineo, sed etiam hoc breui spolianda. Etenim cùm, ita Numine volente, seriùs è XII. proceribus Thomas aduenisset, & amissam Matrem etiam in tumulo mœstus quæreret, præter lintea, tam magni thesauri nuper inuolucra, nihil reperit; quòd cælum etiam Corpus subduxisset. Ah liceat amplexis pedes, & in hederæ morem alligatis dicere, Nunc, si terram nauseas, Virgo, Scande Cælum. *Ex Breu. Rom. &c.*

Pretiosa mors sanctorum, pretiosa planè, tanquam finis laborum, tanquam Victoriæ consummatio, tanquam vitæ ianua & perfectæ securitatis ingressus. *Bern. in epist.*

Meditatio mortis.

Pro moribundis.

SÆpe Matres & viua filiorum funera malè rident & malè lugent mortua; id quod ARNVLPHI etiam mater primò factitabat, dum quem primum enixa est filium, spem vnicam familię, sed morte intempestiua sublatum non posse deflere satis sibi videbatur. Sed monuit bonus Genius æquo animo ferret, quod non posset non ferre; qui maximè oculis arriderent flores, hos primos carpi. Non inuideret filio Cæli contuberniū, in omnia vitia, si porrò iuisset, atq; adeo latronum societatem abripiendo. Potiùs nascituri alterius filij spe animum erigeret, qui vitæ sanctioris famâ orbem esset impleturus. Atque hic ARNVLPHVS noster fuit, aulam primò & militiam, tum monasticen secutus, eo semper vitæ tenore, vt dubium pæne fecerit, sanctiórne Miles an Monachus fuerit. Ex hoc Abbas, ex Abbate Pontifex Suessione ita se gessit, vt extremùm ægro ter concussum cubiculum ter spectaculum obiecerit iucundissimum morituro. Nam primò videre Apostolorū Principem habuit, qui noxarum veniam largissimā nunciabat: mox cælestium Agminum Primipilum, qui commeatum in cælum promittebat; demum ipsam cæli Reginam, quę festo sibi, quo cælo recepta fuit, die, recipiendum cælo etiam ipsum indicauit. Tanti, ô Superi! tanti ægrotare etiam mihi foret!

Ex Sur.

Quomodo tenebas facculum, ne tibi extorqueatur à fure, ſic cuſtodi innocentiam, ne tibi extorqueatur à diabolo; ſit illa certum patrimonium tuum, de qua ſunt diuites & pauperes. Quid tibi prodeſt lucrum auri, & damnum Innocentiæ? ergo cuſtodi innocentiam. *S. Aug ſ. 3. ſup. pſ. 36.*

Cuſtodia Innocentiæ.

Pro Tironibus Sodalitatis B.M.V.

NAscitur Rochvs loco perillustri in Gallia, portentosâ Cruce à Matre rubens: ætatis anno duodecimo amissis parentibus etiam opes in pauperes abijcit; ipse ditione suâ patruo commissâ, Italiam Religionis caussa petit. Hîc dum laborantibus peste seruitium suum addicit, magnâ omnium admiratione quàm plurimos sanitati Crucis signo restituit. Secundum hæc diuinitus edoctus, quibus malis porrò exercendus esset, acutâ primùm febri tentatur, mox sagittâ coxam traijcitur. Sanus boni Angeli ope, dum in patriam repedat, iterum æger ex itinere sub arbore decumbit, Annonam in dies singulos panem vnum cane subministrante. Redux denique in suam ditionem, eandem domi, quàm foris fortunam, hoc est iniquam reperit. Grassantibus enim per ea tempora vbique bellis, pro exploratore habitus captúsque ab ipso patruo hospitio publicitus, hoc est, carcere excipitur. Hoc cùm mille modis absoluere seipsum posset, quinque ipsos tamen annos delitescit. Tandem cùm nomen tabulæ suum inscripsisset, simul amplam sponsionem, quâ cælum omnibus peste correptis Medicinam Rochi intercessionem fore edixerat, peste ipse Medicus pestiferorum decedit. Sed tanti fuit, vt liber animus è gemino carcere euolaret. *Ex Lipeloo.*

Terram neſciat, amorem carnis ignoret, nihil in ſe vitijs licere permittat, qui ſe Dei filium credit; actu, vita, moribus, tanto generi reſpondeat; ne iterum ad terrena deſcendens ad tanti genitoris tendat iniuriam. *S. Pet. Chryſ. ſer. 68.*

Conuerſatio Cæleſtis.

Pro pupillis.

QVi puerum MAMMANTEM Martyrem miraris, noueris sac Martyris bibisse. In carcere quippe natus primas cunas vincula habuit, primum ridere inter vtrumque parentem mortuum visus est, cùm pater ante eius ortum, Mater non multò post obijssent. Talem Matronæ commendauit Angelus educandum. Mox cùm annum ageret quintum decimum, virum iam se tyranno & contra verbera Spartanum; contra ignes Romanum præbuit. Vndis deinde suffocando iterum Genius Tutelaris adfuit: actisque in fugam tortoribus Martyrem in montem duxit. Hic generosus puer tot iam pene nutrices, quot silua feras numerauit; cùm hæ vltro Diui mulgentis manum ambirent, ijsdemque delicijs & famem nobilem & sitim pellerent. Atq; huius miraculi fama cùm aures Præsidis pulsasset, equites misit, qui MAMMANTEM sisterent. Excepit MAMMAS ignaros, primúmque lacte & caseo, tum ipso ferarum spectaculo recreatos in vrbem est secutus. Iterum ergo plagis sæuitum, sed quas inter rideret MAMMAS; iterum fornax succensa, sed in qua quartum Puerum Babylon agnosceret. Feris quoque cùm obiectus esset, Vrsus Pardúsque sudorem Athletæ abstergebant; leone interim, qui comes Martyri è monte iuerat, in carnifices grassante. Deniq; tridente confossus MAMMAS ilia effusa extra vrbem extulit, & moriturus ipse sepulchrum speluncam subijt.

Ex Metaphr.

S. PAVLVS. ET. IVLIANA. M.M.

Tale viri Christiani Apostolus voluit esse conuiuium, vt magis fides Christi, quàm prandij sagina comedatur; & plus reficiat hominem dominici nominis frequens inuocatio, quàm epularum multiplex & copiosa collatio, meliúsque pascat religio, quàm sagina. *S. Max. hom. 2. de Carn. Host.*

Sobrietas.
Pro intemperantibus.

PTolemaidem vrbem Aurelianus Imperator ingrediebatur, Christianos, si ita Dijs placeret, triumphaturus; cùm inter effusos obuiam Ciues PAVLVM conspexit signo Crucis contra minas improbas se armantem. Primum igitur impetum Tyrannus in hunc fecit, suspensúmque cædi atrociter imperauit. Interea Soror PAVLI adest IVLIANA geminâ planè virtute, & iisdem armis in hostem armata. Ea verbis pro innocentia Germani pugnans acriter in Tyrannum inuehitur. At hic eodem supplicio iubet affligi. Sed aërem verberabant Carnifices. Hinc in liquatam flammis picem mittuntur; sed ingressos Baias crederes. Mox in sellas imponuntur ab igne subiecto ardentes; sed illi inter pœnas has verè otiosi assidebant. Ergo in carcerem compinguntur fame longâ expugnandi. Sed ecce nocte intempestâ Angelus adest & expeditis è vinculis epulum triumphale struit. Ab hoc veteres iterum pugnas pugnant, inter viperas incolumes, inter omnia tormenta salui. Illud IVLIANAE peculiare, è lupanari pudorem saluum asportasse, Angeli præsidio, qui luce insolenti, quotquot vim inferre Virgini meditabantur, omnes excæcauit. Restituit tamen illa facinus detestantibus oculos, & post victos iterũ ignes gladio cæsa nouo more & spectaculo nunquam Romæ viso cum Fratre Soror triumphauit. *Ex Metaphr.*

Infige pectori tuo, cordi tuo signaculum Crucifixi; infige & brachio tuo, vt opera tua peccato mortua sint. Nihil in his criminis reuiuiscat, nihil erroris resurgat. *Ambros. in ps.* 118.

Memoria Passionis Christi.

Pro ingratis.

COrculũ videre te Cæli puta, quiſquis Cos hoc CLARAE vides tantâ verecundiâ Virgunculę, vt loqui aliter, quàm vultu velato, religionem profeſſo Germano erubuerit, vulnus etiam à tali Oculo timens, quin imo facin⁹ non niſi lacrimis expiandum rata imprudentẽ in ſomno pedem lectulo extuliſſe. Huic pudori tuendo noctes peruigilauit; infandis flammis cilicia obiecit; Cupidinem flagris, virgis & vrticis terruit; hoſtem verò inteſtinum vltimâ fame domuit, linguámque ita frenauit, vel ſemel tantùm, Matris alloquendæ gratiâ, ſilentium in vita fregerit. Huic virtuti inſidias facturus Veterator Ioannam ſororem (vitæ tam ſanctæ Magiſtram) mentitus eſt, & Virginitatem cum velo iuſſit exuere, ni vitâ vellet exui. Sed reiecta hac adulterinâ ſorore, Vitæ doctor deinceps Chriſtus ſucceſſit. Hic modò CLARAE vel è Matris ſinu oſculum, vel ſeipſum manibus ſuis cibum ferre, vel ſtipem Mendicus auferre; modò Agnelli formâ caſtiſſimæ colludere, modò denique cum Cruce Sponſi habitu adeſſe, & locum huic in corde expetere. Atque tunc nobilem illam, & quam in grandi demortuæ corde admirabundus Orbis ſpectauit, peractam cælaturam credimus, quæ præter ternos eiuſdem inter ſe ponderis globos (nobile Sanctiſſimæ Triadis ſymbolum) omnia Sponſi patientis arma exhibuit. In nobis nil tale ideo Cælum ſculpit, quia dura heu! nimis ſaxa gerimus.

Ex monum. Eccl. Mont. Falc.

S. AGAPITVS. MART.

Si membris integris & valentibus flores, noli corporis robore & viribus gloriari; sed considera quot & quanta corpori pericula immineant; quamuis enim ad exiguum tempus corpus nostrum firmum sit, tamen quid posterior paritura sit dies, ignoramus. *S. Ephrem de Vit. spir.*

Consideratio ærumnarum Vitæ.

Pro recta Iuuentutis institutione.

ETiam AGAPITI citiùs annos, qui XV.
tum fuere, quàm pugnas numeres. Ne
enim primò dirissimè cæsus talem se
buit, vt Sparta suum diceret, nisi Præneste
vindicaret. Mox in carcere quatuor diebus
omni cibo degens suo succo, hoc est, cæli deli
vixit. Inde iterum protractus viuos carbone
capite circumtulit, pulchrè ipso supplicio
coronatus. Sub hæc vestibus spoliatus omni
ad luctam se iam expeditiorem credidit. Ab
quuleo ex pedibus pendulus gauisus est è te
sublatum cælo se propiorem esse. Flagris pe
mè acceptus nuditatem tunc domesticâ pu
purâ texit, sanguine. Iam vbi fumum pende
Antiochus præses subiecit, risit etiam hunc,
cuius consilia omnia deniq; in fumum abiret
Tum verò geminari verbera, & perfundi pect
bulliente à flammis aquâ, & pugnis frangi m
las Athletæ Tyrannus iussit. Sed hic, non il
etiam hæc sensit supplicia, vi diuina è tribuna
mox etiam è vita exturbatus. Aurelianus erg
Imp. morte AGAPITI Antiocho suo parentatu
rus ad bestias damnauit inuictum. Sed hæ cùr
pedes victoris lamberent, docuerunt humani
tatem in feras, feritatem in tyrannum immi
grasse. Tandem AGAPITVS decollatus intra
geminas columnas dicere sine menda-
cio Herculi potuit *Plus Vltra*.

Ex Ferrario.

Si vis terrenas bestias non timere, si vis euitare aues rapaces, voraces vultures, hoc est, aues aëreas, quæ sunt nequitiæ spirituales, eleuare à terra, terrena desere, sume alas columbæ, sume pennas diuini solis fulgore radiatas. *S. Pet. Chrys. serm. 98.*

Inuocatio auxilij diuini.

Pro Principibus.

LVDOVICVM Caroli Regis Siciliæ primò, pos S. Francisci filium tenes. Puerulus somnum statis humi precationibus interpellauit Caponem, quò pauperum præda esset, pio furto è mensa ablatum, cùm parens id subodoraretur, in rosas vertit. Arma ludicra tractanten cùm equus abiecisset, vicissim mundum ludibrio habiturus arma ipse & equos abiecit. Quare quo die Soror in manum hominis conuenit, ipse sacris initiatus Virginitatem Deo despondit, dæmonémque sub fele insidiantem signo Crucis elusit. Æger voto ad D. Virginem facto e morbo surrexit, & in *D.* Francisci familiã abijt. Inde ad Pontificatum Tolosanum euectus est VIRGINEM vti in omni vita, ita in morte frequentissimè salutauit. Causam rogatus id solum respondit. *Morientem illa iuuabit me.* Neque falsus est. Visus inter Angelorum manus in cælos euolare; auditæque eiuscemodi voces: *Sic fit seruienti Deo in munditie & puritate.* A morte multi propitium mortales habuere. Inter hos Dionysium Lusitanorum regem numerant, quem vrsus ex equo in vltimum periculum deiecerat. Sed in tempore LVDOVICVS è cælo adfuit, monstrauitque *Dionysio*, qui pugione mortem à se in vrsum auerteret: Hoc beneficium LVDOVICI gratúmque Dionysij animum Ædes sacra extructa & in Æde Epigraphe hæc (LVDOVICO SERVATORI) loquitur. *Ex Ligeloo.*

S. SEBALDVS . CONF.

Ah quando tantum Deo, quantum mundo? quando tantùm cælo, quantum terræ? quando tantum virtuti, quantum vitijs fragilitas humana famulatur? Totus homo sic carni deditur, vt nihil in se, quod diuinis bonis deseruiat, derelinquat. *S. Pet. Chrys. ser.* 114.

Mutua ad Virtutes cohortatio.

Pro Prouincijs Septentrionalibus.

REgius sanguis SEBALDVS Sponsam non impari conditione domum duxerat Virgo Virginem & pietatis amans amantissimam eiusdem. Ei sub primam noctem ob oculos SEBALDVS posuit SPONSAM VIRGINEM SPONSVMq; IOSEPHVM, quos vtiq; nō nisi Virgo amor iunxisset. Hos olim iam ostendisse, posse lilia casta etiam è thalamo Virgine surgere. Tam gratum cælo odorem nisi ipsa inuideret, statuisse se hæc miracula iterum orbi ostendere. Nihil poterant gratius audire Virginis aures. Itaque bonum factum! alteræ nuptiæ eâdem nocte fiunt, & Virginitas coniugio copulatur. Subinde Romam SEBALDVS abit, & in via ecce castitati cibum potumque è cælo Ales ministrat. in reditu apud Ratisponenses foco, cùm ligna deessent, glacies inseruit, & adeò virtuti iam vnda flammas præbet. Quid? pallio instrato Istrum traijcit (Nymphis credo castitati plaudentibus) talísque nauta oculos alteri nautæ immeritò effossos restituit. Moritur deinde anno DCCXL. cùm vitam solam propter Norimbergam egisset. Funus feri tauri duxerunt. Adeo omnia alia domat, quisquis carnem.

Ex Bau. S. Raderi.

Mundus transit & concupiscentia eius, & relinquere hæc magis expedit, quàm relinqui. Sed nec inutilis commutatio, pro eo, qui super omnia est, omnia reliquisse. *S. Bernard. sup. illud Bn: Ecce nos.*

Matura ad Deum Conuersio.

Pro religiosis ordinibus.

BERNARDVS est, ille (in sidere Mariani) Dei collactaneus, quem mater cùm vtero ferret, catellum putauit, sed pro Ecclesia latraturum. Puero Puer CHRISTVS nocte Natalitia visus est, nobilius omni die spectaculum. Adolescens quòd oculum in fœminam defixisset, in rigentes aquas insilijt, incendia aquis præuenturus. Aliàs cùm eius pudori insidias hospita strueret, *latrones, latrones* iterum iterúmq; clamauit, ratus dirissimos prædones esse, qui animum castitate exuerent. Hinc ad Cisterciense Monasterium X X X. secum socios traxit. Hos inter cùm fratres omnes BERNARDI præter Niuardum Natu minimum essent, & huic Guido natu maximus inter valedicendum dixisset: *Eia frater te vnum iam hæreditas paterna spectat*; supra omnes senes doctè puerulus respondit: *pulchrè verò assem diuiditis; vobis cælum habetis, mihi terram reliquam facitis: at hoc fide profectò minime germanâ.* Mox cùm per ætatem licuit, fratres secutus litem de cælo illis non ingratam fecit. Eruditionem BERNARDI loquuntur eius Volumina meros fauos spirantia, tum præcipuè cùm de mellea VIRGINE sermo est; vt meritò ex huius vberibus hausisse hoc nectar credamus. Sed & nobis ijdem fontes essent, si eadem cum BERNARDO sitis esset.

Ex vita eiusdem.

Si eſt aſcendendi ad ſuperna poſſibilitas, ſi eſt facultas viuendi in cæleſtibus, quare non cælo mutamus terram? quare non caducis emimus æterna? quare non perituris manentia comparamus? *S. Pet. Chryſol. ſer.* 124.

Aſſidua ad cælum aſpiratio.

Pro Regno Vngariæ.

STEPHANO nomen necdum nato ipse Stephanus Protomartyr indidit. Sponsam duxit Giselam D. Henrici Imp. Sororem. Hæc illi Emericum, cæterùm Christo omnes Vngaros peperit. Tutelam sibi regnóq; suo æternam *Castrorum Aciem ordinatam* VIRGINEM MATREM legit. Huius enim auxilio copias Conradi Imp. iam Vngariæ imminentes auertit. Ipse inter omnes milites maximè sanctas Vigilias nocturnas habuit, sed preces inter; visúmq; sub his ipsum aliquãdo tabernaculum regium Angelis baiulis humo sustolli, & tunc per aërem mox per omnium hominum ora volare. Trophæa pietatis suæ templa ac cœnobia per totũ orbem sparsit. Miseros ingenti charitate complexus non dubitauit diademate ornatum caput manusque sceptro armatas ad horum pedes abluendos demittere, sportulámq; in clientes ipse dispensare. Quare factum aliquando, vt certantibus his stipem auferre, barba etiam regis spolium manibus appetentium cederet. Et hoc ipsum conquestus familiariter VIRGINI STEPHANVS fertur, durius ab eius militibus se acceptum, quàm ab hostibus sperare potuisset. Sed pilúmne ille amitteret, qui liberalem manum multis annis à morte integrã orbi ostendit? Hanc obijt ipso VIRGINIS assumptæ die. Huic moriturus vnicè iterùm se regnúmque commendauit. Felices Vngari, si testamenti STEPHANI meminerunt! *Ex Surio.*

Subducti terris ſpeculemur cælum,vt ducatu ſignorum cæleſtium,gubernante Chriſto, flante Spiritu ſancto, euictis voluptatum ſpumis, ſuperatis vitiorum fluctibus,atque omnium delictorum naufragijs euitatis, lucrum vitæ & gaudia Reſurrectionis intremus. *S. P. Chryſ. ſ. 8.*

Contemplatio rerum cæleſtium.

Pro Naufragis.

BASSA non tam tergemino filiorum partu, quàm morte felix vixit sub ea tempora, quibus Maximiani ferro lõgè plurimi Martyres vixerunt, Dæmonum sacrificulo, hoc est, agna lupo iuncta. Sed & filij matrem vultu, non patrē retulerunt, vtpote omnes Christiani. Eam ob rem vnà in ius iniquissimum rapti, accusante ipso filios patre, & vxorem marito damnāte. Primùm ex equuleo pendere viderunt cæli & laudarunt THEOGNIVM membris lacerum, animo integerrimū. Alterum AGAPIVM virgæ non puerū sed virū probarunt & sine cute iam sua fortiorē quàm in alienis exuuijs Herculem. Alia itē tormenta tertium fratrēm sanè Germanum probarunt. Omnes igitur eodē gladio cæsi, eadē palmâ coronati: ad quē nunciū BASSA plus aliquantò exsilijt gaudio, quàm si vno die vicissꝫ omnes in Olympicis audijsset. Interea hanc carcere & fame vexatā Angeli cibo suo recrearunt, vt suum terræ iam minimè inuideret BASSA. E' carceribus vbi prodijt, ignem, aquas, lapidantiū manus & Deos ipsos humi deiectos fœmina triumphauit. Triumphum splendidiorem feræ imissæ reddiderūt, quas cicurare Virtus potuit, non tyrannum, qui toto mari obruere triumphum BASSAE voluit. Sed in fluctus abiectam matrem gloriosi è cælo filij nauiculâ excepere & ad portum incolumem deduxere. Verum illa potius cæleste litus spectabat. Atque ad hoc octiduo post etsi cruribus fractis & sine capite, enatauit tamen per sanguinem suum. *Ex Men.*

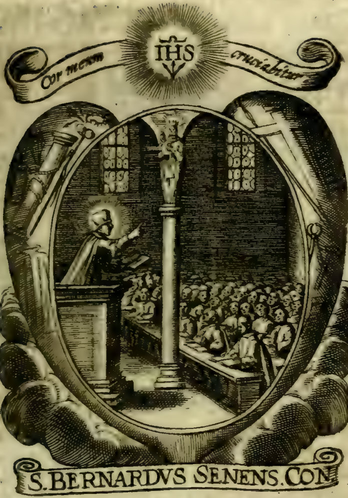
Quæris aurum, &, si volueris, fortè non habebis; *Deum* cùm volueris, habebis; quia & antequam velles, venit ad te; & cùm auersa voluntate esses, vocauit te; cùm conuersus esses, terruit te;& cùm territus confitereris, consolatus est te. *S. Aug. sup. Ps.* 32.

Frequens ad cælum aspiratio.

Pro obstinatis in malo.

ANno post Deum hominem CCXXIII. SYMPHORIANVS Iuuentutis Augustoduni in Gallia princeps, quòd cultum Dijs negasset, iussu Heraclij, qui pro Valeriano illic furebat, in vincula est abreptus, sed quæ ille digna nobilitate Christianâ monilia putauit. Pugnabat in fortissimum Iuuenem gemina acie Tyrannus: Hinc agmen minæ, verbera, flagra, illinc blanditiæ, munera ac promissa ducebant: perrupit tamen Martyr vtrumque cornu, & illud constantiâ, hoc etiam risu vicit fuditque. Sed victorem pessimus Iudex ad gladium damnauit. At SYMPHORIANVS præferri sibi secures non in supplicium sed triumphum putauit, quē augustissimum Mater triumphantis fecit, dum his vocibus è tecto & ipsa triumphans, acclamauit. Io! fili, triumpha! Io! tecum Mater triumpho! quid enim? Certè victorem filium, præferri secures, & sequi victum Tyrannum video. Sed cur sine purpura? fallor; an tuus hanc cruor dabit? Et cur sine corona? iterum fallor. cælum hanc dabit, nec è mortali lauro dabit. Superi! filio iam superuiuere Matrem iuuat, iuuat oculos claudere. Audite votum nouum sidera, & tu fili, i, sanguine subscribe. Hæc aut similia Mater: filius interim cæleste iam Capitolium victor tenebat.

Ex Surio.

Quantum illi laudandi atque prædicandi, qui dignati non sunt cum Mundo florente florere: tantum increpandi & accusandi sunt, quos perire cum pereunte delectat. *August. epist.* 45.

Contemptus Mundi.

Pro ijs qui sunt liberæ conscientiæ.

SEnis oriundum siue IOANNEM siue BERNARDVM dicas, nunquam nomen mentietur, semper Virginis clientem loquetur. IOANNES à puero indigetatus cùm mansuetiorum Musarum ductu ad Themidis adyta penetrasset, & quas didicerat modò leges cum plausu iam doceret, quò rectiùs humana perspiceret, in oculorum grauissimam ægritudinem incidit. Placuit à MARIA veriori Cynthia lumen mendicare; huic, si oculos illa reddat, totum hominẽ vouet. Voti damnato dies interim appetebat, quo disputandum pro more in publico erat. Hîc dum Codicem, dum Digesta frequens corona hiat, ille alia omnia ingressus dicere contra Legum hominúmq; vanitatem declamat; eam vel cœcutientibus nuper oculis se ait peruidisse; ne mirarentur, si hi redditi à VIRGINE humana omnia despicerent deinceps, è cælo esse: sequerentur illi oculatum nunc Doctorem, qui lippientem nuper. Finem orationi fuga dedit in montem oliuis nobilem, quo pluribus iam concurrentibus, IOANNES scalas è cælo, & in his descendere beatos Genios vidit, secúmq; candidatos quam plurimos ad VIRGINEM FILIVMq; VIRGINIS abducere, quod visum nequaquam somnium esse tunc credidit, cùm Pontificis auctoritate vestem pro suis ex cæli sententia candidam, Leges à *D.* Benedicto [illegible]citas, Ordini nomen à MARIA de Monte Olìueti, ipse BERNARDI accepit. Obijt dum socijs à peste infectis oculos pius claudit ipsissimus ocellus cæli, ex quo vtinam ô MARIANI Argum faceretis. *Ex Chron. eiusd. Ord.*

S. ANTHVSA. VIRGO.

Caro pretiosis indumentis cooperta quid aliud est, quàm caro fœtida, corruptibilis, nec non ex omni corporis meatu scaturiens in saniem, quam non valet sustinere visus, olfactus percipere, neque ipsa hominis natura perferre? *S. Laur. Iust. l. de Humil.*

Moderatio in cultu corporis.

Pro nobilitate aulica.

ANTHVSAM patria Seleucia, in hac nobiles parentes, apud hos raræ opes, & cum his rarior forma commendabat. Sed illa additura aliquid formoſitatis etiam animo, Chriſtiani fontis balneas ſuſpirabat & lauari à Tharſenſi Antiſtite Athanaſio exoptabat. Quare veluti ad nutricem inuiſura currum comite vno alteroue ſeruulo conſcendit. Interea monitoribus & comitibus Angelis viſus Athanaſius obuiam venit Virgini, & ad primum congreſſum fontem precibus ſuis dedit, tum deinde ANTHVSAE corpus vndis, animum gaudijs perfudit. Et vt ſciret, quem hic colorem in tam ſanctis thermis induiſſet, aſtuere gemini cælites, qui veſte & ipsâ candidâ candidiſſimam animulam donarunt. Hac illa ſuperba facilè auream, quam gerebat, contempſit, exutamque Athanaſio, ille miſeris dedit. Talis denique nutricem adijt, quę cùm pretium veſtis nō intelligeret imprudens, culpauit ſcilicet Virginis in tanta nobilitate modeſtiam. At hæc clam matre ad Epiſcopum reuertit, & quòd ſciret facilè innocentiæ veſtem ſordes trahere, impetrauit alteram & ſetis horridam, quâ tegeret priorem & indemnem ſeruaret. Quin, vt ne domeſtici fures hanc raperēt amici, in ſiluas exportauit. Sed & nutrices pro vna illa tot illic inuenit, quot feras, quæ triginta & duos annos aluere hoſpitem. Immortua eſt rupi (lectus hic illi erat) aduerſus plurimos inſultus dæmonis mali ipſa etiam rupes. *Ex Menæis.*

Renatus & à Deo adoptatus in filium imaginem tui porta auctoris, non maiestate, qua solus est, sed innocentiâ, simplicitate, mansuetudine, patientiâ, humilitate, misericordiâ, qua dignatus est nobis fieri & esse communis. *S. Pet. Chrys. S. 117.*

Sanctitas Vitæ.

Pro Ecclesia Catholica.

Potest Ægæa hodie inuidiam Romæ facere & tergeminos fratres & ipsa suos iactare, Horatijs vel ideo fortiores, quod viuus è pugna nullus abierit, omnes ceciderint Victores. Illis nomina sunt CLAVDIVS, ASTERIVS & NEON, dissimilia vocabula, cæterum virtus sub pectore eadem planè & constantia. Primò singuli, tum totâ fraternâ acie pugnarunt; nec in tres solum hostes, sed in totas carnificum cohortes. Videlicet ad seruilem metum, Virgas, cederent Christi milites? Risum hæ non gemitum expressère. Iam vnoi ferrei & vngulæ bubuliq; nerui in lacerato corpore integrum animum prodiderunt. Prunis & cum prunis Tyranno insultarunt etiam. Tædas corpori admotas fortior ignis extinxit DEI Amor. Ex Equuleo verò velut è cathedra, pulcherrima & dignissima Philosophiâ Christianâ oracula ediderunt. Post tot igitur pugnas meritò denique in cruce triumphauit Nobilis fratrum ternio. Neque obfuit triumpho huic, quòd corpora feris auibus præda cederent, cùm nobilissimam eorum partem Animam beatiores iam Volucres abstulissent.

Ex Lipeloo.

S.PHILIPPVS ORD. SERV. B.M.V.

Agnoſcit Virgo, & diligit diligentes ſe, & propè eſt in veritate inuocantibus ſe, preſertim his, quos videt conformes ſibi factos in caſtitate, & humilitate, & totam ſpem ſuam, poſt filium ſuum, in ea poſuerint, & toto corde quæſierint. *S. Bern. in ſerm. ſuper Salue Regina.*

Amor B. Virginis.

Pro indeuotis.

MVltam multi seruitutem seruiunt, nulli honestiorem, quàm qui seruos se VIRGINIS gloriantur. Horum ædem, quæ Florentiæ est & MARIAE ab Angelo Salutatæ fert nomen, ingressus PHILIPPVS noster, dum illa ad alium Philippum verba leguntur, Philippe accede & adiunge te ad currum istum, videt cæli Dominam aureo in curru à beatis Mentibus stipari, ab oue & leone trahi, videt cæleste donū atri coloris vestem sibi porrigere. Prodigium hoc alterum sub noctem excepit, cùm ab eadē DOMINA Seruos eius accedere est iussus. Et verò accessit pulcherrima appendix egítque aliquandiu in spelæo nomine ipsius hodie nobilitato, & fonte, quem ego è lacrimis, quas oppido multas illic fudit, enatum credo. Inde famâ nominis sui factorúmq; tam inclaruit, vt ijs permoti Purpurati Romæ Patres ad clauum Ecclesiæ vocare cogitarint; sed ille summos honores humili fugâ elusit & Arretij cùm fame vltimâ socij premerentur, ante imaginem HERAE suæ in Saturnalia sportas geminas candidissimis panibus onustas abstulit. Ad extremum è Germania (quò magno huius bono Rudolphus Imp. inuitarat) Florentiam redux primò omnium VIRGINIS templum ingressus & ante eius aram in genua abiectus, *Hæc requies mea* exclamauit. Vatem sibi fuisse, ipso Assumptæ in cælos DOMINAE die morbus, tum octauo ab illo Mors ostendit. Vitæ testimonium ad tumbam eius claudi mutique, quin adeo mortui morruique loquuntur. *Ex Archang. Ianiо.*

Non caret regiâ potestate, qui corpori suo nouit rationabiliter imperare: verè enim dominator est terræ, qui carnem suam regit legibus disciplinæ. *S. Aug l. de vera Innocentia.*

Castigatio corporis.

Pro otio deditis.

SVnt, qui BARTHOLOMAEVM in purpura natum velint. Sanè obijsse purpuratum nemo negauerit. Vt Deum in vota sua flecteret, genua centies die, toties noctu fertur flexisse. Cùm deinde Orbis XII. Viris in totidē prouincias cessisset, subigendis CHRISTO populis, diu collega Philippo fuit; post huius verò triumphum, in Indiam & Armeniam maiorem mouit. Hîc loci ad eius facundiam continuò malorum dæmonum simulachra obmutuerunt, & torqueri se immaniter à BARTHOLOMAEO clamitarunt. Proinde Orci laruas è ciue, itémque Regis Polymij filiâ facilè abegit. Eam ob rem cùm Rex onustos illi auro gemmísque camelos transmisisset, remissis omnibus, eidem significari iussit, minimè harum rerum mercatorem se agere, sed animarum, quas si cælo intulisset, tum demum lucrum ingens se fecisse existimaturum. His igitur Rex permotus non difficulter manus illi dedit, à quo ipsi Dij victos se esse faterentur; traxítque suo exemplo cum liberis Regni benè magnam partem. At Astyages Regis frater nimium quantum hoc nuntio exacerbatus pellè viuo detraxit BARTHOLOMAEO, & capite truncauit. Quid ad hæc vos, qui pellem lautè ac nitidè habetis, qui aqualiculo fulcitis, necdum angustam ad cæli atria portam creditis? *Ex Breu: Petro de Natal. & Lipeloo.*

Angusta via est, quæ ducit ad regnum. quisquis ergo honoribus inflatus fuerit,& auri thesauris dilatatus, tanquam onustum animal trãsire non poterit. Tam enim angusta est diuiti porta cælestis, quàm est camelo acus foramen. *S. Max. s. de S. Mich.*

Legitimus vsus Diuitiarum.

Pro Fœneratoribus & Vsurarijs.

ANulum Dagoberti Regis AVDOENVS c
rabat, ipſe anuli pulcherrima gemm
Officio ſuo tunc ſe fungi arbitrabatur
Regem ſui commonefeciſſet. Pauperum pa
amantiſſimus, ſui Iudex ſeueriſſimus carn
nudam cilicio tegebat, cilicium aureâ veſte d
ſimulabat hoc ſanctior quò ſuperbior. As pat
nus inter illum & Fratres ita diſpenſatus,
omnem pauperes Monachíque acciperent. I
quoque rebus humanis omnibus vale dixeru
& vel inter Monachos Aulici, vel quod ma
mirere, inter Aulicos Monachi vixerunt. E
ſcopus Rothomagenſis creatus Hiſpanias
ptem annorum ſiccitate vexatas lacrimis p
mò mox imbre Beato recreauit. Monumen
pietatis templa ac cœnobia plurima reliqu
prodigijs non raro adiutus. Ita templum me
tanti locum Crux per aërem viſa rutilare igne
que columna oſtendit. Aliàs cõmercium, qu
illi cum cælo erat, literæ inde miſſæ prodid
runt, quibus monebatur, ne D. Marculphi c
put à reliquis oſſibus (vt quidem cogitabat)
pararet. Saxum ingens, quod loco mouere m
ta boum iuga non poterant, duabus bacul
obſequens habuit. Id cum inſideret per co
temptum muliercula, diſcludi è ſuis orbibus o
culos ſuos vidit. Quid, quòd laudes AVDOE
ranæ templo vicinæ locutæ ſunt, cùm obſtre
pentes diuinis officijs tacere iuſſæ imperio Di
paruerunt? At noſtro æuo ranas garrulas
in ipſum templum videas pene-
trare. *Ex Sur.*

Rex noster Christus non tam nitorem vestium, quàm animorum requirit affectum: non inspicit ornamenta corporum, sed considerat merita cordium; nec cinguli operositatem miratur, sed castimoniæ libidinem restringentis pudicitiam miratur. *S. Max. in Vig. Nat.*

Honestas in omnibus actionibus.

Pro cognatis & amicis.

Quo tempore rerum Constantius potiebatur, multúmque Arrianis ipse etiam Arrianus fauebat, reperire tergeminos fuit milites (Gregorivm Theodorvm & Leonem dixerunt) qui pluris facerent sacramentũ quod Deo, quàm quod Heretico dixerant. Proin cùm pro Fide sana aut mori fortiter aut pulchrè certè viuere apud animum suum constituissent, in Samum Insulam traiecerunt, ibique templi nescio cuius rudera velut castra nouæ suæ militiæ insederunt. Hîc nimirum semper illi in acie contra Orcum stare, aut egregij certè triarij inter preces in genua subsidere, quin imò inde ad Superos excurrere, cælúmque iam non inuitum lacrimis & gemitibus tam diu expugnare, quoad emeritis vno eodemq; die omnibus beatam vacationem mors felix dedit. Forte in vicino homo agebat nobilitate opibúsque potens, sed cuius felicitatem Fortuna leprâ horridâ asperserat. Huic pro valetudine pristinâ supplicanti Cælites nostri se obiecerunt, monuerúntque, vt corpora, quæ ferarum iniurijs ad id vsque temporis exposita iacebant, terris mandaret; ita fore, vt cum his lepram etiam sepeliret. Enimuerò cùm studiosè Medicos suos ille quæreret, ducem denique pastorem & odorem (quem mirum corpora spargebant) secutus, inuenit tandem; & cùm primum oscula his cœpit figere, simul lepram cœpit abstergere. Iamq; gratus singulis Diuis tumulum, æternum deinde omnibus monumentum Monasterium extruxit. *Ex Pet. Natal.*

Cesset vitiorum pruritus pestifer, discutiatur à sensibus caligo tota pompæ secularis, abijciatur à mentibus mundanæ cupiditatis illusio, appetatur paupertas Christi, sanctitas animæ custodiatur, vt imago Creatoris nostri portetur & clarescat in nobis. *S. Pet. Chrys. s.* 117.

Seria Conuersio.

Pro risoribus Mysteriorum Fidei.

CVm Comœdias hucuſque & riſum dediſſet GENESIVS, tandem poſuit hodie ſoccos & cothurnos indutus tragœdiam & ſanguinem dedit. Nempe doctiſſimus Mimus cùm mores ritúſque Chriſtianos ad amuſſim perdidiciſſet, fabulámque oculis Diocletiani dare inſtituiſſet, æger in theatro procumbit, aquásq; luſtrales multis gemitibus ſuſpirat. Adſunt ex compoſito ſocij & vndas petenti ſimul Imperatori ac populo riſum propinant. Interea ſeriò rem agit, aliaq; ſpectacula GENESIO cælum facit, oſtendit bene longum ſcelerum, quæ patrauerat, Catalogum, atq; his, modo velit, ſpongiam baptiſmũ promittit. Hìc enimuero Chriſtum GENESIVS conclamat, & Chriſtianum ſe iactat, nimis bene ſimulare iam doctus. Igitur riſus, plauſus muneráque miſſa Mimi artes laudabant. Imperator quoque ludos poſt ludos ſperans milites mittit, qui GENESIVM (Chriſtianum ſcilicet) ad tribunal raperent. Sed hic ſecutus oſtendit reipſa Diocletiano, etiam poſt poſitam perſonam, Chriſtianũ ſe eſſe. Tum enimuero in furorem abire ille, palam faſſus ſanguinem ſe geſtire bibere GENESII. Et dedit hic ſanguinem ex equuleo pendens ferreisque vncis lacer & tædis vſtulatus. Iamque vltimus actus è fabula reſtabat. Hunc more iam apud Martyres recepto Mors gladio abſoluit. Et nimirum luxit tunc Roma delicias amiſſas. at Superi tunc primùm Mimo etiam ipſi adridebant. *Ex Sur. & Baron.*

Amat Deus disciplinam; peruersa autem & falsa innocentia est, laxare habenas peccatis. Valde perniciosè sentit fili⁹ patris lenitatem, vt iustè postea sentiat *Dei* seueritatem, & hoc non solus, sed cum dissoluto patre suo. *S. Aug. sup. Ps.* 30.

Amor Disciplinæ.

Pro malè educatis.

VItam omnem LVDOVICI noueris, si leges noueris, quas sibi primò, tum deinde filio dixit. Harum capita habe.

I. Deum præ omnibus amato. II. peccatum mortiferum ceu anguem fugito. III. aduersis ne deprimitor. IV. neue prosperis extollitor. V. animæ plagas spiritali medico crebrò nudato, & medicinam quamuis asperam nullam respuito. VI. In precandi studio assiduus esto. VII. Animum in miseros pium & liberalem gerito. VIII. Cùm animo malè est, in consilium quàm mox virum bonum adhibeto. IX. Boni tibi nunquam non adsunto, mali semper exsunto. X. Bonum omne amplectitor, malum omne detestator. XI. de Deo loquentibus aures lubenter dato. XII. Obtrectationibus verò obserato. XIII. Deum Diuósque impunè, te Rege, nulli lacessunto. XIV. Gratus Deo in primis, sed & hominibus esse memento. XV. Pro tribunali æquus esto, & pauperum querimonias ne negligito. XVI. In caussa tua, dum res non liquet, contra te stato. XVII. Aliena ocyus restituito, Clero & religiosis pro scuto esto. XVIII. Parentibus amorem deferto. XIX. bella, si contra principes Christianos gerere necessitas suadet, sacris parcito. XX. lites pro virili dirimito. XXI. In Magistratus sedulò inquirito. XXII. Pont: Max: vt par est, reueretor. XXIII. impensæ modestiam ne excedunto. XXIV. pro me, vbi obiero, sacra fieri curato. *Ex Surio.*

Quanto quis altiùs se per tumorem mentis erigit, tanto magis in imo despicabiliùs iacet. E contrario eò honorabilius humilis coram Deo prouehitur ad summa, quò per vilem sui æstimationem se vilipendendo magis collocat in profundo. *S. Laur. Iust. de Humil.*

Vilis sui æstimatio.

Pro Mercenarijs.

QVid auro te vestis homo, si nobiles animas etiam in cœno latentes Numen amat? quid opobalsama spiras, quando etiam inter latrinas (parce, si Superis placeis, & mihi) suauè tamen olet virtus? Age & qui nares sordidis rebus, ne aures nominibus nega: docebunt te hæc alta negligi à cælo, infima eligi. Erat IRENAEVS conditione vitæ homo omnium vltimus Romæ (in clocas Fortunæ munus detruserat) in tantis sordibus tamen candidissimum animum eúmq; Christianum circumtulit. Fortè D. Concordiæ corpus exanime heu! non digno sepulchro, cloacâ tumulatur. Quærit hoc pietas Christiana, quærit & impietas Porphyrij militis; illa virtutis odore, hæc auaritiæ illecta, & nummos in vestibus & gemmas subodorata. Atque hæc sua consilia Porphyrius IRENAEO detegit. Itur, eruitur Concordia nulla spurcitie aspersa. Sed aurum & gemmam Porphyrius excœcatus ab auaritia nullam videt. At hoc abeunte, IRENAEO merum aurum & vna gemã totũ corpus Martyris visum. Igitur ABVNDIVM in auxilium vocat & ad Iustinum Presb. thesaurum fert; ille terrâ abscondit. Sed & merces sua IRENAEO & ABVNDIO constitit. Viui enim in cloacam demersi à Valeriano animas pulcherrimâ tamen morte posuerunt. Itaque etiam sanctior ludit Fortuna, quando non iam ab atratro sed è cloaca ad purpuram & ad Martyrum purpuram vocat. Ex act. D. Laurentij.

O quàm beata Mens, quæ propter sui innocentiam in conspectu inuictissimi æterniq; Regis astare non veretur, & ad quam velut in proprium thalamum cælestis festiuè declinat Sponsus. *S. Laur. Iust. de Cast. Conn. c. 14.*

Emundatio Conscientiæ.

Pro Coniugatis.

O *Quam pulchra est casta generatio!* quæ tantum splendorē etiam thalamo conciliat. Audi Orbis,&c,si vides, hunc iuxta mecum vide. Sustulerat iam AVRELIVS è coniuge NATALIA geminam prolem. Abhinc ergo Castitati placuit non Liberis vacare. Sed & cælo hoc cumprimis placuit, cuius oculos nulla alia tam facilè virtus,vt Castitas rapit. Certè ocellus cæli Christus inter Angelorum comitatus visus descendere, & hic quidem benedicere cubantibus,illi tapete candido etiam pauimentū, quòd tam pudici pedes premebant,vestire. Virginum etiam Regina ad spectaculum Superis tam iucundum delapsa cælo, solari in non viduo lecto viduos coniuges voluit. O Superi! quæ ego somnia tam castè dormientium fuisse putem, vbi lectum VIRGO MATER & VIRGO FILIVS sternere veluti non dubitauit? quàm molliter credā cubuisse,cum suas Angeli plumas cęlo afferrent? Et audi quàm suauibus somnijs cælum demulserit castos. Cùm assem in pauperes & Martyres erogassent,ex his Flora Lauráque AVRELIAE per somnum viæ vtriq; præmium operæ Martyrij palmam sunt pollicitæ. Non fefellit tam sanctus Morpheus. Ducti ad supplicium cum plurimis alijs (ex quibus vni scala in cælum se porrigens viam scilicet ostendit) caput truncandum pro fide præbuerunt, duplici dehinc titulo beati, cùm & coniuges & Martyres audiunt, ijdemque & casti & fortes. *Ex Surio.*

Dæmonum cibus est carmina poetarum, secularis sapientia, rhetoricorum pompa verborum. Hæc sua omnes suauitate delectant, & dũ aures versibus dulci moderatione currentibus capiunt, animã quoq; penetrant & pectoris interna deuinciunt. *S Hier in parab. Fil. Prod.*

Lectio spiritualis.

Pro legentibus libros impudicos.

QVisquis flores aut fraga legis inter Poëtarum vireta, heu! caue tibi; *latet anguis in herba.* Vides indormire CAESARIVM serpentis amplexibus? Non Æsculapius erat hic, sed Apollo, profanus inquam codex, cui noctē quandoque inuigilabat ille, cùm precibus debuisset. In somnis ostendit cælum, serpentis non libri volumina esse, quibus incumberet. Quare manibus hæc excussit. Tu quoque, quæ in sinu hos angues imo in oculis geris legendo, cauebis, iterum moneo, Iuuentus. Cæterum puer CAESARIVS nō semel prætextam posuit, vt pauperes hanc acciperent, domi deinde spoliatum se à prętereuntibus cōmentus, cùm interim vltro in has prædonū manus accurreret. E Mundo cum abiret, inconsultis id parentibus (ne viam obsiderent) fecit. Abhinc Mundo mortuum quis negabit, quando vbi Abbas ad Episcopatum Arelatensem quærebatur, tumulo, quo se absconderat, fuit extrahendus? Multis sæpiùs calumnijs appetitus, exilio mulctatus, vinculis oneratus vnis tamen beneficijs semper certauit. Certè calumniatorem lapidibus obruendum seruauit, ciuicámque ex hoste meruit. Rex ipse Theodoricus cùm reum ad tribunal vocasset, vbi ad instar Angeli splendentem intuitus est, habere exinde Patronum suum apud DEVM maluit. Eius dona (vti & vasa sacra vestésque) omnia in captiuorum subsidia dilapidauit, veros Ecclesiæ thesauros animos esse reputans. Abijt tandem mortuus è viuis, cùm prius ipse mortuum ad viuos redaxisset. *Ex Lipeloo.*

Quàm præclara possessio sit Humilitatis, nôrunt, qui iugum illius ferre non erubescunt. Nudus & sine calceis ingredi potius elige, quàm Humilitate spoliari: Nam Humilitatis studiosos Deus ipse protegit atque defendit. *S. Ephrem de Vit. spir.*

Exercitatio Humilitatis.

Pro Mendicis.

NObilem hanc MARGARITAM fortuna ad gregis, quę paupercula pascebat, pedes abiecit. Et tamen splendor illius ex ipso cælo Christum acciuit, vt pauperem & ipse indutus stipem peteret. Nec abnuit illa, sed panem, quem vnicum habebat, illi tradidit non paruo lucello. Nam continuò Christus ex oculis abiens suauissimo odore MARGARITAM perfudit. Hoc interim probè pasta cùm domum deinde venisset, & mater negaret in penu panē esse, protulit tamen inde MARGARITA talē, qui candore & sapore cælū loqueretur, famémq; nō familiæ modo, sed totius viciniæ vnic⁹ placaret. A morte mariti (nam nubere cōëgerant parentes) tota in pietatis studia abijt. Lectū sarmenta sternebant, ceruicē lapis fulciebat molle semper castitati puluinar. Caput omniáq; in mensa panis, cella fons fuit. Calcei nulli, vestis ei vnica, præter cilicinā, quâ pect⁹ ita astringebat, vt sanguis expressus in saniē abiret; sed hac illa formosissima Superis videbatur. Interea primo mane sacris aderat, reliquum diē visendis ægris, & rogandâ, quā pauper in pauperes erogaret, stipe non malè cōburebat. Mortis diē à cælo edocta cùm à matre filia mnemosynon expeteret, calceos suos illa promisit. Et nimirū, aiebat hæc, illos, quos nullos habes? imò, illa, quos Mors donabit. Et ecce dum defunctā intuetur filia, videt tenuissimis membranis calceatam. Detracta ea spolia salutem morbidis plurimis tulerunt. Et quid iam dubitas Virtus ad cælum etiam per medias spinas currere, quando contra has te cælum calceabit? *Ex Ferrar.*

Si terrenos parentes tanto affectu diligimus, qui paruo tempore pro nobis ſuſtinuerunt labores, nonne cæleſtis pater magis amandus eſt, qui pro nobis crucifixus eſt? Nam quidquid parentum noſtrorum circa nos fuit obſequium, eius eſt beneficium. *S. Aug. l. de ſalut. Docum.*

Pietas in Deum & parentes.

Pro immorigeris filijs.

XXVIII. AVGVSTI.

AVGVSTINVS vbi manus Deo & D. Ambrosio dedit, in Africam redux & sacerdos primùm, mox Pontifex Hipponensis factus, patrem se Catholicis omnibus, hostem hæreticis acerrimum exhibuit, quorum manus diuino præsidio sæpius euasit. Mores improbos suorum liberrimè pro concione carpsit, illorum præsertim, qui sacris vel à principio non adessent, vel ante finem subducerent sese; quíq; non Deo loqui in templo, sed hominibus confabulari consuessent. Mensa eius, quæ frugalis erat & vasis vel ligneis vel testaceis superba, quoslibet hospites admittebat, si illos excipias, quos adscripti hi versiculi proscribebant:

Quisquis amat dictis alienam rodere vitam
Hanc mensam vetitam nouerit esse sibi.

Supremùm æger Dauidis Carmina, quæ à pœnitentiâ nomen habent, parietibus cubiculi inscribi voluit, intérque earum commentationes mortem sanctissimè obiuit, & Ecclesiæ hæreditatem amplissimam eloquentiam suam & profundissimamDoctrinam reliquit; illud puto Iuuentuti legauit, quod in lib. XXII. de ciuit: Dei c. 8. narrat; Matrem scilicet filios imorigeros diris deuouisse; vota cælum audîsse; & illos vagos, & horrendâ omnium membrorum cócussione tremebundos orbem pererrasse; ex his denique duos ad aram D. Stephani sibi redditos esse. Superi! si improba mater in improbos filios tantũ potuit, eheu! Mariani quid in immorigeros MARIA MATER poterit? *Ex vitâ & ipsius D. Augustini libris.*

Si Ioannes tantus, Ioannes talis, tanta eremo separatus à fœminis, fœminarum pericula non euasit, quis est, qui inter fœminas viuens euasurum se sine labore maximo, maxima sine cautione confidit, nisi qui sancto alitur spiritu? *S. Chrysol. S. 2 de Decoll. S. Ioann.*

Fuga muliebris consortij.

Pro conuiuiorum luxu moderando.

NAtalitias hoc die Herodes epulas dedit, quas rectiùs funebres vocabimus. Aut enim nullas, aut istas sol fugit, quas sanguine humano heu! nimium nobili crudelitas condiuit. Nam cùm ad reliquas mensæ illecebras filia etiam accessisset, & saltu leuiculo terram plausisset, ecce tibi præmium pedes caput Maximi Vatis IOANNIS abstulerunt. Nec satis erat, per mensam tam delicatum ferculum ambulare, & oculorum gulæ facere satis. Extraxit coniux adultera palato suo linguam (illam gratissimam Suadæ sedem) & mille nunc conuitijs, nunc acu mille locis fodit scelesta. Sed profectò pessimè acu rem tetigit. Nunquam enim magis viua etiam crudelitatem Regis, quàm tunc fuit locuta, & meritò deinde Diuinum VERBVM loqui Tyranno renuit, cuius vocem decollauerat. Ipsa saltatricula pœnas si feras, ferias certè luit, quādo astrictas gelu aquas transiens, ruptâ sub pedibus impijs glacie, abscindendum crustis caput dedit, etiam tunc portentosum in modum subsiliens, & choreas, quibus viua assueuerat, mortua etiam continuans, manifestum omnibus mortalibus documentum, quàm non multo saltu opus sit, vt in Orcum deuoluamur. At dicet nonnemo, ergone odiosam pede calcare terram non liceat? imo verò calcanda illa est, & pede vtroque, sed grauiore, & cui cælum non Orcus arrideat. *Ex Baron. & Martyrol.*

Licet cecideris, licet fueris in scelera deuolutus, vide ne desperes; remansit tibi vnde pijssimo satisfacias creditori; Absolui vis? Ama. Charitas cooperiet multitudinem peccatorum. *S, Petr. Chrys serm. 94.*

Dolor de peccatis,

Pro Pœnitentibus,

OPtima Philosophiæ pars est mortis meditatio; hæc BONONIVM puerum Mundo mori docuit, qua quidem morte ad vitam nihil est salubrius. Hinc Ægypti deserta petijt tantámque sanctiorum Ciuium frequentiam inuexit, vt in solitudinem vrbes, in vrbes solitudinem diceres migrasse. Ipse totam Ægyptum concionabundus obibat Christóq; longè plurimos iungebat, mercatores præsertim, quibus tempestate aliquando iactatis post preces fusas solem & cum sole fidei lucem ostendit. Ob id cùm Alexandriæ in summo honore iam esset, iterum Ægypti intima petijt. Hîc illi tectū cælum, cubile terra, culcitra cilicium, ceruical lapis fuit. Huic etiam inuigilabat potiùs quàm indormiebat; quò molliùs tamen iaceret, lectulum hunc suum lacrimis quotidie lauabat. Verum è priuato hoc puluere extractus in arenam à Petro Vercellensi Antistite, cui vnà cum pluribus alijs capto libertatem apud barbarum Regem exorauerat, Cœnobitis Lacedensibus præesse iussus est, dum vitâ simul & munere est functus. Porro quem adgeniculari ad tumulum Diui cernis, fraternæ cædis reus est. Hunc cùm supplicem Sacerdos quidem, sed non Conscientia absolueret, annos plures à domesticis furijs agitatus malaciam tandem animo apud cineres BONONII reperit. Veniā nuntiarunt ruptæ vltro manicæ, quas reus ipse dextro & cædis auctori brachio induxerat. Hæ nunc licet è ferro sint, an nō pulchriùs tamen suspensæ tumulo BONONIVM ornant, quàm Manliani, quos olim abiecerat, torques facturi fuissent? *Ex Gabr. Paleott.*

S.AIDANVS EPISC.

Per Misericordias pauperum Misericordiam paremus, vt possimus esse de pœna liberi & de salute securi: gratis Misericordiam sperat ibi, qui hîc non fecerit Misericordiam: qui facit Misericordiam, currit ad præmium; qui non facit, decurrit ad pœnam. *S. P. Chrysol. s. 8.*

Affectus Misericordiæ.

Pro Regno Angliæ.

HIc ille AIDANVS est Lindisfarnensis Pontifex, quem ad Angliæ regnū Christo subijciendum purpurato interprete vsum (Osvvaldo Rege) supra diximus. Nimirum tot Apostolos ferè olim Anglia, quot reges habuit. Sed quæ in alia etiā regna diues fuit, hodie externæ culturæ est indiga. Cæterum AIDANVS vti multùm Regibus, ita plus aliquantò familiaris mendicabulis fuit. Ex his cùm vni equum donasset phaleris regijs superbum, & Osvvini (frater is erat Regis) nobile donum, succensuit nonnihil Osvvaldus & obiurgauit AIDANVM. At cùm hic pauca pro se dixisset, atque id tantum quæsiuisset ex Osvvaldo, plúsne equum hominis mancipiū, quàm in paupere homine Dominum Christum adamaret? continuò in sese primò Rex, mox deinde in genua corā AIDANO descendit & à Pontificia tiara veniam regiæ coronæ rogauit. Et abstulit non hanc tantū, sed mortis etiā beatæ nuntium, cùm modestissimo Rege non digna iam esse superba regna dictitaret AIDANVS. Porro cùm hic in iratum mare oleum immisisset, oleo mitius etiam mare vidisses. Flammas quoque, quas Tyrannus Penda vrbi inijcere parabat, in suas partes traxit & auersas ab vrbe in hostes armauit. Ita victor è vita abijt non sine triumpho, quem D. Cuthbertus tunc puer ducere illum in cælum vidit multo lumine nobilem. O triumphum tuum AIDANE sequi etiam nos pileati olim possimus! *Ex V. Beda hist. Eccl. l. 3.*

1 S. *Ægidius Conf.*
2 S. *Antoninus M.*
3 S. *Aigulphus M.*
B. *Albertus Conf.*
4 B. *Rosa V.*
5 S. *Eudoxius Mart.*
6 S. *Eleutherius Abb.*
7 S. *Stephanus Ep.*
8 NATIVITAS B. MARIAE V.
SS. *Adrianus & Natalia MM.*
S. *Corbinianus Episcopus.*
B. *Bonfilius Conf.*
9 S. *Audomarus Episc.*
10 S. *Saluius Episc.*
S. *Nicolaus Tollentinas C.*
SS. *Menodora, Metrodora, Nymphodora (MM*
11 S. *Euphrosynus Conf.*
S *Theodora Pœnitens.*
12 S. *Guido Conf.*
13 S *Maurilius Ep.*
14 *Exaltatio S. Crucis.*
15 S *Aichardus Abb.*
16 S. *Editha Virgo.*
17 S. *Lambertus Ep. M.*
S. *Satyrus Conf.*
S. *Hildegardis Abbatissa.*
18 S. *Ferreolus Mart.*
19 SS. *Ianuarius Ep. & soc. MM.*
20 SS. *Eustachius cum soc. MM.*
21 S. *Matthaeus Apostolus.*

S. *Mau-*

22	*S. Mauritius cum soc. MM.* *S Phocas Mart* *S. Emmerammus Ep. Mart.*
23	*S. Proiectus Episc.* *S. Thecla V. M.*
24	*S. Gerardus Episc. M.*
25	*S. Puer Constantinopolitanus.*
26	*SS Cyprianus & Iustina Mm.* *S. Nilus Abb.*
27	*S. Callistratus M.* *S. Elzearius Conf.*
28	*S. Thiemo Ep. M.* *S. VVenceslaus Mart.* *S. Chariton Conf.* *S. Lioba Virgo.*
29	*F. S. Michaelis Archangeli.*
30	*S. Hieronymus Doct. Ecclesiæ.* *S. Gregorius Episcopus.*

Vendere patrimonia & dare pauperibus: ſtultitia huic ſæculo, ſed ſapientia Deo eſt. Vt contra diuitijs incubare, pecuniam fœnore augere, terminos dilatare violentiâ, induſtria & quæſtus apud ſæculum, ſed apud DEVM crimen & pœna eſt. *S. Paulin epiſt. 2.*

Frugalitas.

Pro amatoribus diuitiarum.

STemma in ÆGIDIO regium indoles munifica prodidit. Nam Puer prætextam exuit, v pauperem ægrum indueret. Et hic quider morbum cum centonibus posuit, at ille nudu cætera, vt virtutem & miraculum saltem tegeret, ablatam sibi vestem à nescio quo non sati noto homine piè commentus est. Eodem scilicet furto assem omnem paternum abstulerun egeni, quando Gallias ÆGIDIVS petijt & po multa prodigia easdem cum cerua latebras ha bitauit. Atque, vt qui Matrem deseritis, alia cæ lo vbera esse sciatis, hæc famelico eadem cerua præbuit. Exclamare hîc Roma potuisset: ecce fe ra hominis hospes, ecce homo feræ Asylon. Ete nim cùm Nutricem frequens Venatorum coro na cingeret, tutelam sinum ÆGIDII & prece habuit, quibus ad tali iactum damnati canes al latrare prædam potuerunt, non prehendere Ipse Rex Clodoueus libertatem ceruæ, ÆGIDIO fortuitâ sagittâ tunc vulnerato cœnobium, cœ nobio dotem regiam donauit, sibi vnam erro ris veniam orauit. Et verò non huius modo se grauioris etiam sceleris impetrauit, quod qui dem studiosè ille occultauit, sed ÆGIDIVS sub diuinis scheda annotatum è cælo accepit, nunquam delendum, nisi stylum Rex vertisset. Diuus porro noster satis iam à terra lactatus ad perennes beatitatis fontes contendit, quos adeo appetiuisse quid mirum est? à Nutrice sua Cerua sitim hanc bibit. *Ex Lipeloo. & Pet. de Natal.*

Noli contemnere plebeium, quia nobilis es; noli despicere seruum, quia potens es; noli pauperem fastidire, quia diues es: nunquid nobilior, nunquid potentior, nunquid ditior es Christo? ille pro te illa, quæ tu despicis, elegit. *S. Ambros. Sup. ps. Beati.*

Affabilitas.

Pro contemptoribus inopum.

POterat ANTONINVS è Gallijs oriundus sorte suâ contentus nobilem & in digitis Anulum & in pedibus Lunulam iactare, sed nimium quantum ambitiosus purpuram insuper ausus est sperare, quàm vt cælum illi lubentius pingeret, nō dubitauit, ostro deficiente, sanguinem promittere. Incredibile enim dictu est, quàm inde à puero pro Christo hunc fundere gestierit. Et verò non passus repulsam est, æternâ prælertim Virginitate candidatus: sed sacerdotio initiatus cùm baculi ictu populis ad Christiana sacra adductis vndas dedisset, ipse altero, sed gladij, ictu promissum diu cruorem dedit, vtque hic copiosior flueret, corpus in partes sectum, partes in aquas sparsæ. Sed præclarum Ostrum, Martyris inquam sanguis omnis in vndis officiosus coiuit, ipsæ vndæ vt ne tumulo ANTONINVM prohiberent, penitus abscessere. Iā caput nobile volucres cæli Mentes aquilas inductæ, Nauiculâ ad Principis Festi, quem Christo Martyr pepererat, regiam vsque, secundo flumine, deduxerunt. At Festus Diui ædes templum & Capitis sacri monumentum esse iussit. Nos etiam pro meritis ANTONINVM laudaremus, si vel vnam illæ, de quibus diximus, Volucres pennam dedissent. *Ex Mombritio & Petro de Natalibus.*

Vidit Deus opera tua, recursus & excursus flagitiorum tuorum, & continuit iram suam; Cælum non fulminauit; aqua non submersit, non absorpsit tellus; & cum omnis terra sit plena gloriâ Domini, non reueritus es præsentem Dominum, & coram tanta munditia immunditias tuas exercere. *S.P.Dam.S.de Char.*

Cogitatio præsentiæ Dei.

Pro persecutoribus innocentum.

HVmiles cunas AIGVLPHVS magnis virtutibus nobilitauit, Monachus primò Floriacensis, tum Abbas Lirinensis factus. Vnus certè dignus à Deo habitus est, qui, somno monitore, opima illa spolia (ossa D. Benedicti) Cassino in Gallias asportaret. Cæterùm Inuidia Arcadium quendam & suo minimè dignũ nomine Columbum, (Pseudomonachum vtrumque,) exciuit, qui virum & Monasterio & vitâ eijcerent. Excepit AIGVLPHVS amico conuiuio hostes & cæsus atque in vincula datus, licet ab ipso Custode ad fugiendum animaretur, turpi fugæ gloriosum carcerem prætulit. Inde captiuus cum suis abductus, cùm tempestate diebus XL iactarentur, solus portum sibi petere visus est. Et petebat, sed beatitatis; quam, quia iam vnam & animo spirabant & ore loquebantur, linguam Columbus primò iussit præscindi, tum omnibus radicitus euelli. Etiam tum disertè loquentibus laudes DEO, quin AIGVLPHO ad concionem mirâ facundiâ dicenti erui etiam oculos mandauit, gratulaturos puto sibi, quòd abhinc Monstrum hoc, tyrannumMonachum visuri non essent. Ad extremum in insulam eiecti gladioque sunt cæsi. Ne tamen improbitas ob successus sibi plauderet, adfuit in somnis Columbo ipse AIGVLPHVS & sanguinis sui guttâ in scelerati pectore ac tergo geminos circulos descripsit. Ex his supplici vnum duntaxat reliquit, certissimum mortis omen, quâ Rex Clodoueus meritissimum affecit. Nam vt omnes scriptores taceant, facinoris immanitatem execta linguæ loquuntur. *Ex Gras.*

Dilige tota animã Dominum Deum tuum, ſponſum tuum, vitam tuam, ſolatium tuum, conſilium tuum,& refugium tuum. Dilige illũ, qui tibi eſt quidquid amabile aut optabile eſſe poteſt: dilige eum caſtè, deuotè & ſanctè; non verbo, non linguâ, ſed opere,& veritate. *S. Bern. ep. de char. c.* 31.

Amor Dei ſuper omnia.

Pro ſolitarijs & eremitis.

Absque ventis aduersis fuisset, nunquam animum ALBERTVS ad cælum appulisset, vsq; adeo malè Fauonios sæpè vocamus. Natus in magnas opes, maiores has artibus non bonis effecerat, stultúsque cælum dudum auro vendiderat. Vt tamen diuitijs diuitias, hoc est lutum luto adderet, velis remisque per lacum Verbanum cōtendit. Verùm exorta repente ingens procella alias scilicet oculis vndas Cocyti obiecit, alium Nautam Charontem. Ergo cùm omnia iam vnicum Naulum crederet, & Orco debitum, vota cum velis vertit, & vt viueret, cælo vouit deinceps viuere. Annuit continuò votis cælum, vt audisse hæc scires. Sed ecce in ipso portu Naufragium. Opes omnes, (ne time lector) in Miseros abijcit, inde coniuge inter Velatas Virgines abditâ, Montem non sine ingenti labore conscendit, qui in eum, de quo mentionem fecimus, lacum excurrit. Hîc cælo propior cum DEO iam commercia habuit, & commeatum à præternauigantibus demissâ sportâ lagenuláque accepit tam diu, dum Angeli denique victum è cælo ministrarent. Itaque cùm superûm hospes necquicquam ab hominibus iam mendicaret, mortuum rati sunt accolæ. Sed viuere splendor casæ imminens ostendit, & pellis à vicinis populis ALBERTI & D. Catharinæ, cui templum ponere Angelus iusserat, precibus propulsata. Eidem templo illatus ALBERTVS, Ambrosiam, quá, cùm viueret, pastus erat, mortuus etiam spirauit.

Ex vita B. Alberti.

Nulla vel breuis hora subrepat, in qua non habeas memoriam Filij Dei pro tua miseria, & sua misericordia Crucifixi: Quid faciet Dominus Maiestatis, si nos, qui cinis & puluis sumus, tantæ misericordiæ viderit ingratos? *S. Bern. op. de char. c. 32.*

Meditatio Passionis Dominicæ.

Pro ingratis.

ROSAM etiā in Autumno donamus, vnam eandemque & castis niuibus & verecundâ purpurâ formosam. Protulit Viterbium Italiæ Vrbs, fouit D. Francisci hortus, &, ne malè alij, bene cælum carpsit. Hæc inquam ROSA, vt contra procaces manus se armaret, à primis annis omnibus corporis afflictationibus se dedit. E grauissimo morbo decumbens & iam iam moritura cùm ea de alterâ vitâ disseruisset, quæ oculis tunc coram intuebatur, testésque dictorum sorores iam olim defunctas nomine quamque compellasset, VIRGO MATER interuenit, & porro viuere, sed inter eas iussit, quæ Magnum Franciscum sub Minorum veste sequuntur. Quod cum è morbo recreata ROSA egregiè præstitisset, denuo ad eam Magna MATER inuisit. Et sufficere poterat id spectaculum, sed illa alterum obiecit, FILIVM tormentis olim omnibus exercitum, qui nimirum tot plagis saucius cor amantis etiam ipsum tam sauciauit, vt tum denique verè inter spinas ROSAM dixisses. Sub idem tempus cùm Friderici II. Imperat. factionem castigasset, cum omni familia vrbe eiecta Sorianum venit. Sed exilium leue Angeli & non multò pòst morte Friderici libera patria fecerunt. Placuit tamen etiam præ hac cælum, quod quò facilius videret, circa annum M. C C. L I V. oculos clausit.

Ex vita apud Moniales D. Rosæ.

Si fidem & fiduciam tuam iactes in liuores & vulnera Crucifixi, & in tuę salutis vsum conuertas memoriam Dominicæ passionis, erit sanguis ipsius pretium redemptionis tuæ, mors eius cōuertetur ad vitam, dolor eius in gaudium tuū, in tuum honorem eius opprobria. *S. Bern. de char. c. 34.*

Frequens ad Deum recursus.
Pro Tribulatis.

CLamat EVDOXIVS illud hodie nobis: *Exeat aulâ, qui pius esse cupit.* Certè quòd pietatem Christianam coleret, licet Aulæ Imperatoriæ Comes, aulâ tamen eiectus est. Sed neque extra hanc ferre in EVDOXIO Diocletianus potuit probitatē, sed in vincula iussit abripi, quasi verò vinciri virtus posset. EVDOXIVS vbi adesse exploratores intellexit, necdum notus Mensæ admouit suæ, lautéque & perquam liberaliter habuit. Inde suus ipse iam proditor, lubens volens ad Imperatorem abijt, pugnásque edidit, quas sperare à voluntario Christi milite posset. Sed neque solus in aciem prodijt. Prodiere cum Duce tam forti mille centum & quatuor, qui omnes ad tyranni pedes cum superstitione primo balteum mox vitam etiam proiecerunt. Atque hi quidem præiuere triumphantem EVDOXIVM, qui ex equuleo veluti è triumphali curru accepta pro cæli patria vulnera iactabat. Secuti deinde sunt amici integerrimi MACARIVS & ZENO, hic in ipso loco supplicij ab EVDOXIO, ille à BASILISSA EVDOXII coniuge ad triumphi pompam inuitatus. Itaque non sæpe cælum tot armatos vnâ recepit. Agite tamen, ô Sodales Mariani! non ideo subire cæli mœnia minùs contendite; liberalior DEVS Romulo est; coronam auferet, etiam qui vltimus transcenderit. *Ex Metaphr.*

Quoties honor nobis nolentibus ingeritur, necessarium est vt in pauimento cordis sub districto disciplinæ pede calcetur, & velut venenatus serpens in ipso suggestionis capite ictum sentiat, ne in extremo bonæ operationis calcaneum mouere præsumat. *S. Petr. Damian.*

Humilitas in Exercitio virtutum.

Pro iactantibus bona opera sua.

VI. SEPTEMBRIS.

MInimam laudem à nostro calamo ELEVTHERIVS accipiet, qui maximam iam olim à Magno Gregorio accepit. Summa est, D. Gregorium sub vltimum Verni ieiunij diem, inediæ, ob imbecilliorẽ stomachum, succubiturum fuisse, nisi pulpam latranti ELEVTHERIVS preces suas obiecisset. Id beneficium Gregorius non modo stylo sed facundâ etiam picturâ in templo locutus est. Quin & mortuũ aiunt ab ELEVTHERIO precibus denuo animatum; sed nos dæmoni ereptam prædam laudamus. Forte ex itinere Diuus ad sacrũ Virginum Asceterium diuerterat, in quo puer agebat atri Genij obses. Non ausus est eâ nocte malus hospes puerum torquere, sanctiorem hospitem veritus. Itaque ille domum Patronum suum sequitur. Hîc etiam pacem crederes: sed induciæ tantum erant. Dum enim ELEVTHERIVS alieni Cœnobij vires eleuat, suas laudat, redux velut ex insidijs hostis solo adolescentulum affligit miserísque modis discruciat. Sed obfuit prouocasse ELEVTHERIVM. Neque enim hic prius cum suis pugnare precibus desijt, quàm penitus statione non suâ Orcum pepulisset. Nunc similes pugnas cur non spectamus? anne quos dæmon timeat, ELEVTHERII, an quos agitet, pueri desunt? *Ex Grasio.*

S. STEPHANVS EPISCOP

Quod Sirenes fuisse finguntur, id verè sunt illecebræ cupiditatum, & blandimenta vitiorum: Habent enim in specie lenocinium, in gustu venenum, quorum vsus in crimine, pretiũ in morte numeratur. *S. Paulin. Ep. 35.*

Detestatio noxiarum cupiditatum.

Pro aleatoribus.

ASpera & inculta terrarum habitare D. Brunonem aiunt. Viridaria rectiùs dicerent, quæ tam nobiles nobis flosculos submittunt. Atq; hem tibi ex his STEPHANVM Lugduni Galliarum nobili familiâ satum! Hic vitæ reliquæ in ipsis cunis bulláque præludens, quem diem patienti Christo dicamus, materni lactis abstinentiâ sanctũ habuit. Amorem suum Christum sub pane latentem quoties contemplatus fuit, putasses æstu absumendum, nisi lacrimis, quibus diffluebat, hunc temperasset; dixisses Crucifixo immoriturum, nisi vitam suspiria prodidissent; denique existimasses cælo precabundum interesse, nisi hoc descendere ad STEPHANVM vidisses, Angelo misso. Iam tempestates fugatas, desperabundos cælo, ægros sanitati, mortuos vitæ redditos taceo. Vnum idque villæ Iuuentæ, quod Pontifex iam Diensis edidit, facinus narrabo. Dixerat grauiter in omnia vitia, illud præsertim, quo festos Diuorum dies aleis, choreis & id genus ludicris vulgus amat profanare. Cùm aures necquicquam diu pulsasset, dæmoni denique malo, qui ad eas nugas impellere animas adsolet, pro concione imperauit, positâ laruâ palam sese ostenderet. Enimuerò paruit tam horribilis, vt iam Magistri sui puderet in ludo discipulos, faciléque cum illo etiam hunc damnarent. Sed, ô Superi, inuenit hodie iterum discipulos pessimus Doctor. Iuuat chartas minimè doctâ pictas manu crepare. iuuat aleam (vel salutis) iacere; iuuat terram plaudere, & ne serò pereamus, ad Orcum non iam imus; currimus, saltamus. *Ex Surio.*

Studeamus ſeculi huius blandimenta deſpicere, carnis incentiua reprimere, Crucem Chriſti aſſiduè in mente portare, quatenus dum nunc gladio Mariæ transfigimur, cum ipſa de æternæ felicitatis dulcedine ſatiemur. *P. Damian. ſ. 2. de Natal. B. M. V.*

Reuerentia erga ſanctiſſimum nomen MARIAE.

Pro Peregrinantibus ad Ædem Lauretanam.

Potuit denique post longissimæ noctis tenebras Solem hoc die Tellus sperare, quando tot votis iam olim exoptatam Nasci *Auroram* vidit, Mariam inquã, quæ Ioachimo atq; Annâ prognata lucem primò vidit dicam? an videndam Orbi propinauit hodie. Certè festum agere hunc diem multis iam retro seculis Christianus Orbis instituit, idque cælo autore. Nam ferunt Anachoretem hac ipsa luce quotannis audire cælestes illos Amphiones solitasse, qui lætissimis modulis omnem latè Aërem exhilararent; sed & Paulum quendam annis permultis sub eam Noctem, quæ diem *Virginis* Natalem præit, vidisse sidus ingens cælo se demittere, & festiuis ignibus Ædem Lauretanam exornare: vtrumque porro Angelis Doctoribus didicisse, id ob *Cunarum Virginearum* memoriam Superos factitare. Echo itaque solùm est omnis hodie mortalium plausus, quam cælum suis concentibus prouocat, vtinam vel ad vltima huius vota responsura! scintilla est, ab æthere in animos hominum illapsa, vtinam in incendia abitura! Bene profectò Innoc. IV. quod à morte Cælestini IV. Pontif. Max. creatio, quam Frider. II. Imperat. turbare nitebatur, Virginis ope feliciter successisset, Patronæ cunas omnibus annis dies VIII. celebrari iussit. Sed hoc etiam parum esse, audacter dico. Felices illæ Cunæ, illæ linguæ, in quibus quotidie Maria cum Aurora nascitur, cum Sole viuit, & neque cum die emoritur. *Ex Duran. Beleth. Vincent. Tursell.*

Quæ collatio tui est ad ineffabilem, ad incomparabilem, ad incomprehensibilem Deum? nihil ei ad mensuram meriti retribuere potes, si in retributionem eorum, quæ pro te sustinuit, te millies mille annis gehennali incendio cruciares. *S Bern. op. de char c. 27.*

Meditatio Beneficij Redemptionis.

Pro Coniugatis.

MAppam dixisset Martyrum sanguinem, qui hunc mitti vidisset, tam ad pugnam Christianos olim passim exciuit. Ita ADRIANVM ex equestri ordine virum, vt Christo militaret eadem prælia, Martyrum gloriosa & inuicta in tormentis constantia accenderunt. Et vicisse etiam se ratus est, cùm manus tyranno dedit vinculis ligandas, ex quibus cùm aliquot post dies cum bona veniâ egressus ædes suas repeteret, coniunx eius Natalia fortissima Matrona transfugam è sanctis castris aduentare rata tecto exclusit, nec prius admisit, quàm fidem se DEO seruasse ostenderet. Quin ipsa in vincula reduxit Maritum, ipsa cùm cæsus ilia effunderet, dictis firmauit. Et quia fœminis aditus ad ergastula Martyrum iam negabatur, positis capillis, vt viro fœmina animos adderet, virum induit, cúmque membris truncandi iam Christi milites essent, id scilicet à Carnifice multis precibus blanditijsque exorauit, vt primas coniux teneret; ab hoc verò, vt sponte Manus securi subijceret. Ipsa dexteram ADRIANI legens thesauri loco (& erat) asseruauit. Nec multò post cùm ADRIANVS ad Cælitum gaudia Nataliam etiam inuitasset, coniugi suo coniunx iterum & æternùm iuncta est. Quamuis quid coniuges dico, quando in vtroque Virum agnouimus?

Ex Surio.

Debemus animo præmeditari, quod aliquando futuri sumus, quod, velimus nolimus, abesse longiùs non potest: nam si nongentos vitæ excederemus annos, tamen nihil esset præterita longitudo, quæ esse desîsset. *S. Hier. ep. 3.*

Instructio rudium.

Pro Ignaris officij Christiani.

Corbinianum fugientem è Gallia Honor Romæ assecutus, in totius Orbis oculis Infulâ mactatum in patriam remisit. Iterum Romam dum fugit, Vrsum qui Clitellarium equum interceptum absumpserat, vicariâ sibi operam iubet addicere, & cum equo equi etiam sarcinas ferre. Reduci per Bauariam Grimoaldus Dux hospitium offert. At negat ille impudicitiæ stabulum hospitium sibi fore, pelleret, quam vxoris loco haberet, Pilitrudem, fratris nuper coniugem. Aduolant, ecce, vterq; & infames nuptias eiurant. Subinde Corbinianus ad epulum vocatur. Adest. bene precatur. assidet. Sed dum Grimoaldus buccellam cani obiectat (audite qui canes plures quàm pauperes alitis) euersâ mensâ è diæta se proripit, detestatus epulas, quibus quidem Præsul dixisset bene, sed canes accubuissent: se deinceps cum hominibus cœnaturum. Non multo post in Strigem offendit, audit incantationibus Pilitrudis filio salutem attulisse, inuicem ingentia munera abstulisse. Enimuero iubet omnia in prædam egenis cedere, debitáque superstitioni stipendia probra & plagas numerat; mox paratas capiti à Pilitrude insidias effugit, sed non perinde etiam hæc cæli iras. Nam primò filium, mox etiam maritum vitâ videt exturbari. Ipsam longum funus viuumque, captiuâ, Galli abducunt; exulem dein in Italiam asellus asportat. At Corbiniani tumulum suis cælum funalibus ornauit, Frisinga pro Asylo habet. *Ex tem. li. Annal. Boic.*

Confidera quanta fit dignitas noſtra, quantaque nobis proportio ſit cum Maria: Concepit Maria Chriſtum in carne, deferimus & nos illũ in mente. Reficiebat Maria Chriſtum, cùm teneris labris lac exprimeret vberum, reficimus & nos varijs bonorum delitijs operum. *S. Pet. Dam. ſ. 2. de Nat. B. V.*

Perſeuerantia in Cultu B. M. V.

Pro Ordine Seruorum B.M.V.

VIII. SEPTEMBRIS.

QVid Roma pileum, quid secundum libertatem vindicias crepas? ego iterum illos laudo, qui pulchram seruitutem sub Mariæ nomine circumferunt. Tu felicissima seruitutis cunabula audi. Fuit iam olim nobilis inter Ciues Florentinos Societas VIRGINI sacra. Hi dum ex more festum cælo Translatæ diem agunt, BONFILIVS pars magna & ipse horum, quinique alij faces subdi pectori senserunt, quibus, vt se totos VIRGINI manciparent, inflammabantur. Nec mora, vitam opesque veteres cum veste ponunt, & nouus ipso Natæ VIRGINIS die peculiaris eidem cœtus enascitur, Artingi primò id loci Antistitis, tum Innoc. IV. Pont. Max. autoritate probatus: cúmque stipem colligentes infantes facundo miraculo *Seruos* VIRGINIS clamitarent, id hodiéque scilicet nomen ferunt. Iam incrementa Ordinis promisit vitis, quæ sub vernum tempus sata, mox DOMINAE luce (qua salutatam ab Angelo colimus) & florem & gemmam adeóque vuam exhibuit. Sed & vestes seruis suis Deipara obtulit pullas, quibus & FILIVM patientem & viduam MATREM lugerent. BONFILIO deinde ad pileum voce cælesti euocato Testimonium sanctitatis in vultu splendor, in toto corpore odor dixerunt, & iusta hominibus permixti Cælites illis verbis cecinerunt; *subuenite sancti DEI & exaudite.* Tales exequias *serui* VIRGINIS merentur. alias sperate qui liberti, qui libertini amatis audire. *Ex Ordin. ipsius monumen.*

Indue te, quæso, veste innocentiæ, orna te
uasi veste polymita varietate virtutum, &
ui te fidei annulo subarrauit, in te odorare læ-
tur aromata gratiarum. *S. Bernard. de chat.*
ep. 31.

Custodia Innocentiæ.

Pro periclitantibus in Aquis.

Cœpit AVDOMARVS tunc viuere, cùm dei-
sijt Mater; quando nimirū à morte huius
cum patre mori mundo inter Ascetas oc-
cepit. Iucundum credo videre cælo et at Patrem
vnà & filium in eadem virtutis schola discere,
miraculo eo maiori, quod ad hanc Filius Pa-
trem duxerat. Quid iam mirum, si mira alia
quam plurima patrauit AVDOMARVS, si radiar
è ligno crucem, si exsurgere è lectulis ægros, e
vinculis captiuos iussit? Nos duo tantum scri-
bemus, quorum pueri vnum, alterum bis pueri
senes legant. Episcopus iam Morinensis ado-
lescenti interdixerat, ne cymba in aquis lude-
ret. Risit ille, & lusit. Sed inobsequentem vent
fluctúsque in altum, inde è Gallia in Saxoniam
vsque eiecerunt, & vt contra immorigerum
coniurasse cum aquis terram agnosceret, latro
nes in littore venientem prædo[?] bantur. Quid
ageret sine velis, sine remis puer Nauta? Nem-
pe remi preces, vela Domi apud DEVM AVDOMA-
RI merita fuerunt. His ille in patrium portum
inuectus Nauium Nauarcho suo obsequium de-
hinc persoluit. Hic cum amissos senio oculos ad
D. Vedasti tumulum recepisset, mox facti pœ-
nitens, cum non videret, an extra animi esset
videre, precatus est DEVM, iterum eriperet, si
noceret, lumen Eripuit, & in cælum abitu-
ro Duces Angelos misit. ibi ille cæ-
cus nunc DEVM videt.

Ex Sur.

Hunc ſequamur, huic militemus, cui conſum-
ctus nunquã diſiungitur miles, qui militantibus
ſibi gloriam vitæ æternæ, honorem regni cæle-
ſtis & diuitias hæreditatis ſuæ & diuinæ cogni-
tionis conſortium perenne largitur. *S. Paul.*
Epiſt. 36.

Adhortatio proximi ad virtutem.

Pro malè diſpoſitis ad mortem.

MErito hodie plaudimus SALVIO, qui bellè omnes personas egit in eadem vitæ fabula Iudex, Monachus, Abbas, Episcopus. Et ne euentus siue Comicos, siue Tragicos desideres, bis viuus, bis mortuus. Vnicam scenam specta. Concluserat, cùm Abbatem exuisset, angustâ cella sese. Sed natus cælo animus libertatem morte quæsiuit reperitq;. Iam extulerant mortuum, iam tumulo inferebant, cùm è ferali capulo se tollens simul viuere iterum, simul vitæ illacrimari cœpit. Heu eheu! vbi hominum & Cælitum fidem? vbi sum? imò eheu vbi fui? vnde, ah! excidi? felix mors, quæ viuere me feceras? infelix nimium vita, quæ mori iterum me cogis! Iuuat, ô iuuat iterum mori! Narrat deinde à morte ad beatas delitias abductũ se inter Angelorum & Diuorum comitatum, iam Ambrosiam gustasse, iam Nectar illud libasse; sed quod opera eius porro terris necessaria diceretur, ad vitam iterum damnatum esse. Et nimirum ex ergastulo suo ad Pontificatum Albigensem extractus pauperibus patrem, captiuis vindicem se libertatis præbuit. Vaticinijs insuper clarus Regijs ædibus quandoque nudum gladium imminere conspexit, qui geminos Regis filios intra vicesimum diem sustulit. Quòd tamen mortuum se crederet, quamdiu viuebat, sui funeris ipse vates & vespillo tumulo se composuit & bis victor cælo subijt, vitæ vtique, quam nuper iuerat, minimè iam ignarus. *Ex Greg. Turon.*

Vis scire quales *Dominus* quærat ornatus? Habeto Prudentiam, Iustitiam, Temperantiã, Fortitudinem; his cæli plagis includere; hæc te quadriga velut aurigam Christi ad metam concita ferat: nihil hoc monili pretiosius. *S. Hier. ep.* 2.

Studium Virtutum.

Pro Religiosis D. Augustini Familijs.

SEptennis NICOLAVS solenne deinceps habuit tres in hebdomade dies, intérque eos illum etiam, quem VIRGINI dicamus, pane cibario & fontanâ victitare. In Canonicorum deinde Collegium ascitus, cùm illa pro concione D. Ioannis audisset (*Nolite diligere Mundum, neq; ea, quæ in Mundo sunt*) quasi vni illi dictum esset, extemplo ad eos Anachoretas abijt, qui D. Augustinum æmulantur. Ibi facilè ostendit, quàm Mundum Mundíque omnia odisset. Sacerdos vbi primùm litare cœpit, è piacularibus flammis vmbra adfuit, abduxítque ad immania tormentorũ ergastula. Ibi simul hæc, simul sociæ vmbræ omnes patronum sibi NICOLAVM legerunt; pro quibus cùm ille ad aram aliquoties dixisset, partem longè maximam à supplicijs absoluit. Sub hęc cùm eum è cognatis vnus aliquis à Religionis amore abducere & Mundo iterum conciliare pessimè conciliatus adniteretur, surdum scilicet reperit. At faciles aures inuenerunt è cælo vates, qui obiturum feliciter NICOLAVM Tolentini cecinerunt. Eo enim ocyus abijt, stellâ duce, quæ ibi demum constitit, vbi tumulatus postea fuit. Morituro iam-iam Christus cum Matre & D. Augustino obuius venit, cùm sex ante mortem mensibus quotidie sub noctem Angelorum concentus audisset, manifesto indicio, quàm non longè à cælo abesset. *Ex Sur.*

Sicut peccati cogitatio decolorat, affectio vulnerat, sic cōsensus omnino animam necat: caueamus ergo cogitationes inutiles, vt animarum nostrarum facies decora permaneat; quòd si noxia cogitatio subierit, laboremus citiùs abluere sordes, quibus nos maculari conspicimus. *S. Bern. S. de Car. Cut & Ossi.*

Expulsio malarum cogitationum.

Pro dono puritatis impetrando.

ITerum Virgines Martyres aspicis, hoc est, rosas & candore & purpurâ suâ nobiles, pulcherrima virtutis mixturâ MENODORA est, METRODORA & NYMPHODORA sorores & è Bithynia oriundæ. Hæ quò securior siue ab aperta vi, siue proditione pudor foret, collem omnes desertum insederunt, munimentũ virtutis ingens & propugnaculum. Solæ tamen, etsi maximè volebant, minimè potuerunt esse. Virtus enim, vt fere fit, hospites ex omni loco exciuit; & fuere crebra miracula ad conuocandam multitudinem tubæ instar. Sed vti inter spectatores alios admiratores castitas, ita alios hostes habet. Inter hos infestissimum Frontonem vidisses omnib⁹ machinis oppugnare Virginitatis castrum. At huic animus etiam creuit in pugna, auditaq; inter omnia tormenta vna eademque omnium vox velut tessera pugnantium: *Agnosces Christe sponsas tuas coram Patre, quem coram hominibus neq; sanguine fateri erubescimus.* Interea MENODORA inter virgas moriendo vincit & saluũ Virginitatis scutum patriæ cælo ostentat. Sororibus ad demortuæ cõspectum etiã animus accedit. Quare post faces ardentes & equuleũ METRODORA, post vncos ferreos NYMPHODORA vectibus cæsæ geminarunt triumphum, in quo dum corpora in flammas proijciuntur, alia flamma cælo delapsa Iudicem omnémque tortorum manipulum momento in cineres vertit. At ex illis alijs flammis tergeminus cælo Phœnix prodijt & vanitatis accusauit scilicet poëtas, vnicum tantum esse iurantes. *Ex Surio.*

S. EVPHROSYNVS C.

Nihil est, benedicte fili, quod possit aut debeat præferri ei, qui est verus Dominus, & verus Pater, & Imperator æternus: Cui enim rectius vitam nostram impendimus, quam illi à quo accepimus? cui si in hoc sæculo militauerimus, tunc ad ipsum transire merebimur. *S. Pau- lin. ep. 39.*

Militia spiritualis.
Pro omnibus Seruis Dei.

Mala cape fis ex Elysijs hortis. quid horres? securus cape. Non illa sunt, à quibus primi parentis dentes obstupuerunt. Nec Eua mater, sed Evphrosynvs porrigit, ille quidem terræ filius & inter Monachos ad Culinæ nidorem damnatus, sed cuius labores cælo impendio sapiebant. Ostendit hoc sacerdoti & ipsi integerrimæ vitæ, quanti eos faciat, quos imprudens nihili facit tellus. Sordebant huic iam diu humana, & nauseabat mortalia immortalis animus; Illas gustare delicias auebat, quas alieno gustu miselli perdidimus. Neque negauit Devs, sed votis tam pijs satisfacturus extasi abreptum in felicissimos hortos transtulit. Ibi dum ille gaudijs inundatur, Evphrosynvm nostrum videt non iā ignobilis terræ colonū: Atque vt ne somnum crederet somniumue, accipit ab eo laudata à nobis poma, quæ vel odore suauissimo patriam suam loquerentur. Interea ære campano ad preces matutinas vocante sibi redditur Sacerdos, & dum ad templum properat, inuoluta pallio poma reperit: mox vbi eadem omnia ex Evphrosyno intelligit, Ascetis munera portentosa & in his virtutem Evphrosyni prædicat. Et nobiles quidem illi fructus fructus alios quotidie miracula proferebāt, at Evphrosynvs proditus fugâ se subduxit. Et quo, ais fugit ille? Nempe si sic illi Paradisus patebat, gratis iam quæris.

Ex Men. Græcis.

Meliora mihi amici vulnera, quæ Christus accepit, vt sanaret me, quàm voluntaria inimici oscula, quibus mihi per illecebras delectationum caro malesuada blanditur, vt quasi parricidiali Iudæ osculo paratis in captiuitatem meam prodat inimicis. *S. Paulin ep* 2.

Carnalium appetituum subiugatio,

Pro seductoribus simplicium.

VIrum an fœminam ſpectâſſe te, Lector autumas? vtrumque, ſi mihi credis. Nam fœmina, puto, fuit THEODORA, cùm lapſa eſt, vir, cùm ſurrexit. Id te vita docebit. Tenebat illa matronas inter Alexandriæ principem locum. Sed ex hoc Lena eadémque Venefica turpiter deiecit, cùm quæ Sol occidens non ſpectat ſcelera impunè perpetrari ſuaſit, itáque adulterium perſuaſit: ac ſi vnum ſolummodo Cælum oculum haberet & media etiam in nocte Argus non eſſet. Vidit ipſa THEODORA crimen, cùm primum Lux animo oborta eſt, & quò ruborem abſconderet, cœnobio ſe abdidit, vtque viros effugeret, inter viros virum ſe venditauit. Et iam lacrymas, quibus facinus piabat, vel Crocodilus probauerat, dum dorſo innoxiam per fluctus tulit; iam ſiluę, per quas inuidi monachi intempeſtâ nocte miſerant à feris deuorandam, virum & ipſæ crediderant; cùm loco pellere *Dæmon* malus aggreſſus, non quidē virū negauit THEODORAM, ſed tamen infamis mulierculæ operâ patrem mentitus eſt. Poterat ſe ipſam abſoluere THEODORA ſexum fatendo, ſed maluit ſuum ſub alieno ſcelere ſcelus luere. Itaque pulſa cum infante ſeptem ipſos annos propter Monaſterij fores iacuit cæli hominúmque iniurijs expoſita. Denique cætera miracula, & morientis apud cælites gloria Cœnobiarchæ oſtenſa, adductúſque eodem temporis articulo Maritus, Mors ipſa denique palam Orbi fecerunt fœminam fuiſſe THEODORAM, ſed quam viri imitarentur. *Ex Metaphr.*

S. GVIDO. CONF

Qua præsumptione non diliges illum, qui te non diligentem dilexit, qui te peccantem non despexit? Vide quæso qua compensatione, quo merito summæ & æternę respondeas Trinitati. *S. Bern. op. de char. c.* 27.

Præparatio ad mortem.

Pro ægrotis Sodalibus.

19.

ETiam GVIDONEM humili genere natum ad Astra Virtus euexit, tutissima eorum Scala, qui generosi humi obrepere detrectant. Natalem terram Brabantia dedit. Puer non prius animo hilari esse vnquam potuit, quam aut preces Deo, aut egeno stipem dedisset, quam vbi non habuit, ipse scilicet coegit, mendicorum mendicabulum. Adolescens VIRGINIS templo operam suam æditimus addixit, gnarus Cæli portam esse, quam curaret. A tam sancto munere cùm à Mercatore persuasus mare conscendisset, & ventos & superos aduersos sensit, quin remo manum tamdiu ex mere non potuit, quousque hanc redux VIRGINIS aræ supplicem tetendit, manifesto in hui⁹ transfugas exemplo. Sanctius postmodum iter instituit, cùm Romam & Hierosolymas aliósq; Christianis vestigijs nobiles locos petijt, septémque ipsos annos talem se, quales omnes sumus, peregrinum vendidit. Hinc cum fesso DEVS quietem donare vellet, in lectulum deiecit. Hoc cùm æger Anderlaci decumberet, columba è cælo multo lumine corusca aduolauit, simul vox audita est, quæ *ad coronam Dilectum* inuitauit. Enimuero lubens paruit. Orbe scilicet pererrato, restabat vt astra viseret; quam viam an illi iuuenes insistant, qui Gallias nunc & Italias petunt, tibi, qui hæc legis, iudicium esto. *Ex Surio.*

Quomodo redamabis, anima, vitæ tuæ gratuitum largitorem, largissimum administratorem, pium consolatorem, solicitum gubernatorem, copiosum redemptorem, æternum conseruatorem, ditatorem, glorificatorem? *S. Bern. op. de Char. c. 5.*

Memoria beneficiorum D. 11.

Pro defunctis.

20.

MAVRILIO patria Mediolanum, parentes illinc nobiles, vitæ Magister D. Martinus fuere. Ab hoc & sacerdotio & infula Andegauensi condecoratus est, factúmque calculo suo cādidissimâ columba probauit capiti MAVRILII obuolitans. Mitto plurima prodigia. Vos qui animas, qui iuuentam curatis, ad vnicum animum aduertite. Paruulus, isq; moriturus sacro chrismate firmandus erat. Dum sacris MAVRILIVS plusculum immoratur, emoritur ille. Nimirum hoc suum facinus Pontifex credere, nō expiandum, nisi munere abdicato. Proinde se iudice exul clam nauim conscendit; lapsisque in mare, quas secum ferebat, templi clauibus, vouet non prius patriam visurum, quàm claues amissas. Mox traiecto mari seruū se viro principi addicit hortúmq; colit ille nuper Italiæ vnicus flosculus. Iam annis omnino septem totâ Europâ à suis quæsitus, Angeli demū indicio inuentus est. Tot preces precibúsq; mistæ lacrimæ, redditæque à pisce, qui nauim insilierat, claues, & promissa puero à *Deo* vita reditum tandem persuaserunt. Nempe primò omnium ad tumulum est itum, vbi vnà Diuus à precibus & puer à morte surrexit infulæ etiam hæres MAVRILII, cuius vltima moribundi ad astantes illa vox perhibetur, *cogitarent, quas gererent animas, pretioso ah! nimium lytro, Christi sanguine emptas esse.* O iuuentus Parthenia, etiam tu animo hæc volueres! Tantillo animas non venderes. *Ex Sur.*

EXALTATIO S. CRVCIS.

Intuere ne mortiferam crucem efficias, in qua facias Filium Dei amaris doloribus interire: ſuperbia ſuperius, inferius Luxuria; à dextris proſperatio iniquitatis; à ſiniſtris aduerſitatis deſperatio, ſpinas, clauos & Lanceam Filio Virginis repræſentant. *S. Pet. Dam. Ser. 1. de Exaltat. S. Crucis.*

Veneratio S. Crucis.

Pro Fraternitatibus S. Crucis.

SI minus bellare feliciter, certè prædari nouit COSRHOAS, qui cùm captam toties Hierosolymam ipse etiam cepisset, prædam nimium quantum magnam Crucem Seruatoris in Persidem asportauit. Doluit Christianus Imp. Heraclius spolia hæc Christianis detracta esse, & cælo auctore armis commune omnibus Christianis dedecus aggressus abolere, ternas copias COSRHOAE totidémque Duces felici Marte deuicit, fortissimè Christianis vtpote pro signis suis dimicantibus. COSRHOAS dum fugâ Tigrim traijcit, socium regni filium minorem Mardesam sibi adsciscit. Id maximus natu Syroes impatienter ferens gemino parricidio & fratrem & parentem sustulit, pactúsque regnum cum Heraclio pro Cruce est stultissimus Mercator. Hanc porro Heraclius cùm imperatorio habitu fulgens eò ferre vellet, quò primò Seruator tulerat, nec tamen occultâ vi gradum morante progredi iam posset, monuit Præsul Zacharias fastum poneret & aurum nimis animo onerosum; nescire crucem purpuram, nisi quæ de Christi sanguine ruberet, sed neque coronam nosse, quam spinæ non ornarent. Aliter ergo triumphandum sibi esse intelligens Heraclius, nudus pedes & plebeiam togam indutus facilè iam pedem promouit, & sublimem crucem loco suo & honori restituit. Hæc EXALTATAE CRVCIS festa initia aiunt. Nego ego, & cum bona pace Heraclij, ea Christo primitus adscribo. *Ex Brev. & Baron.*

Deputat Deus Virtutes Angelicas humanæ custodiæ, & infelix homo relicta puritate virtutum, squaloribus se polluit vitiorum: & Angelus fœtorem ac inhonestam purulentiæ nauseam inuitus tolerat, etsi cælestis imperij lege constrictus obedientiam nō omittat. *S. Pet. Dam. l. 1. ep. 15.*

Reuerentia erga SS. Angelos.

Pro indeuotis in diuino officio.

INgens duellum Matrem inter & patrem felicissimè AICHARDVS sustulit. Dum enim hic militiæ, illa Deo deuotum vellet filium, hic pulchræ litis arbiter, vt ex æquo rem componeret, vtrumq; præstitit, & ad militiam abijt, sed religiosam & DEO sacram. In hac cùm egregiè diu aduersus Orcum depugnasset, & in fundo paterno Victrici VIRGINI ædem, hoc est, propugnaculum sibi exædificasset, Dux demum Nongentis Monachis datus est. Inter fortia eius facta memorant in fugam actum non semel hominum hostem, siue Crucis Telo, cùm arbore deiecta obruere Christi milites vellet; siue aquâ lustrali, cùm hac omnibus suorum cubiculis exegit. Post multas maximásque pugnas beatam vacationem tandem pro suis à DEO petijt. Annuit hic & Angelum bonum misit, qui post longam cum malo luctam bacillo mediam partem eam sancti exercitus signauit. Erat hoc rude emeritos donasse. Nam de morte & ipsi moniti cùm quatuor dierum ieiunio corpus curassent, & sacris omnibus se armassent, vltimum pugnarunt, eodémq; die, vultu (vt victores scires) læto & præfulgido omnes cælum triumphantes ingressi sunt. Sed & AICHARDVS tunc secutus est. Cur enim à Triumpho Dux excluderetur? *Ex Gresse.*

A tua dignitate nimis enormiter & ignominiosè te deijcis, si transitorias & inanes pulchritudines appetis; Mundus propter te factus est; ideo mundum non ames. quia Mundus non est te dignus, cùm sis eo longè dignior. *S. Bern. opusc. de Char. c. 29.*

Contemptus Mundi.

Pro Principibus.

Ferax olim Diuorum tellus Anglia, quam eheu! degenerasti. sponte tua ferebas fructus olim, quos iam non nisi gladijs sulcata, & sanguine rigata donas. illos inter EDITHA numeratur Edgari Regis filia & Christi sponsa, cui amores suos primis annis deuouit, paralysyn phos nouo more leprosos diligens, quos, quo deformiores aspectu erant, hoc formosiores & digniores se putabat; vt iam cælo id muneris ambiente, non dubitaret Angelus pauperem præferre. Porrò in delitijs EDITHAE Crux fuit, quam cùm pingere toties e anu Dunstanus Antistes vidisset, pollicem prehendens nunquam tabo obnoxium esse iussit. id quod postea factum vidit Anglia, cùm à morte (quæ vt suauis esset, cantu suo Angeli fecerunt) trigesimo die Matri, tum anno tertiodecimo Dunstano spectandam se dedit, monuitque corpusculum tolleret integrum tunc etiam, si membra, quibus in molli ætate ad leuitatem abusa esset, exciperet. Itum & inspectum monumentum est, sic é̄nq; fecerunt præter oculos, pedes & manus, omnia reliqua à tabo imunia membra Sed & in dextra pollex à putredine fuit eximius. Quid? quòd cùm miraculum Canutus Rex rideret, reserato iterum loculo media sepulchro se extulit manúmque inijcere improbo parauit? Supplicem tamen & in gratiam recepit, & inter vndas postea seruauit. Magni hæc olim Anglia miracula faciebat, pluris ego Angliam, si in vitam nobis EDITHAS reuocaret. *Ex Grass.*

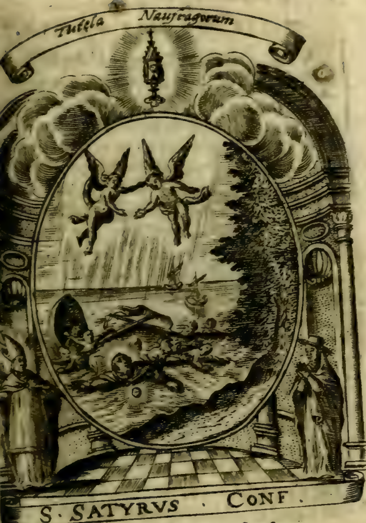

Quid suauius homini, quid iucundius, quàm Mundum contemnere & se reputare sæculo celsiorem, atque in bonæ conscientiæ vertice consistentem Mundum habere sub pedibus, & nihil in eo videre quod appetat, cui inuideat, quem metuat? *S. Bern op de Char. c. 18.*

Eleuatio mentis ad DEVM.

Pro iniuriam patientibus.

LAMBERTVM Traiectensi mitrâ ornatum Theodoricus Rex in exilium expulit. Ille cùm in Monasterium Stabulense se recepisset, tum denique in patria sibi visus est viuere, exilium omnium miserrimũ maximúmq; mundum ratus. Obsequio sancto fasces suos ita submisit, vt Abbatis imperio, sæuissimâ hieme, sub cruce precando noctem transegerit, vnico contra frigoris asperitatem cilicio armatus: sed hoc scilicet diuini in pectore ignes propulsarũt, quos in reducis vultu splendor insolens prodidit. septimo abhinc anno cùm Pipinus Rex Traiectensibus Pontificem suum, Pontifici solium suum reddidisset, hic tum gratum se fore existimans, si regiæ famæ & saluti consuleret, liberrimis verbis ob pellicem Alpaida castigauit, hanc neq; poculo neq; alloquio, licet multum ambiret, dignatus. Ostendit etiã hæc, quid mulier irata & pellex posset; & germano adnitente Dodone, LAMBERTVM cum socijs obtruncauit. Sed & cælum iratũ ostendit quid cõtra impios posset. Et Dodoni quidem putrescenti humum etiam negatam scribunt: eũ verò, qui Diuo lethale vulnus inflixit, duello & fratrẽ peremisse, & peremptum ab eodem fuisse; omnes denique scelerum socios aut mortuos illico esse, aut diu, hoc est miserè, vixisse. Illud omnino memorabile, odiũ, quo infandos amores persequebatur LAMBERTVS, ab animo etiam in corp⁹ demortui transisse, & cùm passim exanimi oscula ferret vulg⁹, arcana vi solas ab his pellices exclusas esse. Atq; hui⁹ Odij tam sancti hæredẽ te hodie LAMBERTVS vult, Mariane, *Ex Sur. & Gras.*

Beatus qui sanctæ Communioni atque ora-
tioni tanquam cælestis Angelus incumbit , &
mundis quotidie cogitationibus vacat , neque
aditum præbet improbo dæmoni, vt animum
suum expugnet & abducat à *Deo* Seruatore,
S.Ephrem in Beatitud.

Frequens Communio.

Pro Nauigantibus.

AMbrosium in SATYRO vides. Nam fra
hic illius fuit, non virtute modò sed v
tu quoque & habitu corporis tam g
manus, vt familiarium etiam oculos faller
Et nescijssent hi sæpius, quem nam ex duob
alloquerentur, nisi amor & vitæ morúm
similitudo adeóq; animorum consensus vnu
iam pridem ex geminis fecissent. Erat porrò
SATYRO ea animi simplicitas, vt columba
ea prudentia, vt serpentem; virtutum fragra
tia tanta & copia, vt hortum iure dixisses. I
Ille presidijs instructus rem fratris domestica
ita administrabat, vt pietas familiam ducer
Eripi sibi oculos credebat Ambrosius, cùm
oculis SATYRVS abiret. Abibat tamen, cùm n
gotia id exigebant. Et ecce nauim conscen
SATYRVS, sed non sine armamentis. E' co
Angelorum panē suspendit. Mox venti inf
gunt & fluctus nauim expugnant. At SATY
naufrago non commeatus, non vela, remi, n
lus, non anchora deest. omnia hæc adsunt
SS. Eucharistia. Illo succollante, quem collo i
ferebat, emergit, &, Anathema templo ipsu
Seruatorem suum gratus donat. Credidit
portu se esse; & fuit, non tunc quidem, sed pa
lò pòst cùm beata morte defunctus est.
Verùm tunc naufragum Ambro-
sium lacrimis vidisses. *Ex*
ipso D. Ambros.

Beatus qui puris cordis oculis Deum semper intuetur, quique bonis ac honestis colloquijs delectatur, & à prauis ac turpibus, quæ bonos mores corrumpunt, abhorret; quoniam minimè fiet Diaboli mancipium. *S. Ephr. in Beatitud.*

Introductio Colloquiorum Spiritualium,

Pro Monialibus.

Nescio quid de Hildegardis sentiendũ, mundúmne deseruerit, an potius nunquam fuerit in mundo; quippe IIX. annorũ virguncula inter Virgines sacras adlecta. Cælestia ab ipsis cunis videre habuit, nutúque hæc prodidit, quando sermone non potuit. Literas, quas nunquam didicit, scripsit tamen, eásque non suâ linguâ: atq; vt cantaturam sciētes olim, quod canere alij desperabunt, carmen, iam tunc absque Doctore scitissimè modulabatur. Vatum etiam sacrorum oracula fideíque nostræ volumina legebat & explicabat puella, vt ipsissimam seculi illius Sibyllam Bernardus laudaret & in concilio Rhemensi Eugenius PP. probaret. Cæterum visa cælestia morbus comitabatur ferè continuus, qui castigabat scilicet timidam, quoties prodere hominibus monita cælo data negligeret; fuítque, cùm lecto affixã ita vndique oppugnarunt dolores, vt cedere animа & velle deditionem facere iam iam videretur. Sed præsidio Angeli venerunt è Primipili Michaëlis cohorte, qui atros Genios vnáque morbos omnes in fugã egerunt. Dum porrò vixit, mira egit innumera, lyncéoque vultu ipsas cordis latebras inspexit, sensáque animi obtutu suo deprehẽdit. Funus illustrauit Iris gemina in cælo visa, hanc lux coronabat Lunæ circulũ referens, quem itidem crux ornabat, multiplici mox incremento innumera. Id miraculum super defunctæ domum descendit. Et ascendere nos dubitamus tam familiariter inuitati? *En Surio.*

Beata esset nostra conditio, si æq; DEO & hominibus vel displicere timeremus, vel curaremus placere: si tantum præcepta Christi, quantum populi sibila vereremur; & si tanti laus quæ ex DEO est, quanti isti de vulgo plausus, emeretur. *S. Paulin. ep.* 31.

Contemptus humanorum iudiciorum.

Pro captatoribus popularis auræ.

ANnum à Christi ortu tertium supra trecentesimum victorijs suis nobilem fecit FERREOLVS non tam militum quam Martyrum antesignanus. Hostis, qui cum ei bellandum erat, atrox & versipellis Crispinus Procos: fuit, vt qui modo insidias (blanditias) admouit, modo aperto Marte (tormentis) pugnauit. Vtraque vel elusit prudenter vel vicit fortiter FERREOLVS. Et poterat facilè pacem cum hoste componere, si vel semel sacrificasset. Sed maluit suum sanguinem Christo, quàm vel alienum Dijs improbis litare. Et iam tota agmina Carnificum vicerat, cùm ferro oneratus in carceres triumphans abijt. Inde ruptis cælesti ope vinculis per sopitas custodias & portas patentes, ad Rhodanum euasit, quem cùm Angelis succollantib' transnatasset, retractus à fuga vltimam nobilissimámq; pugnam edidit. Nam capite D. Iuliani Commilitis obiecto iussus est aut suam mutare, aut similem expectare sententiam. Ille charum caput amplexatus multúmque dissuauiatus sanguinem sanguini, caput capiti tumulúmque tumulo sociauit. Hunc aiunt multis pòst annis D. Mamerti opera adapertum, FERREOLI & in manibus FERREOLI, Iuliani caput, vtrumque integrum ostendisse. Exemplo vel Græcia Iudice supra omnes Pylades & Orestes amico. *Ex Sur. & Pet. de Natal.*

S. IANVARIVS CVM SOC. MM.

Vacat tibi vt Philoſophus ſis; non vacat tibi vt Chriſtianus ſis? verte potius ſententiam, verte facundiam: ſis Dei Philoſophus & Dei vates, non quærendo ſed imitando *Deum*: Sapiens, vt non tam lingua quàm vita eruditus tam diſſeras magna quàm facias. *S. Paulin. ep.* 35.

Studium veræ ſapientiæ.

Pro Studioſis Philoſophiæ

VIdit IANVARIVS Beneuentanus Pont. flammam cælo lapsam caput Sosij Diaconi lambere. Eo prodigio excitatus accurrit Sosiúmque osculis & amplexu in peditum Martyrem salutauit, Martyr etiam ipse futurus. Etenim ad annum Christi CCCXLV. à Timotheo in furnum tertio iá die succensum coniectus est. Nimirum qui puerorum olim inter flammas modulos mirati sunt, magis nunc inter easdem senem Cygnum IANVARIVM obstupuissent, cui, vt omnibus numeris suis constaret Musica, voces suas Angeli iunxerunt. Innoxium itaque ex equuleo suspendi Tyrannus imperat. Sed vel omnibus lacertis heruis fortis tamen paruit. Iam cùm victorem victus ante currum Puteolos egisset, brauium, scilicet sperauit IANVARIVS. A cursu ad carceres reductus familiarem suum illic Sosium reperit. Mox ad bestias damnatus virtute sua omnes cicurauit, præter Proconsul: qui cùm capitis sententiā in Diuum pronuntiasset, oculis repente orbatus tunc demum errorem suum vidit, iámque propitium Numen sibi à IANVARIO orauit. Sed diceres omnem, quam bestiæ posuerant feritatem, in vnum Iudicem crisse. Vix enim IANVARIVS lumen ingrato reddidit, cùm hic gladio illi abstulit. Aspexere tamen fidei lucem, quam videns videre respuit Timotheus, quinque millia hominum. *Ex Baron.*

Indicaturo Domino lugubre mundus imugiet, adducetur cũ ſuis ſtultus Plato diſcipulis, Ariſtotelis argumenta non proderunt. Tunc tu ruſticanus & pauper exultabis & ridebis & dices, Ecce Crucifixus Deus meus; ecce iudex qui obuolutus pãnis in præſepio vagijt. *S. Hier. ep. 1.*

Conſolatio Afflictorum.

Pro egenis fortunarum ſuarũ iacturam paſſis.

EVSTACHIVS olim Placidus (cuius vel nomen Romani Imperij hostes debellabat) dum feras sectatur, Christum inter Cerui cornua conspicuũ habet, domũmq; nobile venationis spolium FIDEM portat. Ab eo tempore etiam Christiani Iobũ suum habuerunt. Nam opes & familiã euersam mitto. Ab exilio exordior. In hoc coniugẽ impurus nauta sub oculis auehit, mox ipsos oculos (filios geminos) illum quidem Leo, hunc lupus rapit. Iam ille tantorũ nuper exercituum Imp. pecoris fit Dictator, classicũ bubus canit, dux oues præit, baculo in lupos pugnat. Sed proditus demum à cicatrice, ad Traianum iterum, ad exercitus ab aratro abducitur. Et vide mihi sis fortunę ludum. Merent sub illo Agapius & Theopistus, quos dentibus ferarum Opiliones olim excusserant, ipsissimi filij EVSTACHII; hi dum alter alteri pueritiã suam narrant, & repente fratres se mutuò salutant, audit hæc è vicino mater (cuius pudicitiæ Deus consuluit, impio nauta extincto) & vtrumque ad Ducem rapit, petitque, filios sibi vindicet. Hîc insperato EVSTACHIVS pro se pronunciat, agnitúsque & vxorem & filios sibi addicit. Victor deinde Romam ingressus ipsos in triumphum Deos ducit. Dum enim his sacrificare renuit, ad bestias cum suis damnatur, innoxius denique tauro Phalaridis includitur. In hoc mugire ipsum alij credebant, sed ille fortunam ridebat. *Ex Surio.*

Agnoſce te peccatorē, vt tecū prandeat Chriſtus; intra cum peccatoribus conuiuiū Domini tui, vt poſſis nō eſſe peccator. Agnoſce Chriſtū, audi Dominū tuum, audi cæleſtē medicū. ſi vis curam, agnoſce languorē, ſi cupis miſericordiā, confitere peccatum. *P. Chryſol. ſ. 2. de S. Matth.*

Frequens Peccatorum Confeſſio.

Pro Pœnitentibus.

VIdit Iudæa hodie clarum inter pauca Miraculum: Camelū scilicet per Angustias Acus se penetrantem. MATTHAEVS fuit, è prædiuite Publicano impiger CHRISTI sectator, cuius etiam vitam literis descriptam reliquit, maximam posteris hæreditatē. In Æthiopia multa illi lucta cum Magis fuit, qui geminos aliquando in Diuum Dracones emiserunt, sed quos ille quàm mox cicures in loca sola amandauit. Cū his monstris etiam perfidia exulauit. Nam cùm insuper filiū regis demortuum ad vitam reuocasset, permota huiuscemodi miris Regni longè maxima pars CHRISTVM amplexa est. Sed cùm regnum adijsset, qui Iphigeniam iam olim Deo desponsam copulare sibi sacrilegus pertentaret, MATTHAEVS quòd palàm impium procum damnaret, dum ad aram facit, securi cæsus ipse victima sacerdos cadit. Continuò Iphigenia Virginitatis Patrono templum ponit. Hîc Rex non amore iam modo sed irâ etiam ardens ignes Virginis ædibus subijcit. Sed iterum pro pudore Angelo è cælis & D. MATTHAEO pugnantibus, flamma ad tyranni tecta euolans vix locum dedit, vt cum filio se subduceret. Nimirum mors illi minimè sicca debebatur. Sui ipsius carnifex suū deniq; hausit sanguinē, qui alienū semper sitiuerat, regnúmq; Iphigeniæ germano reliquit, sub quo (vtpote Christiano) liberè iam colere Æthiopia MATTHAEVM cœpit, cui quidem nos illud palmariū dicimus, quòd purioribus vndis primus non frustra Æthiopes lauerit. *Ex Lipeloo.*

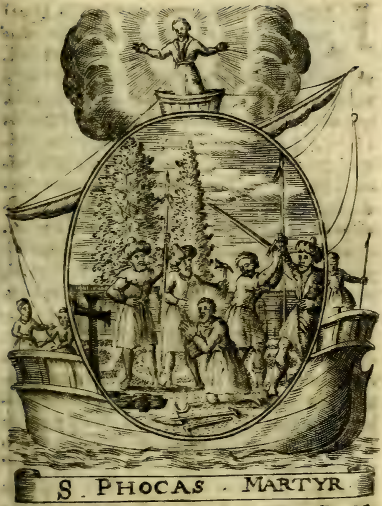

Solerter animus ante actionis suæ primordia cuncta debet aduersa meditari; vt semper hæc cogitans, semper contra hæc thorace patientiæ munitus, & quidquid acciderit prouidus superet, & quidquid non accesserit, lucrum putet. *S.Greg.5 Mor.*

Promptitudo patiendi pro Christo,

Pro Exercitibus Catholicis.

VOcauerat ex Thebæa legione iam semel iterumq; ad supplicium decimũ quemque Maximianus, cùm ita ad reliquos DVX MAVRITIVS. Libauimus milites hodie sanguinem nostrum, nondum litauimus. Sed bonum factum! litabimus, vbi nostrum cum sociorum cruore miscebimus. Illos è cælo iam spectare vos, è cælo audiri credite. quid enim? erubescite. primus è nobis cælum subijt, quisquis decimus cecidit. Proinde si viri estis, vni semper nouem inuidetis. Me non Ducem putate, nisi ad mortem moriendo vos duxero; vos modò mortem triumphalem portam credite. Nimirum vno iam ore omnes Maximianum incusare; quid tam parcè biberet, quem tam sitiret sanguinẽ? indulgeret improbæ siti, quando sibi tantundem sanguinis in diuite vena ac socijs bulliret. Si crimen esset Diis non sacrificare, crimen hoc omnium esse. cur pauci luerent, quod omnes peccassent? Itaque cingit omnis exercitus fortissimam Phalangem, mactátque omnem; cùm ecce veteranus superuenit, clamat, frustra veteranum se dici, si præmia iuuenes præripiant; frustra tot stipendia numerare, si nullam martyrij palmam. per emeritam denique senectam orat, sequi saltem triumphantes in cælum Thebæos liceret, quos præire tarda ætas prohibuisset. Et annuit etiam huic Maximianus, in hoc vno aduersus Christi cultores liberalis. Et profectò in nullis putamus tam pulchrè vel sanguis rubuit, vel laurus viruit. *Ex Surio.*

Stude cognoſcere te; quia multò melior & laudabilior es, ſi te cognoſcis, quàm ſi, te neglecto, cognoſceres curſum ſyderum, vires herbarum, complexiones hominum, naturas animalium, & haberes omnium cæleſtium & terreſtrium ſapientiam. *S. Bern l. Med. c. 5.*

Cognitio ſui.

Pro ſapientibus huius Mundi.

HOrtum PHOCAS dum vixit, coluit. Horti pulcherrimam rosam ipsum non malè horti cultorem dixero, tunc præcipuè, vbi suo se sanguine rigauit. Cæterum patria illi Sinope fuit, ferax olim philosophorum vrbs, quibus quidem omnibus vel opum vel mortis côtemptu certauit olitor noster. Etenim quidquid hortus ferebat, prudentiùs PHOCAS in miseros hospitésque, quàm ille olim in mare abiecit. Iam vero pro Christo moriens haud paulò elegantiùs Christianæ philosophiæ sanguine, quàm nostrates philosophi atramento, subscripsit. Sed audite vos qui fortiter declamatis, molliter morimini, in lectulis & mensis sapientes. Adsunt spiculatores, qui PHOCAM ad gladium quærunt. Tecto, mensâ hic ipse excipit, & hospitalitatis tesseram securus cum hostibus communicat. Interea quærunt hi quis PHOCAS? vbi agat? quibus consilijs capi, necari possit. Nimirum ait PHOCAS hunc nulli æquè ac sibi notum, nec longè abesse & verò postero die traditurum se PHOCAM sine turbis in manus ipsorum. Interim tumulum sibi parat suus pridie Vespillo, postridie proditor. Cohorruere satellites & Iouem Hospitalem vereriti manus hospitis sui sanguine lauare reformidarunt. Sed ille nullam aliam symbolam quàm cædem suam orauit. Accepit ergo hanc, & tumulo suo est conditus. Nouerat iam, nouerat resurgere flores terrâ obrutos. *Ex Surio.*

Tu, ô Christiane, quæris vindicari de Aduersario tuo, qui tibi forsan iniuriam fecit? attende Christum medicū ægritudinis tuæ: propter te pependit in ligno, & nondum est vindicatus; & tu vis vindicari, & non vis tantum & talem Magistrum imitari. *Aug. s. 2. de SS.*

Obliuio iniuriarum.

Pro Inimicis & Persecutoribus nostris.

33.

ORtum hoc sidus in Aquitania est. Iuxit diu Boiariæ, sed nunquam clariùs, quàm cùm occidit. Res in hunc modũ gesta. Vta Theodonis IV. Boiorum Duc. filia dũ stupri consuetudinem cũ Sigebaldo iuuene cæterà nobili habet, ecce vterus intumescens scelus prodit, ipsa EMMERANO, dum patrẽ eum dicit, mortẽ parit. Landbertus enim Vtæ Germanus scalarũ radijs illigato manuũ pedumq; digitos, aures item narésq; & quæ Natura velauit, articulatim omnia præsecat, eruit oculos, linguam deniq; stirpitus auellit. Sed etiã sine hac cũ loqueretur EMMERANVS, quid aliud loquebatur, quàm innocentem se mori? quid? Terra & illa quæ sanguinis imbres biberat, & illa quæ tumulum primæ dederat, nunquam non virenti cespite læta; Aër qui ipsos X L. dies nefas fleuit, quod homo fecerat; Vndæ Danubij & ipsæ cæli lacrimis exundantes, Lampadũ ignes, qui in ea pompa, qua Ratisponam sacra lipsana aducta sunt, inter omnes ventos pluuiásq; pertinaciter emicabant; mira deniq; alia innumera, an non totidẽ integritatis testes sunt ab omni naturâ submissi? Nec pro EMMERANO solùm, etiã contra EMMERANI hostes Numen pronunciauit. Correpti insaniâ carnifices. Vta Landbertúsque exules, illa inter Italos, hic inter Hunnos perierunt, vindictâ in seros etiã posteros grassante, quorum omniũ vel cita vel longa mors; hoc est misera vita fuit, vt ita non minus diu quàm sæpe moriens innocenti Tyrannus parentaret.

Ex to. 1. Bau. S. & to. 1. Annal. Boic.

S. PROIECTVS EPISC.

Si pro temporali cura ægri medicis obediunt, seruant arduam parcitatem, quare pro sempiterna salute sit durum Christo moderatis obedire ieiunijs, corpus gubernare mensura, mentem regere parcitate, sensum sobrietate frenare? *S. Pet. Chrys. f.* 41.

Moderatio Victus.

Pro Intemperantibus.

XXIII. Septembris.

Nihil iam noui, si laudes suas Infantia in vtero loquitur. Ita Proiectvs noster grauidæ parenti visus est in somnis per latus nasci & dextrâ liljum præ se ferre triumphans. Sensit certè patria (Forum Cornelij fuit) virtutis odorem & laudauit animum etiam lilio candidiorem. Ipse literis bonis imbutus Episcopo Cornelio adfuit, & cùm in stipé pauperum non nisi duo denarij superessent, loculos vacuos tanto miraculo infarsit, vt in totius paupertinæ cohortis stipendia suppeterent. Aliàs cum tres hospites alij hospites riderent à carnium esu sibi temperantes, nec moniti ipsi à risu temperarent, collapsum repentè cœnaculum est, risu omnibus, præter tres, quos diximus, & Proiectvm, emortuis. Subinde mortuus etiam Cornelius viduam infulam reliquit. Et tulisset hanc iam tunc ad Proiectvm populus, nisi alterius ambitio præripuisset. Huic ipsi tamen optatam prædam mors intra XXV. dies eripuit, vt alter sibi delatam, cùm fatalem esse capiti non merenti videret, vltro ad Proiectvm remitteret. Tunc demum Infula locum se dignum credidit nactam esse, quando non tam ipsa lilium, quàm lilium ipsam coronauit. *Ex Ferrar.*

Inter omnia certamina Christianorum sola sunt dura prælia Castitatis; vbi quotidiana est pugna & rara victoria: Grauem namque sortita est castitas inimicum, cui quotidie resistitur & semper timetur. *S. August. l. de Hon. Mul.*

Declinatio malarum societatum.

Pro Virginibus Deo dicatis.

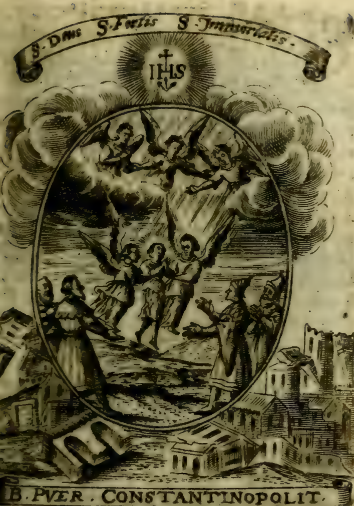
PRinceps earum Virginum THECLA memoratur, quæ candidum animi pudorē Martyrij purpurâ exornarunt. Hæc à Magno Paulo fidem Iconij edocta cùm ab eius ore dies noctésque è fenestra penderet, facilè misso, qui ei è prima nobilitate fuit, sponso, Christo amores suos addixit: quam ipsam ob caussam cùm castitatis Magister Paulus in vincula esset datus, gemmis omnique Mundo muliebri distractis, aditum sibi ad eum mercata est, eas demū gemmas æstimans, quas è Pauli ore legeret. Et vide in virgine Herculem. Capra cicurauit, quibus obiecta fuit, Leones; domuit, quibus alligata fuit, tauros: vicit vndarum, quibus immissa est, Monstra; triumphauit, quos conscenderat ignes, & flammæ, quæ nec Herculi pepercerant, Virgini pepercere, vt sciant, qui castitatem eunt occisum, omnibus monstris insaniores se esse. Cæterum tot victorijs inclita Seleuciam venit, vbi cùm ægris compluribus salutiferam manum porrigeret, Medici, quibus, quòd nullam iam lucelli spem viderent, oculi scilicet dolebant, in Virginem infames adolescentulos armarunt. Hos lenones cum fugeret, quæ nec leones fugerat, iam iam comprehendendæ sinū rupes discedens præbuit, clausæque castitati & asylon & tumulus fuit. Itaque qui pudori periclitanti non consulit, hunc ego etiam rupe duriorem dicam. *Ex D. Basil. & Metaphr.*

Beatus qui ab omni abhorret turpitudine peccatorum, ſeque hoſtiam viuentem & Domino acceptam offert. Beatus qui ſemper in ſeipſo Dei memoriam colit; erit enim totus velut Angelus cæleſtis in terra cum reuerentia & amore ſacrificans Domino. *S. Ephrem. in Beatitud.*

Oblatio ſui ipſius.
Pro Sacerdotibus.

GEnuêre Venetiæ Gerardum magno suo honori; maiori Vngariæ bono. Nam per hanc illi dum iter est ad sacras Solymæ terras, hospitem intercepit rex D. Stephanus & detentum amicâ vi genti Episcopum dedit. Nihil illi post Christi honoré prius, quàm Matris huius cultus, quem toto regno magna animi sui voluptate, fructu hominũ quàm maximo, disseminauit. Pietatis in Mariam illud argumentum esto, quòd ante eius arã nunquã non binos ministros excubare voluit, qui thuris odore eam honorarent, & fumo tam pio proderent, quibus Virginem castissimè ardebat, ignes sanctissimos. Adhæc nemo vnus fuit qui ab offenso veniam non exorasset, simul interposito Patronæ Mariae nomine orasset; vt iã nominis huius characteres totidem calculos candidos dixisses, quibus omnes apud illũ rei absoluerentur. Iam vt corpus in virtutis palæstra exerceret, noctu siluas & ex siluis ligna petebat, leprosis interim in lectulo Episcopi vicem dormientibus. Hostibus qui regi Petro regnũ, quod Stephanus suâ morte illi in manus tradiderat, vi eripuerant, malam mortem, sibi optimá vaticinatus est & sanguine comparandam. Et verò anno M X L I I. à globo impiorum cinctus, lapidibus primò est appetitus, sed quia innoxius hos scuto Crucis excipiebat, post currum euersum hastâ transfixus est, cùm pro paricidis suis Christi & Stephani exemplo è genibus perorasset. *Ex Sur.*

B. PVER. CONSTANTINOPOLIT.

Si accipientes munera taciti & immemores fuerimus, tanquam ingrati & indigni eorum subministratione fraudabimur; vt Deum, quem beneficijs non cognouimus, malis ingruentibus requiramus, & aduersis stimulemur ad rogandum, qui prosperis gratiam non egimus ad fruendum. *S. Maxim. de non tim. Car. host.*

Adoratio SS[æ] Trinitatis.

Pro auersione iræ diuinæ.

QVid hodie primum miramur desiper hæreticos? iam olim barbatos horũ Magistros & ferulâ dignissimos ad rudem pueritiam erudiendos cælum ablegauit. Ita Petro Fulloni, qui Eutychetis æstro afflatus vnic tantùm in Christo naturam, adeoque mortal DEVM somniabat, Doctorem puerũ multò ant prouidit. Nam cùm sub Theodosij Iunioris tẽpora terræ motu totus orbis, sed Constantinopolis potissimùm, VI. ipsos menses laborasset præter nobilissima vrbis ædificia tectáque & sacra & profana deiecta, animi insuper omnium ita sunt consternati, vt cum ipso Imp. suo Vrb vrbẽ desereret campósq; habitaret. Illud tamen Ciuium bono factũ, quòd tellus sic mota mentes hominum non tam ad metum quàm pietatem mouit. Ipse Theodosius Imp. in toga priuata sordidus & pedes nudus dies noctésq; Superos veniá sibi ac suis orabat. Inter hæc PVER innocentulus turbine raptus sublimis sub omnium & ex omniũ oculis abijt, cum eisque hui vna vulgi vox Kyrieeleison fuit. Horâ nõ amplius abijt, cùm eadẽ viâ puer redit narrátque quod à cæli Choraulis cantari audierat Trisagion, *Sanctus Deus, Sanctus Fortis, Sanctus immortalis miserere nobis*, aitq; vetitũ esse cæli consulto quidquã his addi. Simul legatione suâ perfunctus ad Musicá suá moriens abit. Interea Patriarcha voluit vt voces auditas repeteret terra, cantúq; etiã ipsa cælo, quod prouocauerat respõderet. Factũ, & Trisagion cantatũ terrã firmauit trepidã; vt homines non iã certasse tati Superis voce sed tunc superasse videantur. *Men*

S. IVSTINA V. ET. M.

Illum amemus, quem amare debitum eſt: il-
lum oſculemur, quem oſculari caſtitas eſt: illi
copulemur, cui nupſiſſe Virginitas eſt. Illi ſubij-
ciamur, ſub quo iacere ſupra Mundum ſtare eſt: illi commoriamur, in quo vita eſt. *S. Paulin ep.* 4.

Oratio tempore tentationis.

Pro conſulentibus Magos.

XXVI. SEPTEMBRIS.

AN hodie suum parentes faciant, nescio; olim parentum officium liberi etiam fecerunt. Ita IVSTINA à teneris annis Christianas leges clam edocta, docere easdem parentes cœpit. Et iam per matris ad pectus patris aditum sibi fecerat, cùm hunc nutantem iam in partes Christianas visus per somnum ipse CHRISTVS impulit. Itaque breui post mortuus pater vitam in acceptis Filiæ tulit. Cæterùm fuit è Parnasso nescio quis Aglaidus, qui oblitus Virgines esse, quas colebat, Musas, impuris amoribus extremùm IVSTINAM deperibat. Sed Palladem scilicet castitatis Ægide contra omnes preces & minas armatam reperit. Itur ergo ad CYPRIANVM nobilem tunc cum primis Magum, & Orco omnes Amores contra IVSTINAM euocantur. Sed omnes faces incessæ, omnia tela vnico Crucis clypeo repelluntur, & totus Cupidinum exercitus ab vnica fugatur Diana. Enimuero irasci hic arti suæ, sed multo magis artis magistro Cacodæmoni CYPRIANVS, & quia hic victum palam se fatebatur, nuntium illi mittere, iamque libros & in libris Venerem Vulcano dare, ipse Christo & IVSTINAE adhærere. Cum hac in exilium, in carcerem, in equuleum, in bullientes à flammis sartagines, ad palum denique & secures iuit. Itaque quando hodie Virgini IVSTINAE, virum Magum CYPRIANVM, hoc est ouiculæ lupum iunximus, an non aurea secula reduximus?

Ex Lipeloo.

Si quem videris superbia tumidum, habitu splendidum, & comitantium caterua reliquos prementem, illi ne inuideas neque perturberis, sed fortis ac temperans esto, & eum paulo post extinctum aspicies, soli enim illi perpetuò florent, qui Dei obtemperant voluntati. *S. Ephr. in Vit. rect. rat.*

Consideratio paucitatis saluandorum.
Pro Principibus.

O Prime omniū post coniugis mortē viduā vitam NILVS egit, quando solus iam in locis solis egit. Sed quid dico solus, quando exempli socios complures, & Cryptæ Ferratæ Abbas imperiū in Magnates & adeò Imperatores & Pontifices habuit? Nam vt alios taceam, Eupraxiū Imperatoriâ præfecturâ superbum morbo curauit & inter monachos adscriptum morte paulò pòst felici beauit. Alios viros Principes quòd inuentum monachi cucullum riderent grauiter obiurgauit edixitque id fore, quod factū mox est, vt seriò hunc sed serò ante mortē essent petituri. Ipsum Ioannē XVI. Pont. & Othonem Imp. censoriâ virgâ notauit. Et ille quidē cùm videre errorē suum nollet, oculos amisit, hic pœnitentiâ ductus patrem censuit B. NILVM & manus huius, in quas ille coronam vnaq; se & sua tradiderat, bene precantes habuit. Quiduis etiā Otho promittens, si peteret modo NILVS, illud audiuit, nihil nisi animum Imperatoris ex toto imperio se petere, memor esset, quos orbis nunc adoraret fasces, Dictatori olim supremo submittendos. Hoc principibus, illud omnibus omnino proderit. Inuisêre ad NILVM viri è prima nobilitate ijdémque literati. Sed ille inanes disputantium argutias exosus thesin legi iussit inexpectatam, Simeonis Eremicolæ inquā visum, quo vix decimum quemq; mortalium cælo asserendum affirmabatur. Cohorruêre adhæc omnium animi tunc. At nostri philosophi Heracliti omnes sunt; rident, nescio an tam feliciter decimandi.

Ex Baron. tom. 10.

Christus omnibus vita, omnibus via, omnibus ianua est; Perge quo curris, vt apprehendas, in quo apprehensus es; enitere per angustam viam, vt peruenias in amplam possessionem hæreditatis æternæ. *S. Paulin. ep.* 31.

Aspiratio ad beatitudinem.

Pro habentibus bona desideria.

Spectauit Callistratus Carthaginensis miles in Auo suo patientem Christum. Inde est, quòd magna pati Christianum & ipse duxerit. Christianum vero se esse commilitonibus tunc prodidit, cùm inter preces assiduus pernoctauit. Debebat tam sanctas vigilias in milite laudare Dux Persentinus & militaribus donis ornare, sed ille pium vigilem equuleo, verberibus & testarum fragminibus lacerauit, ita tamen, vt inter ea omnia tormenta canere etiam Callistrato adlubesceret. Atque vt ne inficetè cecinisse putes, capti modulis Delphini gemini, cùm culeo insutus & vndis mersus esset, tergo Ariona suum exceperunt & littori plaudentes reddiderunt. Eo miraculo permoti milites alij XLIX. cùm Christo nomen dedissent, vincti in mare præcipites acti sunt. Cùm enatassent rectius instruendi in noua militia, denuo vna cum Callistrato piscibus præda abiecti sunt. Sed vicere iterum vndas, & victoriam cælum gratulatum est, quando coronam misit, quæ caput Callistrati cingeret. Quid expectas? in carceres abrepti, cæsi omnes in frusta sunt. Et hoc nimirũ fuit, quod plebeiâ morte defungi noluerunt. Iuuabat non integros, sed artuatim Christo perire. Nec poterant per minutas rimas exire; Ampla ostia magna vulnera ingentes & militares animæ quærebant. *Ex Metaphr.*

Non solùm à grauibus peccatis tempera, sed etiam ab illis, quæ leuia apparent, quæ ferè negligi sperníque solent, quasi nulla de similibus reddenda foret ratio, cùm per eiusmodi etiam nos perdere soleat diabolus. *Ephrem c. de Temperant.*

Fuga occasionum peccandi.

Pro periclitantibus de Innocentia.

DVxit ELZEARIVS Gallus Comes Dalphinam. Dos rari pretij fuit, Virginitas, quã sacrosanctam vterq; per omnem vitam habuit. Vidit hanc Matrona à Superis laudari sub gemmæ figura, quâ vtriq; nulla etiam VIRGINIS dextræ clarior est. Alia, omnium ordinũ turmas legere Agni vestigia, & his signiferum præire ELZEARIVM; iterum alia decumbentibus in thalamo medium assistere & renidentem Christum conspexit. Talia nimirum Virgo animus somnia alit. Iam familiæ suæ leges ELZEARIVS has fixit. *Sacris quotidie interessent: vitam castã agerent: post octauum diem animum expiarent, post mensem Epulo sacro reficerent: antemeridianum tempus pietati, pomeridianũ labori darent: verbum vel impium vel obscœnum atro pane & aqua luerent: vetito ludi genere omni se abstinerent: pacem non frangerent, fractã illico resarcirent: horam deniq; quotidie pijs colloquijs donarent.* Ipse quod irasci nunquam vellet, iam non posse credebatur; sed veriùs lædi non poterat, vt qui habitare in Crucifixi vulnere se dictitabat. Cæterum quòd nescio cuius noxæ periculum adisset, Christus eum per totum carminis Dauidici, quod quinquagesimum numeramus, decursum, flagellis cecidit. quid hîc illi, qui ad peccandi pericula non eunt, sed currunt? Obijt demum mortem sub annum M CCCXXIII. cùm vitæ Magistram, vt ipse Christus edixerat, MARIAM habuisset. Vestra vita Sodales, qui eâdem Magistrâ gloriamini, dicite, cur est dissimilis? *Ex Surio.*

S·THIEMO·EP. MART.

Beatus qui ſanctitatem vt lucem diligit, & tenebroſis Diaboli operibus non inquinat corpus ſuum in conſpectu ſanctiſſimi Dei noſtri: Beatus qui corpus ſuum Seruatori cuſtodit in ſanctitate, & malis operibus non contaminat animam ſuam, ſed gratus manet in Domino Deo ſuo. *S. Ephrem. in Beatitud.*

Fortitudo animi.

Pro Epiſcopis & Clero Germaniæ.

NAtus in illustri Boioru familia THIEMO & in sinu sociorum D.Benedicti educatus literas omnes à primis annis imbibit. addidit deinde pingendi fingendiq; & cælandi artes. Tam doctum mille artifex dæmon pænè fefellit, cum fugam è cœnobio persuasit. Sed acceptam ignominiā reuersus mox nouâ victoriâ obruit, &, vt hanc probari à Superis scires, insequente nocte per somnū Victori sibi deferri infulā Salisburgensem & Martyrū palmam vidit. Nec multò post moriens Gebhard⁹ Pont: heredem THIEMONEM dixit. Sed inuolauit in hanc Pseudoepiscopus Berchtoldus, qui pro Imp. Henr. contra Pont. Greg. stabat. Hic captiuo THIEMONI spem infulæ auferre cum capite voluit. Sed aut exerrauit gladius, aut duriorem se ceruicem deprehendit. THIEMO modò palmam prehenderet, facilè infulā missam facturus elapsus è carcere Hierosolymam vnà cum Guelfone perijt. Sed à Turcis captus cùm statuariam artē professus esset, iussus est truncum & deformatum Mahometis simulacrum splendori pristino reddere. Hîc THIEMO malleū aliáq; artis instrumenta petere; mox, vbi hæc ad manus fuere, celebre & oraculis illustre idolum in mille alias partes deformare, nunquam doctiùs arte suâ vsus. Nec præmium artifici suo defuit. Scuticis toxicatis cęso, omnibúsq; membris trunco venter discissus baculóque implexa ilia sede suâ cum corde euulsa. Reliquit tamen opus immortale post se & quale nullum Praxiteles. *Ex Bauar: Sancta.*

Nemo ſperet in patronis, nemo in amicis aut parentibus, cùm etiam frater fratrem tradat in mortem, pater filium & filius patrem. *S. Io. Chryſoſt. Hom. 14. in Matthaeum.*

Charitas fraterna.

Pro Regno Bohemiæ.

Disparis educationis dispares exitus vide. Erant WENCESLAVS & Boleslaus germani fratres, Bohemiæ vterque Dux. sed illum auia Ludmilla sanctissima Matrona, hunc monstrum mulieris Drahomira mater eduxit. Nempe vterque mores nutricis imbibit. Fratres neg ires tam iste pietatē oderat, tam ille amauerat. ille diuina humaná; omnia susq; deque habere, hic verò nudis pedibus summâ hyeme templa obire, & facienti Sacerdoti Minister adesse. Ostendit cælum, gratum sibi esse, hominē iis munijs assuescere, quibus ciues sui Angeli delectarentur. Cùm enim in Radislaum moueret WENCESLAVS parcus sanguinis suorum, sed prodigus sui, hosti duellū obtulit, ensiculo breui succinctus, sed bene lorica è cilicio & cruce armatus. Adest ille totus ferreus hastáque ingenti & Machęra timendus; verùm pugnā sibi nō cum homine esse, sed Angelo videt, qui perterritum ad genua WENCESLAI cogit descendere. Quin Otto etiam Imperator cùm comitia haberet, inter Angelorum manus ingredi Aulam WENCESLAVM vidit, comitatu profectò ipsi etiam Imperatori inuidendo. Tandem Drahomira blandis verbis ad se inuitatum per Boleslaum in Mensa obtruncat. Sed parricidium Nouercæ Matris neque ipsa quidem Styx tulit; curru quippe vectam cum omni comitatu (si modò Aurigam excipias qui ære campano excitus ad aram accurrerat) viuam absorpsit, vtique non leuem terram habituram, cui viua tam grauis fuerat. *Ex Sur.*

S. CHARITON, CONF.

Si mortem assiduè meditaberis, non peccabis: si ab omnibus terrenis negotijs liber ac nudus fueris, latronis impetum non timebis: si hæc caduca & fugacia despexeris, victoriæ palmam obtinebis. *S. Ephrem. in Beatitud.*

Refrenatio malarum cupiditatum.

Pro Pace Vniuersali.

Sic persuasum habeo, vti dedec⁹ plenũ ignominiâ Ciui Romano fuit, ita plenum gloriâ facinus Christiano fuisse, ad tribunal cędi. Cur enim Chariton nobilis Iconij Ciuis obtorto collo in ius iniquissimum raptatus exultauit etiam gaudio, cùm in crucis formã extensus flagris cæderetur barbarum, & facibus vstularetur miserandum, nisi quòd vni Scæuolæ Romano inuidiã facere omnes Christiani vellent, docerentque nullas honestiores cicatrices esse, quàm pro Christo à tyranno acceptas? His plenus miles noster in carcerem detrusus est, aperuit tamen hunc, quę vitam clausit impiam Aureliano mors impia. Ergò liber Chariton vt Christi vestigijs insisteret, instituit Ierosolymam petere; sed interceptum ex itinere prædones in antrum suũ abducunt, ignari à captiuo se spoliandos. Etenim cùm palantibus illis serpens haustum libasset, mortem omnes sub aduentum biberunt, & è vinculis Chariton Angeli operâ exemtus spoliâ omnia prædonum prædam pauperum fecit. Inde iam animis insidias struere Chariton & ex vrbe socios vitæ plurimos in siluas pellicere, iámque asceteria terna condere, verbis, exemplo tenere. Post hęc denique placuit rupem conscendere (per solas scalas aditus erat) indéque velut ex arce suis aduigilare. Fons quoque cùm deesset, lacrimis hunc mercatus est. Denique cùm ad suos vndique conuocatos pro virtute verba faceret, dixit & vixit. *Ex Metaph.*

Si propriam gloriam quæris, florenti inuides, absenti detrahis, reponis lædenti te; Hoc Christus non fecit. Confiteris te nosse Deum, factis autem negas, non rectè, non planè, sed impiè; linguam Christo, animam dedisti Diabolo. *S. Bern. ſ. 24. ſup. Cant.*

Tutela alienæ famæ.

Pro detractoribus.

LIOBA est, nobilis cum primis & Deo dicata Virgo, eademque Virginum multarum mater. Et hanc cum Germaniã, percoleret D. Bonifacius ex Anglia in auxilium euocauit, vt nouo Parthenoni Bischofsheimensi antistes præesset. Vitam vixit, quam rebellis cœlo Angelus inuideret homini. Inde, cùm labe nullâ posset, sinistris rumoribus famam vitiare Virginis aggressus est in hunc modum. Muliercula stipe victitabat, quam in dies singulos Virginũ asceterium porrigebat. Hæc cùm prolem extra thori leges enixa esset, crimen mergere cum partu in riuo voluit, qui cœnobium proximus alluebat. Sed non eluerunt aquæ facinus; prodiderunt, & in suspicionem cædis ad populum totum Virginum Collegium vocarunt. Hîc LIOBA in auxilium superos passis manibus tam diu vocare, dum Dauidis omnia carmina percurreret. inde cœnobij muros circumlatâ cruce lustrare. Neque refugit patrocinari cælum. Sceleris conscia mulier à dæmone correpta vltro se stitit, & crimen fassa innocentes omnes absoluit. Porro LIOBAE de Deo illi fuere sermones, vt hos Imperatoriæ Caroli M. & cõiugis augustissimæ aures sitirent. Miris etiam post mortem plurimis, multis etiam in vita claruit. Inter hæc illud memorandum, quòd tempestatem vltima minitantem vrbi crucis signo fugauit, CHRISTIq; & MARIAE nomine omne cælum serenauit. Et verò ad geminos Soles cur non nubes fugerent?

Ex Surio.

Quanta solicitudine nobis opus est, vt dignos nos exhibeamus Angelorum frequentia, & eo modo conuersemur in conspectu eorum, ne fortè sanctos offendamus obtutus. Væ enim nobis si prouocati peccatis nostris indignos nos iudicauerint sua visitatione. *S. Bern. s. 1. de S. Michael.*

Cultus SS. Angelorum.
Pro Ecclesia Militante.

Michaelem vides Angelorum bonorum omnium Principem, malorum omnium domitorem, Numinis ad mortales principem legatum, horum ad cælos ductorem fidissimum, operúmque æquissimum libripendem. Tam bene itaque de se merito Christiana Respub. iam olim tropha, aras & templa statuit. Nam vt montem Garganum, cuius alibi mentionem fecimus, hîc taceam, D. Ioannis Apostoli ætate Michaelis nomen, quòd salutiferas in hominum vsum aquas eduxisset, apud complures populos celeberrimum fuit. D. etiam Autbertus sub annum Christianum DCCIX. ita iubenti Michaeli ædem in rupe, quam mare vndique alluit, exædificauit. Imp. deinde Constantinus cum eius auspicijs hostes suos omnes deuicisset, gratitudinis monumentum splendidissimum templum posuit, cuius exempli sui hæredes viros deinceps Principes permultos, sed nostra potissimùm tempestate habuit. Vidit certè Bauaria in eam magnificentiam sacra D. Michaeli tecta exsurgere, vt aut has ædes Terra dignas aut nullas habeat, quas Cæli Princeps post cælum incolat. Quamuis si verum loqui velimus, non tam Angeli nobiscum, quàm nos secum habitare percupiant.

Ecce de cælo tuba canit; ecce cum nubibus debellaturus orbem Imperator armatus egreditur; ecce bis acutus gladius ex Regis ore procedens obuia quæque metit, & tu mihi de cubiculo ad aciem, tu de vmbra progrederis ad solem? *S. Hier. Ep.* 1.

Lectio librorum ſpiritualium.

Pro legentibus ſcriptores impuros.

FVit Hieronymvs natione Dalmata. Mundum pæne omnem cùm lustrasset, neque vsquam hic arrideret, pedem extra Mundum tandem posuit, hoc est, ad Anachoretas transtulit. Hîc dum identidem profanos adhuc scriptores lectitat, euocatus ad diuinum tribunal, quis sit? rogatur. Respondet Christianum se esse: at negat Iudex, Ciceronianum esse dictitans, non Christianum; simul mendacij conuictum cædi tamdiu imperat, dum vitæ emendatione Hieronymvs, Cælites vadimonium spondent. Et certè amplius quid fuisse quàm somnium sparsæ passim per omne corpus plagæ loquebantur. Quid iam mirum, si exinde, quidquid demum ageret Hieronymvs, auribus tuba illa fatalis obmurmurabat oculisque vindex ille Iudex oberrabat? Porro in more positum habuit, cùm Orcus ineutsaret, ad Iesu pedes confugere, hos longis ieiunijs multisque lacrimis mollire, infesta interim cogitationum agmina assiduis saxorum ictibus è pectore propulsare, tam dulci victoriæ fructu, vt quandoque sublatum in cælum se putaret, qui mersum modò imis se Inferis credebat: Interim etiam dum vixit, Doctorem suum in Hieronymo Orbis Christianus coluit, hostem verò hæresis extimuit. Ipse vitam denique ibi clausit, vbi ordiri Deus Infans voluit, Magnus heros, vt cui in tumulum Christi cunæ cesserunt. *Ex vita & eius d. ep.*

Non poteſt in ijs, qui fluido æſtu voluptatum huc atque illuc feruntur incerti, vllius ſpiritus eſſe vitale commercium : Homo igitur ipſe ſibi auctor eſt ærumnæ: nam niſi quis porci more vixiſſet, nunquam in eum accepiſſet diabolus poteſtatem. *S. Amb. l.6. in S. Luc. c. 8.*

Deteſtatio Luxuriæ.

Pro Impudicis.

Gregorio huic nostro patria cognomen Armeno fecit. A Tiridate rege supplicijs, quantis vix vllus alius martyr, exercitus: durauit tamen, inter mille mortes nunquam mortuus. Darem Catalogum cruciatuum. sed non capit hos scheda hæc: totum illi librum vitæ implent. Tibi hoc sufficiat, Lector: non ferenda tulit: nõ dicenda nobis fecit. Itaq; victor in omnibus pugnis demũ in cisterna altitudine suâ & fœtore horrida ipsos annos X. & I V. triumphauit, cum annonam diurnam panem vnum matrona vidua subministraret. Inter hæc Agni auspicijs in Armeniam aduenit totũ Virginum agmen. Ducebat Gainna Antistita: formâ verò inter omnes eminebat Ripsimis, cuius cùm castitatẽ oppugnatũ iret Diocletian⁹, fugit scilicet illa, vincere docta Parthorũ more. Sed Tiridates rex nõ minùs Diocletiano in Virgine dicta perijt. Offendit tamen in Amazones, vitam eripere potuit omnibus, Christũ Sponsum ne vni quidem, quamuis nec illud impunè. Audi enim quisquis cum Vlysse Circæã non fugis Venerẽ. Tiridates Deo sic volente cùm animũ humanũ iam nuper exuisset, nunc corpore etiã in porcũ abijt, mundóq; nõ fictũ Elpenora spectandũ dedit. Sed neq; setas prius posuit, quàm ex cisterna extract⁹ Gregorius cruces templáq; Christo &, quod caput, est populũ sacrasset. Tũ enim & rex sordes posuit & sacro lauacro lotus cũ hominis schemate mores etiã humanos recepit. Mirabãtur tũc hominẽ in porcũ migrasse. magis ego miror familiare hoc nobis miraculũ & quotidianum admirationi nõ esse. *Ex S.*

1 *S.Nicetius Episc.* / *S.Bauo Conf.* / *B. Franciscus Borgia Soc. IESV C.*

2 *S.Leodegarius Episc. Mart.*

3 *S.Ioannes Chuzubita Eremita.*

4 *S.Franciscus Conf.* / *S.Theresa Virgo.*

5 *S.Meinulphus Conf.*

6 *Bruno Conf.*

7 S.MARIA *de* VICTORIA. / *S.Geroldus M.* / *S.Ositha V. M.*

8 *S.Pelagia Pœnitens.*

9 *S.Dionysius Ep. cum Soc. Mart.*

10 *S.Theophilus Conf.* / *S.Ioannes Conf.*

11 *S.Bruno Episcopus.* / *B.Iacobus Alemannus.*

12 *S.Maximilianus Ep. M.*

13 *S.Colmannus M.*

14 *S.Fortunatus Episcopus.* / *S.Dominicus Loricatus C.*

15 *S.Hedvvigis Vidua.*

16 *S.Gallus Abb.*

17 *S.Andreas Martyr.*

18 *S.Lucas Euangelista.* / *S.Iustus M.*

19 *S.Varus Mart.* / *S.Ethbinus Abb.*

20 *SS.Caprasius & Fides Mm.*

S.Hil...

21	*S. Hilarion Abb.* *S. Malchus Conf.* *S. Vrsula cum Sodalibus Mm.*
22	*S. Ioannes Bonus Conf.*
23	*S. Seuerinus Boëthius. M* *S. Macarius Romanus Eremita.*
24	*SS. Martyres Nagrani.* *S. Marcius Eremita.* *B. Ioannes Angelus Conf.*
25	*SS. Chrysanthus & Daria Mm.*
26	*S. Demetrius M.*
27	*S. Elesbaan Rex C.*
28	*SS. Simon & Iudas Apost.*
29	*S. Narcissus Ep.* *S. Ermelindis V.*
30	*SS. Zenobius & Zenobia Mm.*
31	*S. VVolfgangus Episcopus.*

Nemo quasi concretis sibi vitijs obsequatur, & quod est criminis, esse putet naturæ; sed sumat cum Christo arma ieiunij, criminum propellat impetus, prosternat castra vitiorum, vt de ipso auctore mali, sumat, Christo dimicante, Victoriam. Diabolo victo, vitia nihil valebunt. *S. Pet. Chrys. s.* 11.

Fortitudo in Tentationibus.

Pro Regno Galliæ.

NICETIVM prius cælum ad Sacerdotium quàm Pont. destinauit, quando natu iam tunc Sacerdotale capitis decus coronam gestare visus est. Hanc ampliùs deinde Infula Treuirensis exornauit, quã vbi illi Theodoricus rex decreuit, nescio quid graue ceruic suæ tertiùm incumbere sensit; credó vt cum illo scirent omnes Pontifices, Infulam non tam ornamentum capitis quàm onus esse. Sed onus hoc pares humeros in NICETIO inuenit & contra Reges etiã fortes. Et euenit, vt cùm aulæ asseclas à sacris prohibitos templo Theodobertus rex nollet excedere, homo à dæmone infessus vti virtutum NICETII, ita scelerum regis lõgum Catalogum palam recitaret, vt iam Rex non illos modò, sed omnes omnino exesse tẽplo percuperet. Cesserunt igitur illi ex æde sacra, mox dæmon ex homine etiam. Sed & in ipsos reges non semel fulmen sacrum vibrauit, neque exilio neque adeo morte intentatã absterritus. At vrbis seruatorẽ & ciuium esse tunc patuit, quando grassante graui lue male genij illas voces auditi sunt loqui: facessite hinc socij, quando pro vrbis altera porta D. Eucharius, pro altera D Maximinus, pro tota vrbe medius NICETIVS excubat. Quid? quod Christus è turri conspicuus spectacula fecit NICETIO & in scenam omnes ordine Gallorum reges produxit. Quid spectatorem tunc fecisse NICETIVM credis? ego vti in Tragicocomœdia fieri assoles, nunc risum, nunc lacrimas credo dedisse. *Ex Surio.*

Si in nobis venenum auaritiæ ſe diffundit, Chriſtum Crucifixum conſideremus, & ſanat. ſi ſcorpionis nos libido compungit; ipſum rogemus & curat. ſi terrenarum cogitationũ nos morſus lacerant, eundē precemur, & viuimus: hi enim ſunt ſpirituales ſerpentes, propter quos conculcandos Dominus Crucifixus eſt. *S. Max. de Paſſ. ſ. 1.* Adoratio Sanctæ Crucis.

Pro Concionatoribus.

ALiam aulam BAVO cum coniuge, aliam hac demortuâ habitauit. Illa talis erat, qualē vetus nobilitas & è principe Francorum sanguine origo comendabat; hæc qualem cælum laudat, quercus primò caua, mox cella hoc augustior quò angustior. Sed si illam priorem plures homines, hanc vltimam plures Angeli frequentarunt. Auriga vero, qui ad hui⁹ ædificium lapides conuehebat, quas diras BAVONI imprecatus est, ipse sensit, cùm à dæmone ex equo, à rotis equorúmque calcibus vitâ ejectus est. Sed BAVO vt sanctè se vindicaret, vitam reddidit. Interea euenit vt in seruulum offenderet, quem olim in alienam seruitutem vendiderat. Veniam igitur oraturus supplex domini mancipij pedes prehendit. Nec prius expiatam hanc noxam credidit, quàm domini tergum seruiles manus virgis immaniter lacerassent. Addidit alterum ipse supplicium compedes, quibus lubens volens libertatem sibi ademit. Ita ligatus vicit tamen quoties cum dæmone fuit (& sæpè fuit) pugnandum. Victorem coronauit Crux cælo delapsa & caput multo splendore ambiens, quam ille ita salutauit: *Agnosco gloriosæ militiæ meæ signa.* Morienti Angeli, imò Christus præsto fuit. Certè suprema verba BAVONIS illa feruntur: *Christo aduentanti quid ni obuiam exis anima? Ex Surio.*

Quis iā calcari recuſabit, cùm videat in torculari Christum premi? ſanè niſi fumum vani honoris atque exiſtimationis propriæ proculcauerimus, facilè ab hoſtibus noſtris conculcabimur, & Chriſti diſcipuli eſſe deſinemus. *B. Franc. Borg. in Epiſt.*

Fuga Honorum.

Pro Amatoribus Mundi.

NOn prius FRANCISCVS patrem aut matrem quàm IESVM & MARIAM balbutiens salutauit. Puer vel facientem vel dicentem Sacerdotem æmulatus est. Iuuenis gynæceum non nisi cilicio armatus adiit, reputans se toties hosti loqui, quoties fœminæ. Iam Gandiæ Dux & Gothalaniæ Prorex, peruetustũ familiæ morem annuum patronum sortiendi in menstruum vertit, cúmque in Societatem postea & Marianos cœtus innexit; ipse tunc Patroni die pauperes mensæ suæ minister adhibuit. At verò cùm illud formæ miraculum (Isabellam Augustam) in Sandapila attentiùs considerasset, honorum titulos vt certissima mortis spolia vltro abiecit, & in Societatem IESV (cui vniuersæ deinde præfuit) se abdidit dicere abhinc solitus, tum viuere se cœpisse, cum desiisset Isabella. Corpus tam durè habuit, vt duplicari iam & indumenta & cutis possent. Ad Purpuram non semel oblatam tam erubuit, vt alii ad huius repulsam solent. MARIAE, quam D. Lucas depinxit, effigiem primus Æri incisam spargi per omnem orbem curauit. Hanc cùm aspiciebat, *Mihi, aiebat, Virgo hæc onus gestat, mihi lac MATRIS, mihi FILII bullit sanguis.* In vitam suam inquisiuit horis singulis, reum ad Sacerdotis pedes bis quotidie se egit, quia neque voce neque literis alium se quàm *Franciscum peccatorem* prætulit. Sed talem peccatorem Anno MDCXXIV. Vrbanus VIII. Pont. Beatum dixit. *Ex vita.*

Adsunt defensores nostri Sancti Martyres; rogari volunt, & quærunt vt quærantur: Hos adiutores nostris orationibus quæramus; hos protectores nostri reatus inueniamus; quia ne punire peccatores debeat, rogari vult & ipse qui iudicat. *S. Greg. Hom.* 32.

Inuocatio Sanctorum.

Pro inimicis nostris.

NEmo pulchriùs in hostem suum, quàm Pont. Augustodunensis LEODEGARIVS mouit, vt qui huic cum sacris è templo signis obuius iuit, victoriam ratus sub his vinci. Captus itaque tunc demum Christianâ se libertate potitum credidit. Carcerum tenebris abditus igne è cælo misso resplenduit. Oculis orbatus primùm Martyrem se esse vidit. Nudipes per testas & aspera saxorum fragmina iussus ambulare, currere etiam ad tam optatam metam gestijt. Labijs & linguâ multatus, sine labijs tamen & lingua facundus ad concionem dixit. Cæsus denique securi in nouos animos surrexit, horámque totam victor post mortem stetit, nec nisi à spiculatore impulsus cecidit. At non tam felici morte cædis auctores defuncti sunt. Nam & Carnifex, de quo dixeramus, à malo Genio correptus in vindices flammas se ipsum immisit, mox in maiores alias mittendus; &, qui cædem imperauerat, Ebroinus Regiæ Aulæ præfectus, gladio, qué in innocentem strinxerat, ipse nocens occubuit: & demum qui tumulum Martyris impiè calcauit, Diuúmque sine Miraculis iniuriosè compellauit, in ipso vestigio, moriendo mendacem se fassus est, & iam miracula patrare LEODEGARIVM si non alijs, certè sibi credit.

Ex Sur.

Antiquus hostis terrarum locis à tentatione non excluditur: quia si in Paradiso hominem strauit, quis locus extra Paradisum esse potest, in quo mentes hominum penetrare non valeat? In sola ergo Creatoris nostri protectione fidendum est. *S.Greg l.8 Regist.c.45.*

Colloquium spirituale.

Pro noxijs confabulationibus auertendis.

NOn aliud altiùs in hostem infernum vulnus descendit, quàm quod à demissi animi dextrâ venit. Miserat ad IOANNEM CHVZVBITAM Anachoreten alter Anachoretes Ananias nescio quem à malo Genio infessum. Hunc vix ita noster compellauit: (Eia cedere impure te hospitio non tuo, non ego sed Ananias iubet) cùm verba hæc plena animi demissioris iam dudum exosus fugit ocyus hostis superbus. Et pepererat fama miraculi huius IOANNI Pontificatum Cæsariensem. Ille tamen mox iterum vrbem cum filiis suis mutauit, ingens onus infulam se abiecisse existimans. Secutus Diuum rusticellus filium itidem ab Orco agitatum in sporta è tecto suspendit, & ecce arrogans iterum pulsus est inquilinus. Ergo igitur, vt vltum hic iret dolorem suum, IOANNEM præcipitem è monte egit. Sed qui caderet humi semper repens animus? risit scilicet Veteratorem altiùs longè olim cadentem. Porrò sub vltimos vitæ annos, cùm IOANNEM cupido cepisset Martiani viri integerrimi visendi, nec tamen ob catenam, quâ se ipse ad carcerem suum beatum damnauerat, egredi antro posset; eodē tempore Martianus ipse inter famulas Cælicum manus delatus adfuit; quo abeunte, cùm animo suspicio præstigiarum suboriretur, altero miraculo ruptæ compedes facultatem dedere specu prodeundi, iterúmque Martiano loquendi. Ad extremum carnis etiam vincula exuit anno supra quingentesimum, vigesimo secundo. *Ex Menæis.*

O quàm glorioſum & magnum, habere in cælis Patrem! ô quàm ſanctum, Paraclitum pulchrum & amabilem habere ſponſum! ô quàm ſanctum & quantū delectabile, beneplacitum, humile, pacificum, dulce & amabile habere talem Fratrem qui poſuit animam ſuam pro ouibus ſuis! *Ex Epiſt. S. Franciſci.*

Humilitas.

Pro Religioſis S. Franciſci Familijs.

HIc vir, hic, Franciscus est, sanctioris spei altera Romæ & qui vnâ cum altero Atlante Dominico lapsurum orbem firmauit. Mercator adhuc fœnus facere etiam apud pauperes sciuit, neque vnquam pluris vendidit sua, quàm cùm gratis dedit. Euocatus in somno ad arma cruce insignita cùm nouam militiæ tesseram non agnosceret, ab ipso Crucifixo est edoctus. Ducem itaque nudũ Christum secutus primam pugnam (vti ferè amat fieri in hoc sacro bello) cum patre habuit. Et vicit auaritiem paternam, cùm non tantum omnibus bonis, sed etiã vestibus se coram antistite exuit illis verbis hostem prosternens: *Patrem hactenus te dixeram Nunc denique nihil intercedit quin verius dicam, Pater noster qui es in cælis.* Quis credat? Sic nudus tum deniq; armatum se probè credidit & scriptis socijs orbē expugnauit, expugnatum, si agnoscimus, paupertate sua ditauit. Porro Animi candorē in viro, scis Lector, niues probarunt, in quas se abiecit, & miratæ puritatē sunt vndę, quibus calorem improbum mersit. De animi eius submissione quid dicam, & quo Devm ardebat amore? Seraphinis à cælo sociatus & in sede Angeli, quē superbia inde exturbârat, locandus, vltimum se mortalium sed inter sceleratos principē dixit. Mariæ addictum fuisse ille nõ dubitabit, qui nouerit, quæ gaudia in eius æde (de Portiuncula dixerunt) abstulit. Sed frustra sum. Herculem ego in hac digitali tabella non pingo. Vin' compendium Lector Viri? Totum Christum in Francisco videbis, si vulnera eius inspicies. *Ex D. Bonau.*

Prudenter sagittari & impugnari salubriter postulat sanctus, cùm dicit in oratione *Confige timore tuo carnes meas.* Optima timor iste sagitta, qui conficit & interficit Carnis desideria, vt spiritus saluus sit. *S. Bernard. serm. 29. in Cant.*

Amor diuinus.

Pro Sodalitate B. Mariæ V. de Monte Carmelo.

QVid, heu! quid cum prætextatis verbis tibi prætextata malè turba? disce, eia infantia rectè vel ab infante THERESA fari. *In æternum! in æternum! in æternum!* ah quoties balbutiens clamitauit. Nos scilicet puerilem senectam, non senem æternitatem in animo & lingua gerimus, disertissimi Infantes. At THERESA paruula cum paruulo fratre domo paternâ aufugit, ad Mauros abitura & breui morte longam æternitatem auspicatura. Viuere tamen Deus illam, & vt viueret, quæ ferè mors est liberorum, mori Matrem voluit. Illa matrem Vicariã cæli MARIAM aduocauit, nunquam abhinc orba futura. MARIA porro filiæ suæ Sponsum Filiũ conciliauit, quando ex Sanctioribus Amoribus Seraphinus Ales cor THERESAE terebrauit. Ipse Amor hominũ Christus, quò certius illam sauciaret, sua vulnera dilectæ impressit, occulta tamen, vt ferè solet Amor. Adfuit deinde sæpè Sponsæ, nũc cruce pro more chlamydatus, nunc spineâ, quæ illum maximè decet, corolla ornatus, nunc qualis mortẽ triumphauit, conspicuus. Arrha ab eodẽ datæ gemmæ quaternæ & pendulæ è Rosario Cruci additæ, Dos verò omne cælũ: cuius opes cum quandoque THERESAE CHRISTVS ostentasset, *viden'* aibat, (tute tibi Lector dictum puta) *quatis se bonis peccatores spolient?* Sed & veste nuptiali, cum Ordinẽ quem Carmelitarũ dicim⁹, restauraret, Virgo MATER & VIRGINIS SPONSVS IOSEPHVS cælo allatâ exornarũt, vt nihil iã ad nuptias deesset, nisi quæ facẽ præferret, Anno M.D.LXXXII. Mors beata. *Ex Vita.*

S. MEINVLPHVS. C.

Cur non conſideras, quia mundus in fine eſt? omnia vrgentur; quotidie ad reddendas rationes æterno & tremendo iudici ducimur; quid ergo aliud niſi de aduentu illius cogitare debemus? qui ſiue nolentes ſiue volentes, per momenta, quotidie ad finem tendimus. *S. Greg. in Regiſt. l. 6.*

Emendatio vitæ.
Pro Aulicis.

VIx MEINVLPHVS illa Christi verba audie- rat: *Vulpes foueas habent & volucres cæ- li nidos, filius autem hominis non habet vbi caput reclinet*, cùm apud se constituit non so- lùm Christo locum in animo suo facere (vbi e- nim ille libentius nidularetur?) sed & templum ponere. Circumspicienti aream, delapsa cælo in siluas lux & ceruas inter Crucem cornu præferens ceruus signauit. Eo igitur in loco Deo & Virginibus sacris domicilium, sibi tu- mulum struxit; cui cùm mortuus inferendus esset, ecce magna VIRGINE volente tam diu vitæ restitutus est, dum res templi & Cœnobij componeret. Multò pòst apertus suâ sponte tumulus cymbalum ostendit, quo Diuus in sa- cris Minister vti solitus erat. Hoc deinceps, quoties virgo ex Asceterio moritura erat, so- nitu suo mortis insidias detexit. Ipse Diuus bis visus in somnis, bis è vitiorum veterno excita- re clientem, qui à cubiculis illi fuerat, labora- uit. Sed ille in vtram que aurem dormiuit. Er- go tertiùm adest, & multis obiurgans, quòd mortis æternæ reus dormiret tam altùm, visi- onis non vanæ argumenta vaticinatur. Hic demum experrectus alter & barbam sibi euul- sam sentiens credere monenti, resipiscere, ad templum MEINVLPHI properare, & cùm illic rudis ante & nec primis literis tinctus subitò Latinæ linguæ peritiam accepisset, atq; Mini- stris vel ideò se faciliùs sociare, quòd attonsus iam à somno esset. *Ex Sur.*

In omnibus rebus respice finem, & qualiter ante districtum stabis iudicem, cui nihil est occultum, qui muneribus non placatur, nec excusationes recipit, sed quod iustum est iudicabit. *Thom. de Kemp. l. 1. de Imit. Christi.*

Metus Iudicij Diuini.

Pro Hypocritis sanctitatem simulantibus.

QVo tempore D. BRVNO Lutetiæ Parisiorum ingenium bonis artibus excoluit, vir è vita excessit princeps inter Literatos, quique virtutis existimationem longè maximam post se reliquit. Sed eheu! quantū aberratis mali Iudices hominum oculi! Dum iusta persoluuntur, ad illam canentis vocem *Responde mihi*, ecce tibi è capulo se defunctus tollit, & cum gemitu, *Iusto*, inquit, *Dei Iudicio accusatus sum*, mox postridie, *Iusto*, exclamat, *Dei Iudicio iudicatus sum*. demum tertio die tertium è feretro fulmen auditur, *Iusto Dei Iudicio condemnatus sum*. Enimuerò plus quàm tragica hæc catastrophe omnes mouit; at BRVNONEM eò permouit, vt non modò vmbram hanc hominis, sed ipsos etiam homines fugeret. Atq; hinc illa Sanctissimi viri & omnium, qui Ducē hunc sequuntur, frequens in siluas fuga, hinc illud in omnibus lugubre silentiū, ille pallidus in vultu color, vt interfuisse tristi spectaculo in BRVNONE omnes posteros credas. Sed bene morum candidissimorum Cygni homines fugiunt cum Superis acturi, bene nunc tacēt, cantaturi tunc cū flebunt alij morituri. Iam ipsa *Dei Mater* æternā illis tutelam adpromisit, si illi, quod diurnum VIRGINIS officium dicimus, quotidie persoluant. Pulchra profectò conditio, & quā merito ambiant tā pulchrè candidati. Quid illud? quòd Numen fugam è mundo BRVNONIS Sociorumque VI. totidem S. Hugoni Stellis significauit? Nempe, numerū stellarū augent, quotquot ad BRVNONIS partes accedunt. *Ex Surio.*

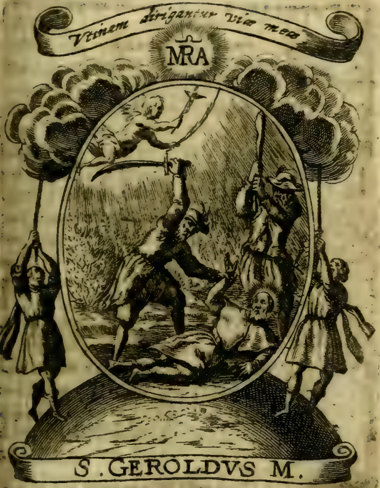

Oportet inter fluctus sæculi confugere ad Mariam, & respectu exempli eius cursum vitæ dirigere: quod qui fecerit, non iactabitur vanæ gloriæ vento, nec frangetur scopulis aduersorum, nec absorbebitur voragine voluptatum, sed prospere ad æternæ quietis portum veniet. *S. Epiph. in Panar.*

Frequens Rosarij vsus.

Pro Fidei Catholicæ propugnatoribus.

IO! hodie, Io! clama, triumphe! quisquis Virgini faues Victrici. Agebatur annus post Virginem parientem supra millesimum & quingentesimum septuagesim⁹ primus, quãdo Pius V. Pont. Max. contra Turcarum vim metúmq; belli societaté cum Hispaniarũ Rege & Venetorum Republica feliciter inijt. Adornata itaq; classis est, & Ioanne Austrio Duce hosti plenis velis ac animis obuiã est itum. Mox nostris triduano ieiunio & Sacramétis Ecclesiæ probè munitis, classicum Dei & Mariae nomen cecinere; tunc verò omnibus viribus certatũ est, eo ipso tempore, quo, quas Rosarij vocant Sodalitates, de more supplicationes ad castissima Virginis puluinaria per totum orbem instituunt. Nec frustra. Stetit nostra ex parte Acies Ordinata, & cum hac nobis etiã venti militarunt. Proinde horarum quatuor nec amplius spatio parta memorabilis ad posteros victoria est. Cæsa etenim cũ ipso Duce suo barbarorum millia triginta, in libertaté Christiani asserti ter mille, quadringenti octoginta & sex. Naues captæ nonaginta supra centum, Octoginta vel flãmis vel vndis haustæ, fugã nõ nisi XX. elapsis. Tormẽta in prædam cessere maiora sedecim supra cẽtum, minora verò ducéta, quinquaginta & sex. Atque hoc est, quòd Opt. Pont. de victoria diuinitus edoctus triumphum Virgini decreuit, quotannis iterandum, quódque non pauci è victore exercitu hostilia spolia ex voto ad Arã Lauretanam suspenderint. Fatale nimirum Lunae est ad Virginis pedes abijci. *Ex Io. Gab. in vita Pij V. & Pet. Spin.*

Mentem tuam supernæ patriæ amor ascendat: præmia mansura solicitent; & ad venturi Iudicis promissiones semper aspiret, atque ex temporalibus æterna mercetur. *S. Gregor. Regist. l. 7. c. 14.*

Conciliatio dissidentium.

Pro Rixosis.

GEROLDVS à puero pietatem Ducem secutus facilè ad ipsa adyta Virtutis penetrauit, multas tamen identidem pro castitate pugnas pugnauit, vincendus, nisi alijs armis, quàm nunc amat adolescetia, vsus fuisset. Nimirum hodie natiua in galea sua tam molliter cristata frons ictus Cupidinis eludet? in thorace tàm vulnerato non minus lacer animus tela improba repellet? tot vincula etsi serica, vincula tamen, fugam in hac lucta tam laudatam promouebunt scilicet? Aliter GEROLDVS noster pugnauit. Ille fame hostem obsidere, ille animum precibus, pectus cilicio, manum flagello obarmare, toties Victor, quoties cæsus, & auersis vulneribus nobilior, quàm aduersis Romanus: quæ ille tunc potissimùm non horruit, cùm inter pias commentationes cæsum Ducem ob oculos Christum posuit. Has victorias cùm per Hispanias & Italias circumtulisset, iámque Palæstinam etiam meditaretur, militem suum Superi ad triumphum euocarunt. Etenim cùm pagum Cremonæ vicinum transiret, latrones duo, quò in insidias pertraherent GEROLDVM, litem ex composito adsimularũt. Hic nempe, quò digladiantes dirimeret, illicò accurrit. At illi iam dudum in mortem innocentis amici Caduceatorem suum multis plagis confecerunt, interq; siluas abdiderunt. Sed exciuit vrbem vrbisq; Pontifi é æs Campanum suâ sponte sonans, & vt Martyr facilius reperiretur, prodigiosa lu[illegible] ina Cælum accendit. Ex Ferrar.

S. OSITHA VIRGO.

Vide ne promissum tuum irritum facias, neque fidei tuæ vota disrumpas. Habebis profecto accusatores præuaricationis tuæ; habebis veridicos testes testificantes aduersum te; habebis iudicem, qui nullius personam accipit in suæ executione sententiæ. *S. Laur. Inst. de Cont. Mundi c. 19.*

Fides in seruandis promissis.

Pro obnitentibus vocationi diuinæ.

QVantum, ô parentes, educatio præstat quantum, ô Liberi, quibus cum vitam à teneris societis, interest! OSITHA regij sanguinis in Anglia puella in Parthenone non profano sed sacro educta quantum splendoris coronæ Anglicæ conciliauit! Et verò iam tunc prodidit cælum, quàm curæ illi sit iuuentus probè instituta & maioribus suis morigera. Missa OSITHA cum libro trans pontem, & turbine ab hoc deiecta, vndis hausta credebatur. Sed Angelorum præsidio tertio die prodijt nunquã mergenda Innocentia. Sub hæc in thori societatem à Rege Sigero inuitatur. Sed dum Rex venatur feras, Virgo vt Cupidinis retia effugeret, binos Episcopos aduocat, & ab his velata in Christi Nuptarum numerum transit. indoluit Rex; sed quòd Deo nollet riualis esse, potestatem fecit è suo thalamo, in Christi, hoc est cœnobiũ transeundi. In hoc ne regiæ Sponsæ purpura deesset, ferro à Danis pro fide cæditur. Memoratur verò funus suis non alienis pedibus ambulasse, & caput abscissum ad vsque templum extulisse, atq; ibi demum eùm manibus templi ianuam pulsasset, placidè procubuisse. Fuit etiam qui morbo ad extrema deductus OSITHAM in vota vocauit, vouitq; ne moreretur, in religioso cœtu se victurum. Conualuit sed soteria soluere oblitus vindicem morbum secundũ sensit, nec prius manum iterum OSITHAE medicam, quàm obiurgatus ab hac fidem liberaturum se spopondit. Itaque bis voti damnatus templo & cœnobio Anathema, se, dedit. *Ex Surio.*

Quidquid animo ex præſenti ſeculo arridet, ex conſideratione æterni ignis amareſcat; quicquid in mente pueriliter hilareſcit, diſciplinæ cenſura coërceat, vt dum ſponte temporalia fugimus, æterna gaudia ſine labore capiamus. *S. Greg.*

Emendatio vitæ.

Pro Confeſſarijs.

VIxit PELAGIA Alexandriæ sub Theodos minoris tempora, ob formæ venustatem corporisq; cultū non iā Veneris serua, se ipsa Ven⁹ habita, pudor Vrbis & castitatis ipsissima pernicies. Quis credat? quæ oculis captiu post se vrbem trahebat, in hanc obtutū defixisse D. Nonno Antistiti etiam profuit. Quid enim (exclamabat post visum hoc elegantiæ idolum ille) quo deni um studio, quo siue temporis dispendio, siue impendio sumptuum hæc facien comit pingitque? & hoc cur? quo nempe oculis amantium arrideat, cælo lacrimante. Anima interim meę, quam, ausim dicere, DEVS deperit quis splendor? nempe ad hanc infamiā collata Æthiopissa es Anima. Ite & sordes meas eheu lacrimæ lauate. Hæc Nonnus. At Pelagia, spectante & mirante vrbe, ad pedes eius descendit & vitæ licentiam sancto fletu gemituque teste eiurat. Mox ieiunijs & vigilijs corpus defluere, vultū non iam Gratiæ, sed pallor, squalor, maciésq; insidere; nihil iam in tota fronte rubere, præter prçteritorū memoriam. Nempe obstrepere hic Veneris Puer, desertū se fide non bona queri, formā se, opes, amores dedisse: ipsam probra, contemptum, odiūmq; ingratā rependere. Sed virum scilicet inuenit. Nam sparso omni in egenos auro, laqueos amantium, capillos rescidit, fœminam cum veste exuit, Pelagium se dixit, vitæque reliquum Hierosolymis inter summas vitæ asperitates egit, in illo monte, qui ab oliuetis nomen habet, ab ipso Christo dudum edocta ad cælum illinc ascendi. *Ex Sur.*

Crucifixũ intueamur, vt à peccato sanemur: quomodo qui intuebantur serpentem æneum in deserto, non peribant morsibus serpentum: sic qui intuentur fide Christi mortem, sanantur à morsibus peccatorum. *S. Aug. in Ioan.*

Adoratio Crucifixi.

Pro inimicis Crucis Christi.

IS est DIONYSIVS cui nomen Areopagus fecit, vir inter Athenienses eximiè doctus & siderum contēplationi addictus. Quare eo tempore, quo omnis natura morientē Christum lugebat, exclamasse fertur *aut Deum laborare, aut mundum ruinā meditari.* A Paulo deinde CHRISTO additus pręesse nouitio Christianorū gregi Athenis iussus est. Aiunt cū Apostolis abeunti in cælos VIRGINI adfuisse. Certè eā vidisse, aspectúq; tam augusto attonitus ingenuè scribitur affirmasse, pro Deo hanc habiturū se fuisse, ni Fides DEI Matrem esse suggessisset. Paulo etiam commori cupidus Romam aduolauit. Sed pręuertit Neronis crudelitas, qui spem tantam in Paulo priùs decollauit. Galliam ergo cùm iussu Clementis Pont. adijsset, annos numerans X. supra C. vincula primò tulit; tū verbera; vtraq; Christianâ fortitudine. Exinde ferreo, cui flammæ subiectæ erant, lectulo incubuit; sed suauiora nunquā somnia de cęlo, quàm tunc vidit. Ita semiustulatus feris obiectus est, sed has etiam virtus demulsit. Iterum in flamās missus, aurū exiuit. Pòst in crucē actus cruce scilicet grauius habuit deponi è cruce. Ad extremum cùm sacrificantem in carcere CHRISTVS spectabilis animasset, non minus mortis D. Pauli, quàm vitæ æmulus gladio occubuit. Illud memoratu dignum, quòd abscissum caput inter Angelorū accinentium comitatus, suis ipse manibus passus bis mille ad destinatum tumulum portauerit, nouo miraculo & funus idem & funeris ductor. *Ex Hilduino & opere Mariæ Canis.*

Reduc ad animum prosperitates temporum, multitudinem hominũ, dignitatum pompas, diuitiarum abundantiam: Attende hæc omnia, vbi vel quid facta sunt: & ex hoc pensa, quòd nulla sint, & quia qui ista diligit, somnium vigilans videt. *S. Greg. l. 7. Regist.*

Fuga Mundi.

Pro parentibus & Amicis.

HVc oculos & filij & parentes! Speculum commune vtrisque hodie THEOPHILVS esto. Trimulum & sacris vndis ablutum parentes pij ad Stephanum Eremi incolam abduxerunt, precibus Deo iam tum initiandum. Nimirum adhuc pueritiam immaturam cælo credemus? Tertio decimo ætatis anno necdum exacto, sub Stephani vultu feliciter THEOPHILVM Angelus bonus fallens ad mundi contemptum illis verbis pellexit: *Tolle Crucem tuam, & sequere me.* Et hodie ad eundẽ inuitare hominem homini non licebit? non licebit Angelum æmulari? Iam non ignauus THEOPHILVS etiam inconsultis parentibus ad Stephanum, inde ad Monachos abijt. Atqui nostro æuo (ô tempora!) facinus est culeo dignum, parentes tam piè fallere, & facere quod laudata toties olim Antiquitas, quod ipse puer CHRISTVS fecit. Huc itaq; eia! iterum oculos, hoc in speculo (THEOPHILO nostro) maculas vestras & filij & parentes corrigite. Correxere certè THEOPHILI parentes, & rectiùs sapere edocti, quò mundum fugienti alas adderent, ipsi cœnobiũ Filio struxerunt; factùmque hoc cælum probauit, cùm suâ voce Filium illuc euocauit. Inde vi extractus, multáque sub sacrarum Imaginum hoste Leone passus, sed ad extremum dimissus, nil magis doluit, quàm ereptam sibi, quam manu iam iam prehenderat, Martyrij palmam: quanquam neq; hanc illi negasse Superos existimo. Magnum enim longúmque oppidò Martyrium est, Mundo mori.

Ex Menæis.

Quid tibi cū carne & sanguine, qui diuinam in te gestas imaginem? quid tibi cum Mundo & vitijs, qui ad hoc conditus esse probaris, vt cœlum conscendas, atque cum Angelicis spiritibus beata Dei visione fruaris? *S. Laur. Iustin. de Cont. Mundi c. 21.*

Amor Iesv super omnia.

Pro cupidis humanæ laudis.

X. Octobris.

IOANNIS inter literas etiamnum in Academia Oxoniensi agentis animum si inspexisses, templum Musarum, sed multo magis virtutum dixisses, ita vtrasque pulcherrimo connubio in pectore suo sociauit. Ne vero cū scientijs suis in carne & sanguine volutaretur, anno ætatis vigesimo D. Augustini institutū amplexat⁹ est in Bridlingtoniensi cœnobio, in quo cum omnibus se postponeret, omnibus deniq; Præpositus est, factumque hoc tam lubentibus alijs, quàm vno ipso inuito. Tam modestè tamē imperium vsurpauit, vti aperta vnius è suis cōnitia non nisi silentio refelleret, monitúsq; vt læsam auctoritatem vindicaret, præstare diceret, iratis flāmis demere quàm addere oleum. Triclinium illi cum alijs idem, eadem mensa, in mensa tamen maior abstinentia fuit. Amoris diuini æstu tam ardebat, vt, cum sacrificaret, vestes, quibus hieme alij se contra frigus armabant, ille tunc poneret, & flammas pectoris loqueretur frequens multusq; vapor è capite palam assurgens. Ipse corpore præsens ad aram, animo interea cælū obambulabat, incendio ita paulatim crescente, vt oculi lacrimis non iam fluere sed toti liquescere viderentur. Denique ne dubites IOANNEM in cælum euolasse, noueris ante mortem hunc Virgini è Vestalibus vni formâ Aquilæ visum esse, quæ nubes transcendens illa è scheda, quam rostro ferebat, verba loquebatur: *Amor meus IESVS.* Euoláre ad cælos etiam tu cupis? ab hoc amore alas mutuare, non illo qui humi repit.

Ex Surio.

Eſto Angelus,hoc eſt,diuini miniſter imperij:
obſequere mandatis Domini:cùm fuerisAnge-
lus,videbis faciem Domini. Ipſe Dominus IESVS
ait, *Beati mundo corde ipſi enim Deum videbunt.*
aduertis, quid à te exigatur vt videas Deum ?
Emunda igitur cor tuum. *S. Ambr. in pſ.* 118.

Pietas.

Pro indeuotis ſub re diuina.

XI. OCTOBRIS.

FVit hic BRVNO Henrici Aucupis Germ. Regis F. Ottonis I. Imp. Fr. Scientias diuinas iuxta & humanas calluit, sed eloquentiam imprimis, quam pro miseris potissimū exeruit, vt quorum semper bona causa est. Temporis auarus nullum nisi literatum otium amauit, vt quocunque demum cum Imper Fratre, famuli libri sequerentur suauissimè iter inter comites Musas facientem. Comitate vti ipse singulari erat, ita morum leuitatem in aliis summè oderat. Quare cùm Henricum Fr. & affinem Cunonem sub diuinis confabulantes vidisset, palàm edixit, intempestiuam illam familiaritatem seminarium fore maximarum inimicitiarum; id quod postea Orbis vidit. O Censorem debitum nostro æuo! quo templa passim aut fora fieri aut curias videmus; & ex his exire sæpè, qui plurima hominibus, nihil DEO, nihil Diuis sunt locuti! Sed mitto Linguaces. Silentium potiùs in BRVNONE laudo & frugalitatem, quā Archiepiscopus iam Coloniensis (vti & in vestibus modestiam) in Canonicorum Collegium postliminiò reduxit, vtinam non iterum nunc vbiq; ferè terrarum exulem! Ipse post maxima obita munia, post extructa aut reparata templa & cœnobia plurima, vt pacis amans, & pacis conciliandæ inter viros principes mirus artifex excessit è vita, anno post DEVM hominem DCCCCLXV. Cælum moriens multis lacrimis emolliuit, & crebro gemitu, velut ariete, perrupit. *Ex Lipsio.*

Quisquis es, qui diuini luminis illustraris splẽdore, sentísq; ad contemptum Mundi prouehi, à Domino præstitũ noli tibi spernere donum, noli obsurdescere aperire pulsanti. Surge ocyus & te volenti erigere manum porrige. S. *Laur. Iust. de Cont. Mund. c. 19.*

Executio Vocationis diuinæ.

Pro vacillantibus in bonis propositis.

FElix, (siquidem norit hodie bona sua) Vlma Sueuorum IACOBVM nostrũ peperit, & probè educatum Romam ad DD. Apostolorũ limina supplicem misit. Româ Neapolim hic abijt & ab Alphonso rege militiæ adscriptus nullum hostem quàm prædam fugit. Quare illa demum castra placuere, quæ non aliena raperent, sed suis se spoliarent, id quod ipse etiam fecit, cùm Bononiæ ad D. Dominici signa transijt. Hîc ille boni militis partes omnes implere, primus semper ad ducis nutum portarum animi, oculorum inquam vigilantissimus custos & flammas hostiles casto animo iniectas suffocare illico doctus sanguinis recordatione à Christo fusi. Iam arma (preces) nunquam posuit, primo mane omnes Diuorum aras veluti stationes militares obiens & semper ab Astrorum Acie Virgine auspicium sumens. Quid iam mirum, si miles noster dæmones fustibus pugnantes risit, præsertim quando cum pugnante Angeli visi pugnare; si Cyclopem Infernum sibi infestum cruce prostrauit & eadem coruorum Stygiorum agmen fugauit? Quid? quod & insidias structas Reipublicæ ab Orco detexit. Ad D. enim Antonij tumulum cùm lætantes dæmones spectasset & triumphum adornantes ob futuram altero die inter ciues cædẽ, medius preces suas interposuit & ciuibus pacem, Orco pro triumpho luctũ peperit. Fuit cũ ad hortos Elysios auolans ea oculorũ spectacula habuit auriumq; illecebras, vt irasceretur illis, qui eũ auocarunt. Ne igitur quisquã molestiam reuocãdo faceret, morte illùc nõ reditur⁹ abijt. *Ex Surio.*

Quid prodest quemlibet hodie auro, gemmis & purpura contegi, si cras contingat eum nudum & reum ad inferni supplicia pertrahi? Quid iuuat, si quis hodie terram faciat sub pedibus suis tremere, & cras mendicus & pauper de hoc mundo compellatur exire? *S. P. Dam. l.7.ep.15.*

Submissio animi.
Pro Nobilibus.

XII. OCTOBRIS.

MAXIMILIANVM, quo Ciue Pannonia, Austriæ Patrono gloriatur, parentes nobiles Celeiæ genuerunt, lactarunt Gratiæ, Musæ eduxerunt. Talis inquam MAXIMILIANVS dignus Cælo visus est, quem in suas partes pertraheret: & verò facile ille obsecundans meliora suadenti, hereditate suâ (quæ opulenta ei erat) vltrò egenis cessit, diuitem se ratus, si centuplo amplius liceret sperare. Iam honoris etiam vmbram cùm fugeret, insecuta tamen hæc Virtutem, Laureaci Mitrâ sibi deuinxit & in solium renuentem extulit. Hoc deinde cùm furiæ Decianæ deturbassent, Romam abijt: mox tamen Xysto II. Pont. Max. auctore redijt, & viginti ipsos annos munere suo cum summa laude est functus. Sub hæc in mentem venit, patrijs etiam terris operâ suam locare. Et forte Euilasius illic Prętor Christianam pietatem oppugnatum ibat. Tantò ampliùs festinandum sibi ratus illico aduolauit & suppetias laborantibus in tempore tulit. Sed dum in prima fronte acriùs pugnat, inter primos gladio cadit. Post hanc tamen tam nobilem Hostiam propitia Victoria semper postea cum Christianis stetit. Diceres suum etiam Pannoniæ Decium obtigisse. *Ex Bruschio.*

Quid prodest, si homines laudant, & conscientia accuset? aut quæ debet esse tristitia, si omnes accusent, & sola conscientia nos liberos demonstret? si nobis est testis in cælo, testis in corde, dimitte stultos foris loqui quod volunt. *S. Greg. l. 8. Registr. c. 45.*

Bona Conscientia.

Pro falsò accusatis.

COLMANNVM Regij ſanguinis Iuuenem & Iuuentæ æuo ſuo facilè principem genuit & educauit Scotia, hoſpitem Boiaria vidit & Auſtria. Habuit tamen hæc hoſtiliter potiùs quàm hoſpitaliter. Etenim quòd genus & virtutem, ſub peregrino diſſimulaſſet, iuſſiſque valere & patriâ & opibus patriæ, ſacram Ieroſolymæ vrbem in votis haberet, diu iam Dæmoni malo ægrè faciebat. Hîc igitur contrà ægrè COLMANNO facturus id machinatur, vt Innocentia ſub proditoris nomine accuſetur. Capitur, carceri datur, torquetur, vritur, laceratur, damnatur & ex arida arbore ipſe flos Iuuentutis ſuſpenditur. Hîc demum pro Innocente crebra miracula perorât. Et integritatem animi ſesquiannum ſub dio pendens integrum corpuſculum loquitur. Meruiſſe canos creſcentes capilli & vngues teſtantur; clamat ſanguis è vulnere nunquam non recens. ipſa, quam emortuam diximus, arbor in frondes ſuas reuiuiſcens non debuiſſe mori COLMANNVM ait. Tot teſtibus tandem conuicta Auſtria vertit ſententiam, abſoluit COLMANNVM & ſe damnauit. Sed & hic tot honoribus pòſt, quot ſupplicijs ante mactatus Auſtriam iam abſoluit. *Ex Ditmaro, Stabio & VV. Lazio.*

Aduerte, quæso, si mundum diligis, si in illo conuersaris, in quanto discrimine viuas. quocunque te vertes, concupiscentiæ ignem accensum inuenies, quem si copulari permiseris tuo, vret te & in fauillam rediget. Fuge igitur ad montana cum Loth, & saluaberis, *S. Laur. Iust. de Cont. Mund. c. 19.*

Declinatio occasionum peccandi.
Pro Militibus.

FAcilè Orco imperat, quiſquis peccato non ſeruit. Inter teſtes longè plurimos etiam FORTVNATVM numero, Tudertinum Epiſcopum, qui totas legiones dæmonum ex hominibus non ſemel vnus fugauit. Sed nocuit pænè fugiendo Orci ſatelles. Nempe pulſus ſub noctem vrbem obambulat hominis vultum mentitus, rem indignam clamat factam ab Epiſcopo FORTVNATO; peregrinum ſe hoſpitio ab eo eiectum, cuius munus eſſet etiam inuitare verecundantem. quam nunc virtutem habitare ſub tecto Pontificis ciues crederent, vnde hoſpitalitas exularet? Audijt hæc neſcio quis & non tam miſericordiâ motus quàm inuidiâ, quam facere FORTVNATO volebat, domo excipit cæli ſcilicet exulem. Sed malus hoſpes non minus malam ſymbolam reliquit, abſenſque hoſpitis filio in ignes coniecto animam eliſit. Tum denique inſidam hoſpitalitatis teſſeram pater damnauit. Sed quàm cordi FORTVNATO Iuuentus fuerit, audi. Gothus prædam agebat nobilem, adoleſcentes geminos. Pontifex cùm nec precibus hos nec pretio redimere poſſet, malum vaticinatus eſt militi, quod illi equus dedit, cùm lapſus coxam ſeſſoris fregit. Hoc malo multatus GOTHVS vltro iam FORTVNATO pueros remiſit; ſed non gratis. Nam remiſit Pont. ſanitatem, ingens ægro pretium.

Ex D. Gregorij Dialogis.

Optimè pœnitet, qui dum carnem verberibus mactat, lucrum, quod delectatione carnis amiserat, afflictionibus recompensat, & salubrem illi nunc amaritudinem ingerit, cuius olim noxia delectatione peccauit. *S. Dam. l. 5. Epist. 8.*

Afflictatio corporis.

Pro Pœnitentibus.

AVdite, qui aras, calices, Infulas vel venditis, vel emitis. DOMINICVS à primis annis aris & ipse admotus tandem sacerdotio initiatus est. Verùm quòd eos honores nescio quo dono (pellis credo caprina erat) parens filio mercatus esset, detestatus hic impia munera adeoque iam se etiam, longè fugere statuit partas malè dignitates, & paternum facinus in se vindicare. Ad hoc commodissima visa est solitudo & in hac virorum societas, qui austeram cumprimis rationem viuendi sequebantur. Nempe his vnum tota ferè vitâ ieiunium, deliciæ die Solis Iouisq; pultes, cibus per reliquam hebdomadem solus panis erat. Nam de potu quid dicam? aquâ lacrimis miscebant. Iam loqui semel in septimana dabatur. cædere verò flagris sæpiùs in die se, sæpiùs æqui ab alijs mos receptus iam fuerat. Hæc omnibus tunc communia, at DOMINICO nostro peculiaria illa aiunt: nudam carnem loricâ ferreâ onerare, itáq; in vigilijs sanctis noctes dies perstare; tum bis quotidie Regij vatis carmina cantando decurrere, manu interim vtraque virgis armatâ mensuram imperante. Durum, ais, est nimis sic viuere. At sic viuendo Virgo vixit DOMINICVS, & vt tales vos viuatis, Sodales Parthenij, testamento arma vobis sua legauit.

Ex Lipeleo.

S HEDWIGIS DVCISSA

Qui ad cæleſtes nuptias firmæ ſpei gradibus
ſtinas, non paruam partem ſubſtantiæ in tu-
loco repone: marſupium autem ſinus eſt
uperum, ſuſtentatio miſerorum: Hoc eſt fi-
le depoſitarium ſine vllo prorſus detrimen-
, quod ſuſceperat, redditurum. S. *Pet. Dam.*
3. ep. 14.

Benignitas erga afflictos.
Pro miſericordibus.

IN regium te gynæceum introducimu tamen terreare, si ad limina pauperes excu bent: HEDVVIGIS intus habitat, quæ ex illust Andecensium Comitum & Tyrolensium stirp Henrico Polonorũ Duci nupta, primos anno Liberis procreandis, reliquũ deinde vitæ tem pus, non inuito Coniuge, Castitati dedit, malu itq; à pauperũ iam turba, quàm Regum Mate dici. Ex illis tredecim quot diebus mensæ adhi buit, flexo poplite in ijs Christũ ac duodenos A postolos adorans. Aiunt multos ex ijs, imposi tâ capiti VIRGINIS MAGNAE iconiculâ, valetu dini restitutos ab HEDVVIGE. Certè inuentam VIRGINIS effigiẽ multis ab obitu annis inter di gitos tres primores eósq; integros asseuerant, magno siue HEDVVIGIS in VIRGINEM, siue VIR- GINIS in HEDVVIGEM voluntatis testimonio. Porro tã dura sibi quàm benigna alijs, pedes fe re nudos etiam hyberno tempore circumfere- bat, indormiebat asseribus, corpusculũ & ipsa verberabat, & quod pauci volunt, verberari ab alijs volebat. Sacerdotibus, quotquot denique sa- ciebant, quotidie omnib⁹ assistebat, nullas alias voluptates vnquã sectata, quàm quæ preces in- ter animum demulcebant: quarũ quidẽ ingens argumentum fuere nunc prodigiosus in vultu splendor, nunc cum animo suo in Aërẽ etiam corp⁹ abreptũ. Et fuit, cùm sic precanti è cruce bene vltro Christus precaretur, & rata omnia vota eius haberet. Horũ scilicet compendium Cœlum erat, quod ingressa est HEDVVIGIS in- ter Theclæ & Catharinæ aliarúmq; Virginum comitatũ, vt & tunc Principẽ crederes. *Ex Sur.*

Vtinam ſapiamus ad præſentis vitæ moderationem! vtinam intelligamus ad præteritæ correptionem! vtinam deuota in Deum fide prouideamus, vt felicem habeamus, ipſo miſerante, conſummationem! S. Bern. ſ. 2. de SS. Pet. & Paul.

Prudentia Spiritus.

Pro ſalutis ſuæ incurioſis.

GALLVS ad Laci Brigantini incolas Colũbano duce venit, quem in literis & pietate magiſtrum habuit. Hic permultis auctor fuit, damnatâ ſuperſtitione, ad Christi partes tranſeundi: ipſe antra ſiluáſq; à colubris & lemuribus purgatas melior hoſpes cœpit incolere, commeatum ſæpius cælo ſuppeditante. Et forte preces Numini faciebat, cùm vrſus adfuit pauperis cænæ reliquias populaturus. Sed iubet GALLVS lignum potiùs fur comportet, eóque focum foueat. Facit ille imperata, & in laboris ſtipendium panem capit. Tum Diuus cum eodem ita paciſcitur, communem vterq; montem haberent, cæterum nemini deinceps mortalium vrſus noceret. Has inquam leges homo tulit, & ſacroſanctas fera habuit. Vidit hoc & inuidit Orcus, omníque vi pellere GALLVM eſt aggreſſus. Sed facile hic iterum in fugã verſipellem hoſtẽ egit, victor trophæum Crucis erexit, & præſidium ſacra Diuorum lipſana impoſuit. Quin longius etiam hoſtem perſecutus pepulit è filia Ducis Gunzonis, quã inſederat, Galliarũ tum Regis ſed Chriſti poſtea ſponsã. Et poterat in præmium accipere Inſulam Conſtantienſem, niſi hanc quam tanti alij faciunt, nihili ille feciſſet. Itaque ad maiora præmia & GALLO digna cælum euocauit. Eius funus equi ferociſſimi ſponte ad ſepulturę locum duxerunt! vſque adeo nihil ferum in orbe eſt, quod virtus non domet. *Ex Walfrido Strabone apud Surium.*

Insipiens est, qui se à Paradisi gaudijs peregrinum esse non considerat, & se exulem in hoc exilio non attendit. Stultus est, qui licet ista cognouerit, liberari tamen à Mundi miseria per vitæ meritum non intendit. *Auctor. Spec. Peccat. t. 9. S. Aug.*

Cultus sanctarum Imaginum.

Pro Hæreticis Iconoclastis.

BEllo, quod sacris DEI Diuorúmq; imaginibus barbarus Copronymi furor indixerat multùm Virtus ANDREAE enituit, quippe qui sub eius statim initia è Creta Constantinopolim aduolauit linguâ & pectore propugnaturus pietatem. Et nimirum (clamabat ille in publico Virtutis theatro) Maiores nostros, qui pulchram pro patria mortem oppetierunt, stantes in saxo, in ære, in auro suspicimus; at verò qui pulchriùs pro Cælo sunt mortui, nullo honore dignabimur? Tibi homini, Copronyme, aureas poni statuas & surgere cælo Colossos spectabimus, neque impunè hos quisquam nostrûm iam violabit; tu vero Cæli Imperatoris imagines, tu Imperatoris Matris Magnæ, tu amicorum huius gratis euersum ibis? quin etiã improbè illam ex animo tuo imaginem deles, quam suâ manu, cùm te finxit, Numen depinxit? Sed quid aio? dudum hanc Orcus deformauit, & suis te coloribus pinxit. Hoc vnum audi. Aut fallor ego (imò non fallor) aut, si Terræ filius bellum porrò cælis mouere pergis, si sedibus suis Superos deturbare laboras, fulmen etiam tu senties. Erat hoc furiosum lacessere. Itaque flagra, taureas inclamat Tyrannus. his lacerum in vincula, inde inter lapidum imbres ad infamem mortem raptari iubet. Sed ecce adest, qui ex itinere, amputato altero pede, Diuum cælo transmittit; profuitque ad compendium viæ, pedem abiecisse. *Ex Surio & Menæis.*

Recurramus ad innocentiam primitiuæ Ecclesiæ, vt discamus & possessa relinquere, & in regiæ paupertatis simplicitate gaudere. Nõ nos à cælesti itinere carnalis illecebræ retrahat lenociniũ, quibus per præcedentis Redemptoris introitũ patet aula cęlorũ. *P. Dam. S. de S. Luca.*

Visitatio ægrorum.

Pro Medicis.

LVCAM nobis Antiochia Syriæ peperit, educasse verò ipsæ in sinu suo Musæ videntur. Nam literis & Ægyptijs & Græcis omnibus excultus, arte insuper medica clarissimus habitus est. Sed nihil hæc omnia ad illa, quæ in Christi schola grandis discipulus didicit, sui Deique agnitionem. Fertur etiam socius Cleophæ fuisse in Emaus eunti, tunc cum ambobus à morte CHRISTVS se comitem iunxit, hospesq; non asymbolus mensæ accubuit. Post huius verò, quem in cælos duxit, triumphum, vbi in Orbis partitionem cum cæteris Apostolis venit, fidus Magno Paulo in omni itinere, quin adeo in vinculis Achates, Christi primò vitam mortémq; tum quæ Apostoli alij fortiter fecerunt, perscripsit. Abijt è viuis cùm annum ageret quartum supra centesimum, & tunc etiam memor Medicum se esse, ægris vel è tumulo medicinam, oleum salutiferum propinauit. Illud pæne memoriam fugisset. Primus fuit LVCAS, qui MARIAM felici manu depingeret, in ea tabella, quæ etiam hodie miraculis lucet, dignus profectò, cuius penicillum Mariani omnes imitentur, idem in animis faciendo, quod LVCAS in tabella fecit.

Ex to. 1. Barony.

Si propter proximum Christus sanguinem effudit, quid magnum facis si per exhortationẽ iacentem erigas? Quinimo si periclitandum etiam fuerit pro salute alterius, non subterfugiamus. Nam id nobis salutis erit occasio, multámque conciliabit fiduciam. *S. Chrysost.*

Correctio fraterna.

Pro Cognatis & Amicis.

DOmi cum parentibus IVSTVS puer, at in seruitute Frater Iustinianus agebat. Igitur nec sinus iam matris, nec oscula patris arridebant IVSTO, quæ diuidere cum Germano non licebat. Multis proin lacrimis persuadet tandem patri, secum ereptum è seruitute Fratrem eat. Itur. Ambianum venitur. Hic etsi IVSTVS fratrem nunquā vidisset, inter multa tamen mancipia continuò agnoscit: indiciū cognato intus sanguine faciente. Sic dimidio sui iam auctior dum domum redit, à Ricciouaro equites adsunt. IVSTVS postquam spelæo patrem fratrémq; abdidit, obuius it exploratoribus. Scilicet hi mortem intentant, nî Comites prodat. Sed negat ille didicisse se parentes prodere; id vel tum ostendisse, cùm caput pro libertate fratris obiecisset. Dicenti hęc crudelior cæteris caput aufert. Sed ecce truncus Martyris suis ipse manibus hoc amplexatus humo attollit. diffugiunt monstro perculsi equites, & ad tristem aspectum exclamat pater fratérque. Verùm solatur vtrumq; IVSTVS: nempe officium se filij fecisse, vitam, quam à patre accepisset, reddidisse. Demum caput suum offert, mandátque, Matri ferant tumulandum. Id cùm factum est, tanto lumine ædes maternas compleuit, vt sua etiam oculis cœcæ puellæ lux rediret. puto, vt qui in IVSTO illustre siue in fratrem siue patrem pietatis exemplum non videt, etiam cœcis minus se videre videat *Ex Sur.*

Certamen tuum non est leue nec risu dignũ. Angelos & Angelorũ Dominum in lucta, quæ tibi cum Diabolo est, habes spectatores. Vincente te & aduersarium prosternente plaudunt Angeli, & Deum laudant, qui tibi hostem vincendi dedit facultatem. *S. Ephrem de pœnit.*

Constantia in aduersis.

Pro Fidei propugnatoribus.

VIdit & persæpe laudauit Ægyptus VARI militis virtutem, sed nunquam magis quàm cùm in ipsum Imperatorem suum Maximianum pugnauit, sine perfidia, quia pro fide. Pugnæ verò occasio hæc fuit. Septemgemini Martyres è vinculis libertatem Christianam propugnabant. His dum VARVS inseruit, ecce vni ex eorum numero cælum beatâ morte vacationem à militia donat. Sed ne numero suo fortissima cohors destitueretur, vltro VARVS noster in demortui statione succedit. mox Christianæ fortitudinis ingentia documenta contra equuleũ, scorpiones & plumbatas edit, nec prius è pugna quã mortuus & victor abit, viâ ingenti & fortissimæ animæ per nouaculâ discissum ventrem factâ. Corpus Martyris sepultum in canibus volebat tyrannus, sed Cleopatra nobilis matrona secum hoc in Palæstinã auexit toto templo (quod illi postea extruxit) tumulandum. Finem vbi ædificandi fecit, ausa mercedé à Martyre sperare, induxit in templũ filium, petijtque, optima quæque illi VARVS à DEO impetraret. Mox alia omnia quàm orasset fieri putauit, cùm mori filiũ sub oculis suis vidit. Tunc verò lacrimis mater & singultib⁹ cęlũ accusare, VARVM ingratitudinis notare. Sed hic vnà cum filio multâ gloriâ vestito & coronato visus Cleopatræ, docuit nihil petere filijs Matres, nihil dare cælum posse beatius quàm mortem beatam.

Ex Surio.

Christus tibi contubernalis sit & conuiua, imo Christus ipse tuæ sit deliciæ; ipse quotidianæ refectionis epulum, ipse tibi intimæ dulcedinis sit alimentum. Cum illo simul lege, cum illo iugiter psalle: cum illo lectulus te dormiturum capiat, cum eodem sopor inueniat. *S. P. Dam. l. 7. Ep. 6.*

Amor IESV super omnia.
Pro feruentibus Religiosis.

AXioma est à Magistro CHRISTO dictatū & receptū iam olim in Christiana philosophia: *qui nō renuntiat omnibus quæ possidet, non potest meus esse discipulus.* Indocti discipuli quàm pauci hoc intelligimus, quàm multi intelligere nos altùm dissimulamus! At vix hoc dici audierat ETHBINVS Scotus nobilis adolescens, cùm dicto etiam audiens opes egenis, se monasterio deuouit. Ex hoc cum vitæ melioris Magistro VVinualoco in agrum fortè egressus in hominem offendit leprâ horridum. Quod auertere oculos potuisset delicatos, ETHBINI Sociiq; inuitauit etiam. Oritur pulchrum Magistrum inter & Tyronem certamen. Hic brachijs stringere & sinu miserum fouere, ille sordes & saniem vel officiosus à vultu abstergere, quin (quod æger aliter nollet fieri) generosâ siti purulentam scabiem ebibere. Scio, horres hæc legere. Sed tunc facere hæc Virtus non horruit. Et ecce, (ô Superi! ô Amor, qui colludere homini DEVM facis!) dum saniem sperat VVinualocus, gemmam vnicè pretiosam ore excipit, & mutatâ repentè rerum facie videt ETHBINVS in miseri fronte crucem rutilare, videt ab alto famulos Cælites aduenire, & è manibus non iam leprosum sed Christum abire, amicissimis verbis sua vtrique præmia pollicentem. Et finierat fabula pulcherrima, cùm iterum lis sancta exorta est, vtrius virtuti hanc DEVS dedisset. Post multa ita conuentum est; vt silentio omnia inuoluerentur. At frustra agitis ô Diui. gemma vos prodidit, & verò olim Christus prodet. *Ex Surio.*

Ad euitandas diabolicæ pugnæ molestias ardenter assurgimus, si necessitatis vltimæ periculum prouidè pertractemus. Nam si repentinus ille atque terribilis aduentus Christi perpenditur, quid erit in Mundo, vbi mens humana vel desipiens delectetur? *S. Pet. Dam. l. 7. Ep. 19.*

Constantia in Fide.

Pro Catholicis inter Hæreticos.

VT Fidem sanguine suo firmaret CAPRASIVS, FIDES Virgo suggessit. Nam cùm hæc anno post natum Seruatorem trecentesimo tertio pro CHRISTO captiua in lassitudinem omnes iam Carnifices dedisset, & denique in craticulam abiecta esset lento igne crucianda; vidit è specu sua, quâ delitescebat, CAPRASIVS, manifesta in luce Columbam cælo aduentare, quæ & rore asperso ardores temperaret, & serto longè pulcherrimo caput Victricis coronaret. Puduit vinci à Virgine, & latere iam noluit, si talem se fœmina proderet. Abiectus proinde in preces orauit; si cælo placeret etiam virum in pugnam prodire, vellet, iuberet, eo in loco fontem enasci. Sanguinem se daturum, si aquam spelunca. Et dedit hæc aquam, sed quæ CAPRASIO cruentam sitim accendit. Hanc vt poneret, in vrbem & in theatrum ad Tyrannum properare, & iam palam ostendere non frustra tamdiu in puluere priuato exercuisse sese; deniq; non modo inter omnia tormenta sibi constare, sed & longè plurimos alios in eandem sententiam pertrahere, quibuscum omnibus capite vltimò truncatus effecit, vt exiguus aquæ fons in flumina sanguinis excresceret.

Ex Surio,

Væ hominibus iniuſtis, væ impudentibus, væ delicias & voluptates ſectantibus, væ ſuperbis: In ipſo enim mortis articulo & anguſtijs inferni ſuo periculo diſcent Dei timore nihil eſſe præſtantius. *S. Ephrem. de Vita ſpirituali.*

Timor Dei.

Pro Anachoretis.

MVltum puer HILARION in ludo literario, plus apud D. Antonium in religiosa schola profecit. Itaque anno ætatis XV. cælesti philosophia iam plenus iamq; vates pectora hominũ inspexit, absentia & longè post futura multò ante vidit. Mox magister etiam ipse sanctioris sapientiæ fidei dogmata multos, multos mundi contemptũ edocuit. Asellũ suũ (ita corpus familiari conuitio appellitabat) calcitrantem nõ hordeo (vt ipse dicere solebat) sed paleis sustentabat, hoc est fame, siti, labore edomabat. Latrones vim meditantes inferre viro cælum errore viarum abductos tota nocte delusit. Ipse quoq; dæmonũ ludibria nõ semel impunè risit; quin Plutonem quandoq; cum cursu suo per terræ hiatum ad inferos redire cõpulit irridendum etiam suis tunc puto, vtpote sine Proserpina, quam sperauerat, reducem. Iam sæpiùs ex humano domicilio eundem proscripsit, non ita tamen, quin Virginẽ grauibus verbis castigaret obsidione iam liberam, quòd pro pudore non excubans aditum dæmoni Amori fecisset. Porro terram triennio sitiẽtem pluuiâ beatâ recreauit. cruce serpentum morsus exarmauit. Draconem coëgit structum rogum cõscendere & suapte sponte victimam igni se dare. Talis tamen ac tantus mori timuit, & moriturus animam suam ita alloqui est auditus. *Quid egredi anima, quid times? LXX. ipsos annos Christo meres, & mori times?* Audi hæc orbis: Hilariones timent mori. Nos ah! quali morbo? risu emorimur. *Ex D. Hier.*

S. MALCHVS. CONF.

Nunc dum tibi Mundus arridet, dum Carnis sanitas feruet, dum prosperitas terrena demulcet, quæ post illa sequantur, cogita: & quæcunque transitoria sunt, altiori consilio iam transijsse decerne, & velut ludificatoriæ illusionis somnium deputa. *S. P. Dam. l. 8. Ep. 8.*

Custodia Castitatis.

Pro constitutis in periculo peccati.

NOn latuit MALCHVM thesaurum esse Virginitatem, tot prædonibus quot oculis expositum. Quare vt in tuto hunc collocaret, secum in siluas exportauit. Sed, eheu! nō sola in siluis Diana, etiam Venus venatur. Et vide sis tectissima huius retia. Emoritur MALCHI Pater, & ficta pietas orbam solari Matrem suadet. Clamat vitæ sanctioris Doctor, impietatem esse ipsissimam, alienam mortem suâ delugere & vt funus comitaretur, funus velle fieri. Si Mundo mortuus esset, quid illi cū viua matre? si DEO viueret, quid cum mortuo patre foret? Sed surdo fabulam. Abit è latibulis suis Virginitas, peritura, nisi in latrones incidisset. Hi in seruitutē abducunt, &, ne fugere posit, molestissimâ compede, vxore onerant. Conclamabunt hîc alij. Sed nouerint sic vexatā reuixisse virtutem. Secura etiam in thalamo iacuit, & per coniugij laruam diu Venerem risit illibata Virginitas. Quòd tamen rectiùs fugiendo quàm pugnando pugnat pudor, fugêre vltimò pudici Coniuges. Et iam per vndas enatauerat castitas, cùm iugulo herus & cum hoc seruulus, vterque camelo vectus hæsit. Defendit tamen antrum trepidos, & antrum suum leæna, vtroque hoste lacerato. Sed & domiciliū fortioribus hæc cedens aliò cum catulis emigrauit. At MALCHVS non iam leones sed nuptā suam fugiens, hanc inter Virgines deposuit, ipse Monachum rursus induit, mortuúsq; meruit, vt tumulo eius rarum miraculum (VIRGO CONIVNX) inscriberetur. *Ex D. Hieron.*

Nauis tempeſtate iactata portum quærit, & viri pudici anima expetit ſolitudinem; vt enim illa fluctus maris naufragium minitantes fugit, ita hæc mulierum aſpectus perniciem afferentes vitat. *Nilus Orat. 2. aduerſ. vitia.*

Cuſtodia Caſtitatis.

Pro Nauigantibus.

CLassem & vela spectas, omnia à castis niuibus candida, omnia à casto sanguine rubentia; virum in hic nullum nisi hostem; sed omnes virilis animi; Amazones rectè dixeris, sed quas zonâ virgine nec victor Attila possit spoliare. Harum omnium ecce Dux VRSVLA est, Dianethi Britonum Regis filia, ob formæ florem Connano Armoricæ Dynastæ desponsa. Et verò iam ecce vela facit classis castissima, & pudori suo timens non tam in vndis quàm lacrimis suis natat; iam Armoricam versus contra vota etiam sua feliciter fertur, iam obuius Hymenæus ingratum verecundis auribus obstrepit, cùm ecce tempestas suboritur & arreptas naues in Rhenum aufert, Agrippinam Coloniã eijcit. Nimirum aduersum hunc alij ventum dicent, at secundum VRSVLA vocat & castitati velificantem. Longum igitur exilium citis nuptijs præferens Romam cum comitatu abit, inde iterum Coloniam. Sed longè grauior redeuntes procella excipit. Naufragium iterum minitatur Virginitati Hunnorum & Alanorum vis quid agis pudicitia? obluctaberis tot barbarorum insultibus Virginum agmen? Enimuero pulchrum, Superi, facinus! ne pudor mergatur, omnes in Rhenum animas proijciunt, & ne telo Cupidinis violentur casta pectora, ad barbarorum intentos arcus vltro iugulum offerunt. *Ex D. Vrsulæ vita apud Lipeloum.*

Re vera hæc est vera cordis requies, cùm totum in amorem Dei per desiderium figitur, nec quidquam aliud appetit, sed in eo, quod tenet, felici quadam dulcedine delectatur, delectando iucundatur. *S. Aug. Manual c.29.*

Adoratio Quinque Vulnerum Christi.

Pro Religiosis S. Augustini Familijs.

GEnuit Mantua IOANNEM BONVM, sed, si malum? bonum diuitiæ non fuerunt esse. Nempe dubites, an, cùm demortuo parente hereditatem adijt, plures nummos an vitia numeraret. Vnica iam Mater suis apud DEVM precibus sustinebat in præceps ruentem, frustra etiam ipsa futura, nî morbus quoque manum iniecisset lectulóque affixisset. Hic, vti ferè amat, gustum illi Voluptatũ abstulit, quæ nuper tam sapiebant: iámque vt valeret IOANNES, valere mundum iussit & vitam religiosam vouit. Hac salutari medicinâ in pedes erectus morbi sui fomenta (diuitias) non inuitus abiecit, & post vitam prope Cæsenam in summa austeritate aliquandiu actam, in eremum ad D. Augustini partes transijt, Ordinémque eum magnis incrementis & Miraculis amplificauit, quin adeo subinde ad castissima vulnerum oscula ab ipsomet Christo in cruce est inuitatus. Sed nondum etiam hîc extra teli iactum Castitas stetit. Huc etiam sagittas suas misit Amor improbus. Et iam corpus à flammis impuris æstuabat, iam pudor vicinus incendia metuebat; cùm contra tela infanda, tela alia, Arundines strinxit IOANNES, & sub primores digitos tam validè adegit, vt triduum exanimis iacuerit. Triumphauit tamen hostem à cælo recreatus, & eximius dehinc ab hostilibus eiuscemodi incursibus vixit, Cupidine plus iam Arundinum aculeos, quàm Apum olim fugiente. *Ex Ferrar.*

Quanta est mentis occupatio in appetitu
rrenæ gratiæ? & quantus est timor, ne hæc
dem gratia perdatur? perpende ergo quæ
ena sit aut prosperitatis desiderio fatigari,
ut aduersitatis timore pauescere? *S. Greg. l.6.*
egist.

Contemptus humanæ Gratiæ & Laudis.

Pro ambitiosis.

IPsum oculi tui Musarum Ocellum BOETHI VM vident, cui vel hostis Theodoricus Re testimonium hoc dedit, omnes omnin scientias vnum complexum fuisse, vt iam Græ ciæ Roma nec Ptolemæos, Nicomachos, Eucli des, aut Archimedes, nec Pythagoras, Platone aut Aristoteles inuideret. Tot tamen ætatun miracula vnico ingenio clausa extinxit iden Theodoricus, furijs Arianorum (quos styl BOETHIVS confoderat) agitatus. Cæterum cli entem suum in ipsum carcerem vsque Musa sunt secutæ. Nam & in hoc librum *de Consolatione Philosophiæ* & alterum *de Trinitate* ad socerum Symmachum scripsit, virum itidem eruditum & Consularem, quin in eadem causa pie post mortuum. Et BOETHIVS quidem resectum caput vtraque manu memoratur humo sustulisse, interrogantiq; per inurbanum iocũ, à quo percussum se existimaret, serio, *ab impijs*, respondisse; inde progressus in templum demisisse in genua sese ac preces inter caput arâ, animum cœlo deposuisse. At Symmachus gladio & ipse cæsus suum socijque caput abunde fertur vindicasse. Siquidem cœnanti Theodorico portentosi piscis caput appositum Symmachi aiunt imaginem induisse, hiantíque ore & dente minitabundo ita perterruisse, vt metu mortéque rigens infelicem animam in ollas (quemadmodum S. Gregorius refert) Vulcani expirauerit, tunc etiam multis deflens innocentum Martyrum necem. Sed & hodie Musæ BOETHIVM SYMMACHVMQVE flerent, nisi in his oculos suos amisissent; *Ex vita Boet. & Bar*

Contra reliqua vitia Deo auxiliante debemus in præsenti resistere; libidinem verò fugiendo superare: contra huius impetum apprehende fugam, si vis obtinere victoriam; neque tibi sit verecundia fugere, si castitatis palmam desideras obtinere. *Aug. f. 250.*

Custodia sensuum.

BElle Veneri illusit MACARIVS, cùm nuptiali in thalamo sponsâ reliquit, & Raphaele comite in vltimas solitudines castitatem asportauit. Ibi dum antrum subit, in geminos catulos & pone accubantem exanimè leænam offendit. Hanc igitur tumulo infert, catulos de sua mensa alit educitque. Crescunt illi, & à nutritij sui collo innoxij pendent, blandientem lambunt, arridenti adrugiunt blãdum. O semper tutior inter feras, quàm non dicam inter mulieres, sed mulierum etiam vmbras Virginitas! prodit foras MACARIVS, strophium reperit è Sindone, è serico calceolos. Quid agis MACARI? Viscum mitte. audit allacrimantem malis suis vocem. Ah aures obtura! Sirenem audis. Videt mulieris formã omni simulachro emendatiorem. Eheu oculos claude! Scorpionem vides. Ecce tecto recipit. Superos testor MACARI! viuam leænam introducis, qui mortuam extulisti. quid multis? triumphato hospite in fumos abit dæmonium, in lacrimas MACARIVS, in fugam leones. Quin ipse quoque se fugit; sed obsistit bonus ductor Raphael. Ergo in genua & preces se abijcit, XL. ipsos dies ieiunus. Tum verò cõciliatos superos, primùm leones reduces, deinde multa lux cælo allapsa, tum gratantium Angelorum voces, demum Christus ipse conspicuus indicarunt. Atq; hæc MACARIVS ipse trib⁹ alijs eremi incolis, nos verò Marianis ideo hodie narramus, vt sciant securiùs castitatem binis leonibus cohabitare, quàm vni fœminæ. *Ex Menæis.*

SS. MARTYRES NAGRANI.

Quid Dei benignitati pro omnibus eius mu-
eribus rependemus ? Nam si mille annos in
erra viueremus, ne pro vno quidem colapho,
edum pro morte, qua pro nobis fœdissima
uit affectus, illi vnquam vllo modo posset à
obis satisfieri. *S. Ephrem, in Confess. peccat.*

Laus Dei.

Pro Catholicis inter hæreticos.

NOn iam singulos Martyres producere i arenam & cum Tyrannis componer sed producere in campum plenam ac iuuat & totam pro Christo pugnaturã vrbet Nagranam armare. Caue tamẽ cùm in exerc tu nostro sacros homines, senes, Matronas, pu ros & adeo puellas vides, apparatum nostrur riseris. Videbis maiores corporibus suis animo & viros sub stola, ipsámque in senibus iuuentã in sacerdotibus fortitudinem. Ecce enim Are thas (vrbi præfe[illegible]) XCV. annorum sene canos pulchros sanguine pingit, lauro ornat potuit ne quidquã gloriosius ab hac ætate fieri Ruunt cũ hoc in mortem eandẽ socij CCCXL an præeuntem Ducem non rectè secuti milites Sacerdotes sacrorúmque ministri omnes vno igne cremantur. an pulchrius poterant sacrificare? Puella XII. annorum in faciem Dunaan tyranni sputo pugnat, eadẽ cum sorore ferro iu gulum dare non abhorret. an nõ fortiter vtraque? Vtriusque sanguinem Mater ore suo libat, mox suũ miscet. an non viriliter fecit mulier? Sed hem in quinquenni puero Herculẽ Octæũ. Supplicat hic pro Matre ad ignes damnata; sed vbi ad perfidiã inuitari se videt, à rege non iam matris solùm sed suam etiã mortẽ orat, & lacrimis perorat & blãditijs sæuientẽ morsu prouocat Tyrannũ. Nihilominus seruandus custodiã fallit & ad matris sinũ per ignes, cũ illa ex ignibus ad cælũ volat. Ecce Roma vet⁹ quæ ab omnibus seculis exempla fortitudinis in omni sexu non mendicabis, omnia spectanda vno die dedit Virtus Christiana. *Ex Metaphr.*

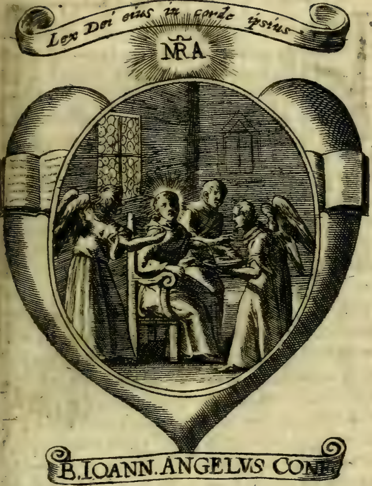

Cùm finis nostri dies aduenerit, vbi nobis erit, quod modò cum tanta cura quæritur, & cũ solicitudine congregatur. Non ergo honor, nõ diuitiæ quærendæ sunt, quæ dimittuntur. Illa diligamus, quæ sine fine habebimus; illa timeamus, quæ à reprobis sine fine tolerantur. *S. Greg. l. 6. Regist.*

Prudentia spiritus.

Pro diuitiarum sectatoribus.

ORbi Romano Iustino Iuniore imperante, rectiùs sibi MARCIVS imperauit. Aula illi spelunca non procul Caleno in Campania, quantò angustior tantò augustior fuit; pincerna verò petra, quæ aquæ tantum, quantum sat erat, quot dieb⁹ fida ministrauit. Doluit dæmon malus & veterem serpentis laruam indutus, siue oranti, siue cœnanti, siue quiquid demum aliud agenti accubare perstitit. Ille Orci vicissim ludos faciens, nunc pedē, nunc manum vltro ori ita ingessit, vt tamen dentem malum figere hic minimè auderet, sed post triennium victū se fassus per alterum montis latus in præceps abiret, ambustis circū circa omnibus, quà voluebatur, arbustis. Sed ecce tibi pugnam, quā dæmon ceciderat, prostitutæ frontis fœmina parat restituere. Quis credat? periculosius longē certamen hoc MARCIVS credere, non iam ludere, sed fugere, sed in faciem abiectus nec oculo hostem audere aspicere. Cessit tamen etiam hæc, atq; ne victā dubitares, mortua corruit, & subinde alij sanctiore consilio ad MARCIVM inuiserunt; quos inter puerum memorant, fallente vestigio, in subiectā vallem innoxiè lapsum. Quid? quòd saxum ingens spelæo imminens & à rupe suâ auulsum saltu MARCIVM transijt, qui iam à principio catenæ, quæ modum ambulationi præscriberet, pedem alterum illigauit; monitus tamen à D. Benedicto amoris potius funiculis teneri vellet, catenam quidem posuit, cæterum longitudinem eius nunquam excessit, nisi cùm excedere denique mors felix iussit. *Ex S. Greg. P.*

De dilectione Conditoris Lingua, Mens, & Vita requiratur: Nunquam est Dei amor otiosus: Operatur etenim magna, si est: si vero operari renuit, Amor non est. *S. Greg. Hom.* 30.

Reuerentia erga SS. Angelos.

Pro Innocentibus.

IOANNEM ANGELVM imago exhibet, vel nomine suo debitum VIRGINI; cui nempe si immortales illi Angeli seruire gaudent, quid ni noster etiam? Atq; hoc est, quòd Mediolani in libera nobilique familia natus, annumerari tamen Florentiæ Seruis MARIAE præoptârit. Ibi illum, vt scias quò vota sua miserit, abiisse inter preces in Aëra aiunt, multáq; alia fecisse, quæ posteri miramur. Sola Castissimi interula innumeris parientibus auxilio velut obstetrix salutaris adfuit. Racemum cùm è vite aliò tulisset, & ægrè alij hoc ferrent, viti suæ quàm mox ita restituit, vt ne cicatricem è vulnere superstitem cerneres. Illud omnino & scriptu & lectu iucundum. VIRGINIS *seruo*, ANGELO inquam nostro feliciores illos Angelos inseruisse. Nam fuit, cùm è morbo decumbenti incidere venam medicus constituit. Hic, abstantibus omnibus alijs, adfuere è cælo ephebi gemini cælo ipso suo formosiores, qui tamen aliàue ministrarunt & sanguinem ægri obsequiosi exceperunt. Tanti sanè erat omnem omnino sanguinem prodigere. Certè tam duriter vixit IOANNES, vt præter cutem & ossa vix quidquã hominis iam haberet, eò rectiùs ANGELVS dicendus, quò minùs iam carnis illi erat. Hanc denique omnem posuit Anno partæ salutis M D V I. Laudes eius funebres (quòd puto impar his lingua esset) Campanæ sponte impulsæ cecinerunt. *Ex Ferrar.*

Fluxa & seductoria immundi huius Mundi blandimenta despice; minas eius animi fortitudine supera: surgentia carnis incendia reprime: menté virtutibus dilata: torporis frigus de corde depelle, & ad supernæ beatitudinis gaudium flammato desiderio suspira. *S.P. Dam. serm. 5.*

Desiderium beatæ Æternitatis.

Pro Amatoribus Mundi.

CHRYSANTHVS patre natus Polemio Senatorij Ordinis viro, dum fortuitò in manus sumit, quem Euangelij librum dicimus, legitque, manus dare Christo discit, breui lectione longè plurimum edoctus. At Polemius, vt filiũ à Christiana disciplina dimoueret, nihil nõ mouere, carceriq; demũ mancipare. Sed hic Gymnasij instar virtuti erat. Ergo ad insidias amicorum cõsilio versus cubiculum adornat & omnib⁹ delitijs instruit; addit mulierculas omni mundo muliebri preter verecundiam superbas. Inter has collocatus CHRYSANTHVS tunc demum in carcere esse se credidit & ingemuit. Quid faceret? clypeũ nempe (oculum clausum) obiecit. Sed & Cælum somno lenarum oculos obruit tam profundo, vt castitati facile esset dormientium manus euadere. At ecce nouum duellum: DARIAE Virgini & formâ & literis cultissimæ committitur. Pergit tamen ille Victorijs Victorias accumulare & Sponsum expetenti promittit hunc, sed Christum. In has leges & pax & nuptiæ promittuntur, quæ vt festiuiore apparatu fierent, plurimos ille iuuenes, plurimas illa Virgines ad castitatis amorem traxit. Enimuero hîc demum furere Venus & vinci toties tela sua indignata, Tyrannum armare, iamque CHRYSANTHVM in carceres, DARIAM in lustrum trahere. Sed illum contra tormenta lux cælo allapsa, istam contra lenones leo defendit. Vltimò viui terrâ obruti castissimi Coniuges, primum thalamum, tumulum habuerunt. At olim degener Roma non castitatem sed impudicitiam sic tumulabas. *Ex Metaphr.*

Habes arma ô homo, quibus aduersus hostes tuos vtaris, quæ si ad saluté tibi data spreueris, victus in die Iudicij quomodo te excuses non habebis. si aduersus te corporis cupiditaté Dæmon incitârit, Temperantiæ thoracem induito; si te lasciuiæ sagittis petierit, sume galeam Castitatis *S.Ephr.de Ling. Morb.*

Magnanimitas in pugna spirituali.

Pro Exercitu Catholicorum Principum.

XXVI. OCTOBRIS.

NAtale solum DEMETRIO dedit Thessalonica, parentes nobilitatem, literarum studia laudem, at militia denique totius Graeciæ imperium. Christus illi semper in ore huius præco ipse Proconsul non dubitauit esse; quo factum, vt passim vbiq; superstitionem in prouincia sua expugnarit. *Debebatur* illi ob res tam bene gestas triumphus. Sed hunc ille scilicet in carcerem duxit. Corona vt non deesset sic triumphanti, hanc è cælo Angelus attulit. At ille nõ vnâ contentus, sed plures sperare ausus certamini suo alios præmisit. Et fortè ludos dabat Maximianus more suo cruentos. Lyæus staturâ & robore monstrũ solus in quosuis pugnabat, nunquam non victor. In hunc DEMETRIVS immittit Nestorem adolescentulũ viribus longè inferiorem, cætera cruce frontem & pectus probè armatum. Hic portentosum gladiatorem in arena porrexit. Sed per huius latus Imperator se saucium sensit. Itaq; in Nestorem gladio, in DEMETRIVM lanceis sæuit, sed nõ ita, quin post mortem in ore omniũ viueret. Nam chlamys Martyris sanguine tincta ægros contra omnes morbos armauit, & Lupus DEMETRII seruulus cùm anulum suum cruore domini, hoc est, gemma ornasset, compluribus deinde sanitatem eo impertijt, dum vitam pulchrâ pro Christo morte etiam ipse obsignauit. *Ex Sur.*

Erige animum: Tribulatio vires non opprimat: Aduersa seculi patientia superet: Pompam Mundi secura mens despiciat: Actio tua ad ea, quæ Dei sunt, se occupet: considera quàm nihil sit, quicquid fine concluditur. *S. Greg. Registr. l. 11. c. 23.*

Diligentia in studijs.

Pro Pauperibus studiosis.

QVi pauperes esse Musas indignantur, exemplū patientiæ licet à FVLCONE mendicent. Hîc extremâ rerum omnium inopiâ pressus nō tamen ideo min⁹ literas coluit, dudum ab his ipsis edoctus somnia doctiora non post merum, sed aquas in Helicone potas obrepere. Quare non inuitus à Magistro doctrinam, ab alijs victum vestitúmq; precariò accepit. Et forte fortuna ditiores ędes pulsauit, cùm Ancillula stipem per iocum eâ lege porrexit, vt ne Infulam vnquam acceptaret. Enimuero iam iam prehensurus panem FVLCO manum illico retraxit, indignum reputans tam paruo lucello tam magnas spes vendere. Et placuit generosus hic animus vsque adeo ædium domino, vt victum deinceps ceteráque vitæ præsidia omnia FVLCONI liberaliter suppeditaret. Itaque positâ molestâ paupertatis sarcinâ, cùm liberius iam studiorum stadia decurreret, inter Canonicos, quos vocant Regulares, adnumeratus missúsq; Lutetiam Parisiorum Doctoris primò titulis ornatur, mox Placentiæ ad D. Euphemiæ reliquis præponitur, inde Archipresbyter, inde Episcopus Placentinus, denique Papiensis etiam renuntiatur, & iam illa olim omnibus supplex manus anulo vestitur, caput omnibus apertum Mitrâ tegitur, doctáq; egestas purpurâ inuoluitur. Sed tamen memor fortunæ veteris, dum vixit, quinos semper mensæ pauperes adhibuit, totidemque cum Magistro suo Musarum clientes, & septem egentes viros nobiles aluit. Atq; hi fecere, vt licet Virgo FVLCO, pater tamen obiret. *Ex Ferrar.*

S. ELESBAAN. CONF.

Laqueus est in auro, viscus in argento, neæ- xus in prædio, clauus est in amore. Dum aurum petimus, strangulamur; dum argentum quærimus, in visco eius hæremus; dum prælium inuadimus, alligamur: Quin etiam mulieris decus dum tentat, astringit. *Amb. de Bono Mortis. c. 5.*

Contemptus diuitiarum.
Pro Principibus.

NOn erubescant Reges in Regem ELESBAANVM intueri, & ex eius vultu, Æthiopis licet, mores tamen suos componere. Bellum illi graue erat cum Rege altero Dunaano Iudaicæ superstitioni addicto. Causæ & DEO fidens purpuram quidem pugnaturus exuit, ceterùm ingentes animos induit, quos maiores etiam Anachoretes nescio quis illi fecit, cùm, vt sibi DD. Martyrum præsidia (optimas vtique auxiliares copias) accerseret, persuasit. His fretus cùm in aciem descendisset, etsi initio laborare hæc videretur, pugnâ tamen ad extremũ vicit, auspicatissimo D. Gabrielis nomine velut militari tesserâ tertium in aëre cõclamato. Adhæc Superi Dunaanum hostẽ ita delusere, vt veluti fascinatus catenâ aureâ & se & amicos illigatos venienti ELSEBAANO obijceret, quos quidem Victoriæ hic sacrificaturus eodem ferro omnes immolauit. Sed nunc triumphum specta Lector. Hunc ecce, triumphali coronâ Hierosolymam missâ, ELESBAANVS saccum non togam palmatam indutus, & solus obscurâ nocte in montem proximum ducit; casam non Capitolium subit; vota victor vouet nunquam inde egrediendi; iamq; triumphales epulas pane nudo, herbis ac fontanâ continuat, nulli hominum visus, vni sibi & Superis notus. Nihil hæc ad meos triumphos, ait Romulus. Sed sic triumphanti Cælum applausit. *Ex Metaph.*

Quia præsentia gaudia sequuntur æterna lamenta; hîc vanam lætitiam fugite, si illic flere formidatis: Nemo enim potest & hîc gaudere cum sæculo, & illic regnare cum Christo. *S. Greg. 11. homil. in Euang.*

Veneratio Sacrarum Imaginum.

Pro Iconoclastis.

VBi primum debellandum sibi Orbem Apostoli sumpserunt, alijs aliò mouentib⁹, SIMON in Ægyptum, IVDAS verò THADDAEVS frater SIMONIS in Mesopotamiam expeditionem adornauit. Subactis ijs prouincijs, in Perside copias iunxerunt, missáque iterum sub iugum CHRISTI innumera multitudine, demum vno eodemque tempore de morte ambo fratres triumpharunt, quod spectaculum ne Romæ quidem toties triumphanti obtigit. Porro IVDAS dudum antè Regem Edessæ adijt Abagarum (is est qui olim Christum, cùm in viuis adhuc ageret, per amicas literas in regni societatem euocauit) telam ferens in qua vultum sui quam simillimum Seruator expresserat, munus profectò etsi ipsum artificem suum non referret, ab artificis certè manu quàm maximè commendandum. Hoc vbi cubiculo decumbentis Regis fuit illatum, locum ilico omnem inusitatâ luce compleuit, mox aspectu suo Abagarum à morbo recreauit, tactu verò persanauit etiam. In sacris vndis cum omni aulâ sua ablutus imaginem conspicuo loco venerandam proposuit, ipseEpigraphen, literis auro liuentibus, in hunc sensum adiecit: *Spes nulli vnquam impenit, quam quis in te Christe ponit.* Rectè, ais, Dei effigiem in honoreAbagarus habuit. Tecum sentio. Sed nego illos hodie rectè facere, qui viuos *Dei* vultus animos inquam perturpare per summam iniuriam non verentur. *Ex Constant, Porphyr, Hieron.*

Tu quis es, qui tam improbè, tam manifestè, tam procaciter seruo detrahis alieno? noli fratris tui reprehensibilia acta detegere, sed potiùs edicito tua. Redi ad te, & discute te, iudica te & in statera humilitatis appende. *S. Laur. Iust. de Vit. solit. c. 4.*

Correctio Detrahentium de aliena fama. Pro maledicis.

FLorere sibi videbatur Ierosolyma, cũ NARCISSVM haberet Pontificem odore virtutis charissimum patriæ & acceptissimũ Sed ex tam pulchro flore pessima aranea inuidiæ venenum sibi suxit. Terni & ex mendacijs cõpositi ciues in innocentiam conspirarunt, & sanctissimam viri famam fœdissimi criminis delatione contaminare sunt aggressi; atq; ruitura mendacia periurio fulcirent, si fallerent, pœnas ipsi sibi iudices rei dictarunt, & primus ignes, alter morbum fœdum, vltim⁹ oculorum orbitatem imprecatus est, omnes à Cælitibus nõ surdis audiendi. Etenim etsi perfidiæ etiam iuratę nemo crederet, testisq; maximus & vnus omnium instar NARCISSI ipse esset NARCISSVS, execratus tamen hic vel suspicionẽ facinoris subduxit se & siluarum exilio innocentem se damnauit. Mox tamen aliam in aduersarios sententiam cælum pronuntiauit. Primus enim ille cũ omni familia igne tectis nescio vnde illapso exustus facem, vt innocentia pateret vrbi, accendit. Alter horrido morbo obsessus vti à capite ad calcẽ vsq; sancti nihil, ita nihil sani habuit. Interea dum vindicẽ DEVM tuētur, timuere sibi oculi tertij testis, & sceleris pœnitudine hic ductus publicâ confessione perfidiam & lacrimis damnauit, sed tot ac tantis, quibus oculi effluerent, mitissimâ vindictâ, quòd simul noxam eluerent. Ita cæli patrocinio defensus muneri suo ac loco est restitutus, vixítque NARCISSVS quàm diu nullus flos alius viuit, C. & VI. annos. *Ex Euseb. l. 6.*

Hæc recordatio magna tibi debet esse instructio: quoniam pro magno diligi non debet, quidquid fine concluditur. Illa petenda, illa summopere diligenda sunt, quæ nec inuenta transeunt, nec adepta deficiunt. *S. Greg. l. 7. Regist. c. 54.*

Amor æternorum bonorum.
Pro Sacratis Virginibus.

EOdem tempore thalamũ ERMELINDIS & DEVS & DEI nunquam non riualis Mundus ambiuere. Sed exhorruit rectè infamem procum Virgo & duodennis Sponsum sibi pulcherrimum è filijs hominum CHRISTVM legit, candidum eundem & rubicundum. At stultissima Parentum vota Generum Mundum malebant; eámque ob rem, pro potestate, cogere filiam ad nuptias parabant. Hîc verò illa generoso ausu Virginem professa capillos suos ipsa rescidit, hísque veluti vinculis iam expedita, Mundo ne nuberet, excessit Mundo. Insecuti tamen castissima vestigia sunt gemini fratres ijdemque Veneris mancipia. Horum alter cùm suam DEO Sponsam etiam è templo raptum iret, monita ERMELINDIS à Tutelari Angelo suo, pudori fugâ iterum consuluit, soláque deinceps vixit. Sed quid dico sola? quando cœlo Paranymphi adfuere castissimósque inter Hymenæos ad Sponsum suum abduxere. Neque verò mortuam etiam latere Sponsam suam hic voluit. Cælestes iterum cantus splendórque, sed præcipuè odor suauissimus mortalibus immortalem ERMELINDEM prodidere.

Cur, nisi vt in odorem Castitatis etiam tu curreres Mariane? *Ex Molano & Sur.*

Ante nos est Christus, ante nos brauium eius: ad hunc dirige oculos tuos, auerte à spectaculis, auerte ab omni seculari pompa: serua eos, vt erigas melioribus: Erige ad cælum; specta mare, terram circumspice, vt opere facta diuino omnis Creatura te pascat. *S. Ambros. in Psal.* 118.

Consideratio Bonitatis diuinæ.
Pro Clero Germaniæ.

ADeste hæredipetæ filij & dilapidare (neque enim hoc iam vetabimus) patrimonia vestra à ZENOBIO nostro discite. Iste vbi hæreditatem paternam adijt, totam hãc in pauperes & ægros infra non multos dies effudit. Quid frontem contrahitis tam subitò auari? an rectiùs poterat sua locare quàm cælo, quò, quidquid accipiunt, fidæ pauperum manus ferunt? Sed & viuentis etiamnum manum munificam remunerare DEO placuit, quando arte medicandi tantâ imbuit, vt vel ad tactum eius omnes passim morbi fugerent, ac deinde in patriâ vrbe Ægis pontificali pedo, palmâ denique gloriosâ ornauit. Hanc ille scilicet Lysiæ Proconsuli inter omnia tormenta victor extorsit. Et fortè ab equuleo pendens cassas tyranni minas despiciebat, cùm ZENOBII etiam soror ZENOBIA accurrit, & verò ex eodem tam forti sanguine se prognatam iactitans sociam Germano se iunxit. Lysias vtrumq; in ferreum lectum inijci & subijci ignem iussit. Sed hunc Cœlum mitiore rore facilè temperauit. In fornacem succensam posthæc abiecti iterũ flammas triumpharunt, Superis acclamantibus & certos esse beatitatis iubentibus. Meruêre ergo laurum, quâ vt coronarentur, capita securi submiserunt. *Ex Metaphraste.*

Hora exitus nostri semper est intuenda; ista Redemptoris nostri admonitio ante mentis oculos semper ponenda, qua ait, Vigilate, quia nescitis diem neque horam. *S. Greg. Hom. de X, Virg.*

Præparatio ad Mortem.

Pro Principibus Boiariæ.

XXXI. Octobris.

STellam parturire sibi Mater Wolfgangi videbatur. Non fefellit. Wolfgangum peperit, Sidus, à quo omnis Boiaria illustrem se fatetur. Natalium splẽdori iam inde à puero maiorem lucem à bonis artibus, maximam deinde à virtute accendit. Hæc cùm inter Herciniæ siluæ Ascetas aliquandiu latuisset, suis tandem se radijs prodidit, & prælucere Boijs Ratisponæ iussa est. Agnouere in Præsule suo vitæ Magistrum omnium ordinum homines. Virgines præcipuè Deo dicatæ, quas ille à vitæ, ad quam nunc etiam pronum est deficere, licentiâ, ad sanctiorem disciplinam facilè omnes reuocauit. Postea in desertos montes aufugit, struxitque sacellum miraculis etiamnum inclytum. Sed non potuit oculos effugere Stellam nobilis. Retractus Wolfgangvs post longam absentiam pulchrius iam Ratisponensibus velut post tenebras luxit. Illud minimè tacendum. Henricum Bauarum postea Augustum educasse, illique Imperium tum in vita, tum à morte suâ prædixisse, Nam ferunt Henrico dormienti Wolfgangvm adstitisse & parieti gemina hæc verba (*Post Sex*) inscripsisse: experrectum illũ Mortẽ primò in sextum diem, pòst in sextũ mensem, tum in annum sextũ expectasse, sed tunc pro morte Imperium scilicet adijsse. At Wolfgangvm, cùm assem omnem suum in fratres (vt ipse vocabat) pauperes partitus esset, cælum ex ipso templo D. Othmari, qui & Episcopatus illi & Mortis vates fuit, ad se rapuit. Nec iniuriam terræ fecit, suum abstulit, Stellam tulit. *Ex Surio.*

1 F. OMNIVM SS.
S. *Cæsarius M.* *f* *Blorum.*
2 *Cōmemoratio Omnium Fidelium Defun.*
S. *Eustochium V.*
3 S. *VVenefrida V. M.*
4 S. *Milus Ep. M.*
S. *Carolus Borromæus Ep. Card.*
S. *Ioannicius Abb.*
S. *Emericus Conf.*
5 SS. *Galation & Episteme Mm.*
S. *Malachias Episcopus.*
6 S. *Andreas Episcop.*
7 S. *Engelbertus Ep. Mart.*
8 S. *Godefridus Episc.*
9 *Commemoratio Crucis Berytensis.*
10 S. *Theoctiste V.*
11 S. *Martinus Episc.*
12 S. *Cunibertus Ep.*
13 S. *Homobonus Conf.*
S. *Maxellendis V. M.*
14 S. *Laurentius Episc.*
15 SS. *Gurias Samonas & Abibus Mm.*
16 S. *Edmundus Episc.*
S. *Albertus M. Episc.*
17 S. *Gregorius Thaumaturgus Ep.*
S. *Gregorius Turonensis Ep.*
18 SS. *Romanus & Barula Mm.*
S. *Odo Abbas.*
19 S. *Patroclus Abbas.*
S. *Elisabetha Vidua.*
30 S. *Dasius M.*
S. *Edmundus Rex M.*

PRÆ-

21 PRAESENTATIO B. MARIAE V.
S. Columbanus Abb.
22 *S. Caecilia V. M.*
23 *S. Clemens Pap. M.*
S. Trudo Conf.
24 *S. Firmina V. M.*
25 *S. Mercurius M.*
S. Catharina V. M.
26 *S. Conradus Ep.*
B. Sylvester Conf.
27 *S. Iacobus Intercisus M.*
SS. Iosaphat & Barlaam EE.
28 *S. Stephanus Mart.*
29 *S. Radbodus Ep.*
30 *S. Andreas Apostolus.*
B. Ioscio Conf.

F. OMNIVM SANCTORVM

Veneremur Sanctos, quibus traditum est triumphale regnum, iudiciaria sedes, angelorum consortium, corporum immortalitas, beata visio, Christi conformitas, stellarum claritas, secura mansio, grata societas, iucunda fruitio, & diuini luminis sempiterna comprehensio. *S. Laur. Iust. S. de Omn. SS.*

Desiderium cælestis Patriæ.

Pro Ecclesia Catholica.

IN nuce Iliadem, in pagella, inquam, om[illegible] Sanctos tenes. Cæterùm quæ festo huic [illegible] origo fuerit, lubet denarrare. Et principi[illegible] constat, cùm Deôs iã Romani plures ferè qu[illegible] homines numerarent, fanum exædificasse quo totus Deorum Dearúmque grex stabula[illegible] tur, & hoc ipsum ex re Pantheon dixisse. At [illegible] no, postquam Dij omnes vni cessêre DEO, [illegible] no supra sexcentesimum, Bonifacius IV. [illegible] vacuum à dæmonibus locum lustrare aggr[illegible] sus, rectius hunc VIRGINI MATRI & Di[illegible] Martyribus sacrum voluit esse. In eam re[illegible] XXVIII. Diuorum ossibus onustos currus cu[illegible] triumpho quàm potuit splendidissimo ind[illegible] xit, simul vt ille ipse dies festus Romæ sanctú[illegible] que esset, imperauit. Idem postea sub annu[illegible] Christianum octingentesimum trigesimu[illegible] quintum Greg. IV. per occidentem sanxit, ea[illegible] potissimum ob caussam, vt, quando, tum o[illegible] numerum innumerum, tum quòd virorun sanctorum pars longè maxima cælo non iten terris nota est, non potest Ecclesia singulis dien donare, certè omnes vno die veneretur. Atqui hæc sunt diei huius festi exordia. Tu, si sapis, numerum auge beatorum. Nam ex omnibus Diuis nisi tu etiam aliquando vnus es, heu! nullus es. *Ex Bar. & Mart. Rom.*

Quid tibi cum Carne & ſanguine, qui diui-nam in te geſtas imaginem? quid tibi cum Mundo & Vitijs, qui ad hoc conditus es, vt cælum conſcendas, atque cum Angelicis ſpiritibus beata Dei viſione fruaris? *S. Laur. Iuſt. de Cont. Mundi. c. 21.*

Fraterna correctio.

Pro ignaris Legis diuinæ.

2

PRæferebat iam pene ipsi Romæ sese Vrbi Anxur, quòd, quem semel illa omni æuo Curtium ostentarat, ipsa quotannis exhiberet Italiæ. Nimirum vidisses Kalendis Ianuarijs lectissimum quemque è iuuentute equo & armis conspicuum pro salute Reipubl. è sublimi monte in vndas ire præcipitem, eoque facto nomen apud ciues Patris Patriæ promereri. Et verò sceleris huius irritamenta scelera erant alia, quæ sex aut octo totos Menses inter omnem luxum & petulantiam impunè piaculares eiuscemodi hostiæ perpetrabant. Enimuero cùm ei spectaculo interesset CAESARIVS ex Africa redux, palàm facti atrocitatem verbis castigauit. *Insaniam esse, Vrbem, ne olim pereat, in flore suo facere perire: & vt seruentur Ciues mali, optimum quémque ex his occidere. quid hoc aliud esse nisi Orco victimas sceleribus saginare, & sceleribus velle Superos demereri?* At non ita sentire Dux superstitionis Firminus, cuius impulsu Leontius vir Consularis triduanâ fame vexatum CAESARIVM ante currum ad Apollinis templum egit, nudum illum sed paratissimum sic ad luctam. Et victum se fassus est Apollo precibus Diui, cum templo & sacrificulo Firmino in terram deiectus sepultúsque. Sed & Leontius post annuū carcerem & inediā Athleta Christi succubuit priorque CAESARIO pro fide mortuus est, qui demum culeo insutus cum Sacerdote Iuliano in mare demersus est (vt ipse piè iactabat) & natus cælo & denatus. Certè haud paulò rectius pro patria mori iuuentam docuit. *Ex Lipel.*

O fratres mei qui modo modicam febrem, vel modicum quemcunque dolorem non potestis pati, quid facietis, quantum dolebitis, quantum plorabitis illo incendio inflammati & totaliter à pœnis absorpti? *S. Bonau. s. 1. de S. Laur.*

Consideratio Pœnarum Purgatorij,

Pro Fidelibus defunctis.

Pictas lacrimas, Mariane, oculis tuis obijcimus, vt his oratoribus tibi exprimamus veras & quibus opem non-fictæ calamitati feras, nec iam pictos extinguas ignes. Id porro quàm meritò facias, ex annalibus D. Dominici disce. Numerauit hic inter Alumnos suos duos præ cæteris pietati deditos, Bertrandum alterum, alterum Benedictum. Ille pro peccantibus, hic pro luentibus in flammâ piaculari peccata multum solicitus, preces ac sacrificia quisque in suos congerenda credebat. Et pugnabat Benedictus magnis rationum momentis & aiebat, illos, si modo velint, rebus suis abunde posse consulere, ore suo orare, manu suâ auertere iram Numinis posse, hos verò, vt qui manu carerent, vtique auxiliari alterius egere. Contra contendebat Bertrandus tam hos suæ salutis, quàm alteros illos, ni à præcipitio abducerentur, interitus certos esse. itaque grauius periclitantibus succurrendum. Et perstitisset in hac sententia, nisi ex purganti igne anima vna omnium legatione functa terrore suo sub noctem insequentem patrociniũ suum & sociarũ ita persuasisset, vt iam nemo alius pro his ad aram frequentius Bertrando oraret. Et profectò si sapimus vicina incendia & nobis quoq; iam iam impendentia communi operâ sopimus, hoc est, cilicio opprimimus, precibus auertimus, flagris fugamus, gemitibus difflamus, oculorúmque imbre extinguimus vindices ignes. Quin quisquis fila manu tenes & globos *Virgini* sacros, tenere te funem puta, quo ex inferno carcere ascendere hodie ad cælũ animas facias.

Conditor Angelorum dum in præsepio vagiens reclinatur, non ostro sed vilibus legitur panniculis inuolutus: Erubescat ergo terrena superbia & arrogantia redempti hominis, vbi erumpentibus radijs exorti coruscat humilitas Redemptoris. *S. Petr. Dam. l. 6. Epist. 14.*

Moderatio exterioris cultus.

Pro Luxu vestium abolendo.

Fvit Evstochivm nobilissimæ & D. Hieronymo laudatissimæ Matronæ filia, eiusdemque Virtutis ex asse heres. Degebat illa sub patrui Hymetij tutela, certa nulli nisi Agno nubere, eámque ob rem animi potius mundo, quàm corporis studens, & hoc pulchrior, quò negligentior sui. At Hymetius alia omnia animo voluens vt quàm pulcherrimè posset ornatam Virginem ad nuptias nobilissimis Iuuenibus venditaret, eam curam Coniugi Prætextatæ demandat. Hæc igitur Evstochio vestes induere ad elegantiam seculi factas, faciem fuco tingere, frontem & aures gemmis pingere, crines ferro & igne fingere, denique totam ad lasciuam venustatem componere. Sed in tam pulchra Evstochio nihil iam cælo placuit, præter lacrimas, quibus naufragium timens Virginitas quotidie innatabat. Periclitanti tamen succurrit Angelus bonus & in somnis ad Prætextatã, *nimirum* ait, *egregia Cognati sanguinis lena mundo conciliabis DEO desponsam? DEVM nauseas generum habere, terræ filium quæris? ex fronte Virginis palæstram Veneris facis? ex oculis Cupidini Muscipulas struis? ex capillis laqueos nectis amantibus? At nõ impunè hæc facies. Iã enim vt abstinere à lenocinijs manus discant, arescet manus: Iam domũ Christus EVSTOCHIVM, te Orcus ducet; si porro neptem Deo inuides, certè morti coniugẽ liberósq; nõ eripies:* Atq; hęc omnia euenisse ordine Hieron: affirmat. ô Superi! quid ad nostræ elegantiã ætatis dicitis; quãdo puellæ viros induunt, & (quod turpius longè est) calamistrati viri (phui) in puellas degenerãt. *S. Hier.*

Quid ſit mundana dignitas & honor, apparet in puluere; poteſtas & gloria cognoſcitur in cinere; Laſciuia autem incontinentium & petulantia demergentur in Barathri carcere. *S. Laur. Iuſtinian. Ligni Vita c. 5.*

Refrenatio malarum Cupiditatum.

Pro inſidiatoribus caſtarum Mentium.

VVENEFRIDAM nobilem è Britannia Nympham CHRISTO Benuocus vir famâ sanctimoniæ id ætatis longè maximâ despondit. Nec abnuebant parentes in tam amplas spes filiam dare, sed obstabat Cadocus Regis Alani filius, ausus castissimam & cælo datam fidem tentare, cùm sola Virgo domi ageret. Illa verecundata aliquandiu tam inornatam se deprehensam, in cubiculum abijt velut mundum inde muliebrem petitura, reverâ ad asylon (templum) properatura. At Amor tam magnus Tyrannus quàm paruus puer pingitur, alas Cadoco insequenti suas præbuit. Hic prehensam Virginem & reluctantem ense obtruncat. Et ecce & virtutis & sceleris præmia! Ad sanguinis fontem fons alter aquæ limpidissimus exsilijt suasque vndas ita etiam hodie sociat, vt tamen ripam sanguine castissimo pictam nunquam abluat, muscúsque odoré virtutis semper spiret. Porro Benuocus Martyris caput ad latronem asportauit, vt in eo velut speculo facinus suum & videret & fleret. Cœcum morti in eo loco deuouit & VVENEFRIDAM, iuncto cum corpusculo capite, vitæ reddidit. Et Cadoci quidem aiunt etiam corpus disparuisse, (Orco nimirum cum anima tumulandum) VVENEFRIDAM verò in virtute tam doctam Virginibus cæteris VVitheriaci Magistram datã fuisse; illic miris multis illustrẽ vltimò concubiâ nocte ab ipso Christo Sponso ad nuptias euocatã abijsse. Ad has quid ni Marianæ etiam vos itis? Ite, & si Vox Virgo vobis est, Hymenæum (licet) canite. *Ex Surio.*

Quidquid alijs accidit, tibi accidere poteſt; quia homo es; homo de humo, limus de limo; de terra es & de terra viuis, & in terram reuerteris, quando veniet dies vltima, quæ ſubito veniet, & forſitan hodie erit. *S. Bern. in Medit.*

Præparatio ad Mortem.

Pro auertenda ſubitanea mala morte,

MILVS Persa cogitabat stipendia sub Rege facere. Sed cælum sibi auctoratum ad sua signa compulit, postquam horrido viso obiecto, ostendit quàm malè ad tyrannum mundum fugitiui homines à DEO transirent, etsi tot stigmatibus quot beneficijs ab hoc notati. Nec diu Christo militauit, cùm Pont. inauguratus ordines inter Christianos cœpit ducere. Sed nõ tam multæ grauésq; illi cum hoste, quàm cum domesticis pugnæ fuerunt: quamuis quæ pastorem noluerunt, perierunt deinde oues, vrbe & vitâ amissâ; quod ipsum bonâ fide illis sed non sine lacrimis MILVS vaticinatus est. Alteri etiam Episcopo impendentem è cælo vindictam prædixit; cúmque ille non audiret, verborum tonitrua fulmen excepit & surdas aures correxit. Virum principem graui ægritudine decumbentem admotis non manibus sed precibus absens curauit. His atque alijs adduxit longè plurimos, in Christi leges vt iurarent, sed non regem etiá, qui multis supplicijs excruciatum MILVM ferro deuouit, & carnificis munus cum fratre diuisit. Hos quoq; semianimis Diuus adproperantem Nemesin iussit cauere. Nec nisi diem hæc abfuit. Postridie enim dum ambo ceruum fugientem iaculo insequuntur, ambo exerrant, sed mutuis se vulneribus fratres conficiunt. I feram cæli vindictam memora, quando ceruo & iaculo ocyor venit. *Ex Menæis.*

O si consideraremus, quis sit Deus iste, qui nos dignatur aspicere, cui tam gratũ est, quidquid pro salute animarum fit, quàm auidè & promptè curreremus omnes, dicentes, Domine, *ecce ego, mitto me, S. Car. Borrom. Concion. 4. ap syn. xi. habitâ.*

Zelus honoris diuini.

Pro Pastoribus animarum.

ERubescent puto ad CAROLI purpuram omnes purpurati. Reditus Ecclesiasticos, nec ab illustrissimo parente aliter quàm in pauperum vsus verti patiebatur. Galero & Infulâ insignis Parochorum vitam ipse inspicere, ipse morbidas ouiculas curare, ipse pro suggestu his acclamare, ipse Sacramentis pascere. Quid hîc illi animarum pastores, qui suum nunquam numerant, quin neque nouerunt gregem? Atqui ille, quæ diximus, tunc fecit, cùm prouinciam dira lues faméque popularetur, quando, vt Christum operiret, parietes Aulæis, se lectulo etiam nudauit. Pestem supplicationibus auertit ad DD. puluinaria institutis, in quibus ipse nudus pedes, funéque in collum iniecto, crucem prætulit, & in hac clauum ex illis vnum, è quo nobilissimum olim Anathema Seruator pependit. Porrò authoritati Ecclesiæ vitam posthabuit; Et suam purpuram suo iterum sanguine pinxisset, nisi globus Diuum iussus ferire à tergo ad pedes delapsus esset. Puer, cùm alij ludos, ipse VIRGINIS templa obibat. Præter horas canonicas, etiam Marianas quotidie dixit, & dici à domesticis voluit. Sub Mariæ nomine collegium adolescentulis nobilibus extruxit. MARIÆ statuam ante omnium templorum portas posuit. Huius icone armari omnes Milites suos voluit, forti vtique clypeo. Mitto cætera, hoc addo: alios purpura, CAROLVS purpuram ornauit. *Ex vita.*

S. IOANNICIVS . CONF.

Luxuriam Mortem Animæ ille euadere poterit, qui ipsius occasiones fugit, principijs tentationis resistit, carnis desideria frangit, corporis abhorret otium, corporis resolutionem recogitat, & præcipuè cordis humilitatem possidere conatur. *S. Laur. Iust. l. 1. de spirit. Interitu Animæ.*

Amor Continentiæ.
Pro periclitantibus de Castitate.

QVid aula confers, si sanctiùs in caula viuimus? Dum gregem pascit, ouis est IOANNICIVS; dum euectus à fortuna latus iam Isaurici Leonis stipat, in lupum abit & rabiosâ hæresi correptus triste terris & cælo vlulat. Exi, ab aulâ exi IOANNICI, si exire errore gestis. Audit talia monentem Anachoretam, sequitur vocem, ab aulæ frequentia ad siluæ solitudinem inuitantem, iamque inter aulicas lanuas etiam hæresin abijcit. Agnouerunt itaque iterum & amarunt IOANNICIVM suum Superi, cùmq; inuidia illi venenum misceret, fraudem detexerunt. Ille preces veteres frequentauit: *Spes mea Deus Pater, asylon Christus, scutum Spiritus est.* Certè vnica Crux & panoplia & Panchrestõ IOANNICIO fuit. Hac ille cùm gregem suum circumscripsit ad preces abiturus, nihil vnquam ex illo desiderabat; hac morbos pellebat, serpentes exarmabat, rumpebat vincula, medios hostium cuneos penetrabat, ipsos malos dæmones fugabat. Ipse tamen fugere nõ erubuit, cùm in impuras cogitationes pugnandum fuit. Quin, cùm è Virgine sacra has proscripsisset, sed ijsdem se obsessum animaduerteret, ita ab his abhorruit; vt non dubitarit rectà ad Draconem tendere, prædamq; se illi (si Numini placuisset) deuorandam obijcere. Et profectò, si sapit Iuuentus, non ita ad flammantes draconis oculos, non sibilos iratos & dentatos rictus, vti ad aspectus Veneris molles, ad verba mellea, & arridentia oscula exhorrescet.

Ex Metaphr.

S. EMERICVS CONF.

Duo sunt amores; Mundi & Dei: si Mundi amor in te habitet, nõ est, quà intret amor Dei; recedat amor Mundi, & habitet Dei. Melior accipiat locum? amabas mundum? noli amare Mundum; cùm exhauseris cor amore terreno, hauries diuinum. *S. Aug. Tr. 2. in Ep. S. Ioan.*

Odium Mundi.

Pro amatoribus huius seculi.

Pater Emerico D. Stephanus fuit Vngariæ Rex. Matrem in terris Giselam, D. Henrici Imperatoris sororem, in cælis Mariam salutauit, cui natum vnicè semper pater commendauerat. A tantis parentibus minimè degener Emericvs, non dies modò, sed quas iuuentus somno aut voluptatibus, hoc est, somnijs, dare amat noctes, precibus pius vigil transcripsit, nō priùs ab Aurora deprehensus, quàm omnia Vatis Iessæi carmina decurrisset, & post singula intercalare osculum terræ fixisset. Oculos habuit tam puros, vt ipse animorum occulta sensa perspiceret. Nam iussus à parente salutem ferre viris Deo deuotis, oscula quidem in omnes amicissima dispēsauit, alijs tamen plura atque alijs tulit, non neminé etiam septies dissuauiatus. Caussam deinde rogatus, oscula sua meritis singulorum respondere affirmauit; qui plurima tulisset, eum Virginé ad id ætatis animum gestare, mille etiam osculis dignum. Ipse cùm vocem audisset cælo allapsam, nihil præ Virginitate Superis arridere, quàm mox Deo Deique Matri florem suum dicauit. nec Sponsam prius admisit, quàm suum & ipsa cælo despondisset. Et placuere ita hi Numini, vt abstinere iam non potuerit manum, sed ex his Emericvm beatâ morte decerptum in sua rosaria transtulerit. Eò enim ferri Eusebius Episcopus vidit. Inuide tu quisquis adhuc cum vento, cum æstu, cum hyeme luctaris flos Virgo. Marcescis, si te cælum non carpit, & marcescentem manu scilicet Virgo abijcit.

Ex Surio.

Beatus, qui sacræ Virginitatis hortum conclusum fontémque signatum Christo Domino inuiolabiliter consecrauit; Ipse procul dubio in æterno sponsi conuiuio, vna cum B. Maria Virgine Virginis Matre Regináque Virginum Agnum sequetur, quocunque ierit. *S. Laurent. Iust. de regim. Pralat. c. 8.*

Pudicitia.

Pro exterminandis fœdis colloquijs

NVlli æquè flores cælo arrident, vt animi Virginis lilia, maximè quæ ex thalamo surgunt, hoc vtiq; pulchriora, quo rariora. Vides hodie tamen hæc in GALATIONE & EPISTEME, quibus castissimum thalamum Virginitas strauit, Verecundia ornauit, mors defendit. Et GALATIONEM quidem matri sterili, si Christo adhæreret, spopondit Anachoreta, firmauítque pactum in somnis visus in cruce Christus. Liberata vtrinque fides, & filio hereditatem parens vterque Fidem, sponsam verò EPISTEMEN reliquit formâ singulari & omnibus virtutibus dotatam. Hæc cælesti ostento, nec vno, instructa cùm Virginum beatos Choros esset intuita, facile Virginitatem etiam in coniugio coluit. GALATIONE exinde inter Monachos abdito ipsa, inter Virgines velatas vixit, abductáque per visum cum Marito in cœlestia palatia, iusáque coronam sperare, etiam ad sanguinem DEO litandum animum erexit. Etenim eunte ad tribunal impium GALATIONE, pari passu virum mulier secuta, negauit rectè facere Coniugem, si sine Coniuge ad coronam aspiraret, quam nuper vtriq; cælum promisisset. Et verò hanc non minus Sponsæ quàm Sponso deberi. Itaque cùm, vt in lecto casto, ita etiam tormentis omnibus socia esset, post corpus virgis concisum, post infixas sub vngues spinas, linguâ primo & pedibus manibúsque, pòst capite etiam sunt truncati, Felicissimi Cōiuges & sine filijs morituri, nisi hoc, in quos omnia bona sparserant, pauperes negarent.

Ex Metaphr.

Beatus, qui se ab omni macula purum atque integrum seruat, vt cum fiducia in domum suam recipiat Regem gloriæ; qui cum reuerentia ac tremore ad sacrosancta Mysteria Seruatoris accedit, séque vitam æternam suscipere non ignorat. *S. Ephrem in Beatitud.*

Præparatio ad SS. Eucharistiam.

Pro Iuuentute Scholastica.

ADes turba literaria,&, si placet, euntem ad ludum puerulum MALACHIAM comitare. Vides ex via subsistentem, & passis brachijs identidem non Apollini sed Numini supplicem? O plures sic ad scholas itarent, vt plures inde Malachiæ redirent. Nunc vnicum laudamus, qui Sacerdotio à Musis donatus sororem è piacularibus flammis facto sacrificio exemit, mox patriæ (Hiberniæ) Episcopatum tulit. Verum vti honor artes alit,ita inuidiam prouocat. Capiti MALACHIAE plures insidias posuerunt, vt ipsius Infulâ suum tegerent caput. Sed cælum pro virtute pugnauit. Nam dum MALACHIAS ad asylon templum confugit, tempestas omnes eius hostes fulminauit,lacerósque eorum artus hinc inde stipitibus arborum ad cogitati parricidij infamiam suspendit. Sed & mulier, quæ linguam in Diuum armauerat, putrescere hanc sensit, vt oris virulentam infamiam graueolentia proderet. Alios oculorum orbitas,ferrum alios ignesque& dæmon malus sunt vlti. Ita omnibus periculis subductum caput in tutas latebras Claram Vallem tulit,& vt securum iam esset,cucullo abdidit. Morienti oculos clausit D. Bernardus,quem quia præconem laudum etiam suarum habere meruit, non iam Achilli Homerum puto inuidebit. *Ex S. Bern.*

Ne ſub eodem cum mulieribus tecto maneſ ſites. nec in præterita caſtitate confidas: Nec ſanctior Dauide, nec Samſone fortior, nec Salomone potes eſſe ſapientior; memento ſemper, quòd Paradiſi colonum de poſſeſſione ſuâ mulier eiecerit. *S. Hieron. Epiſt. 2.*

Cuſtodia Caſtitatis.

Pro Clericis.

Rectè dixit, qui dixit primum ad lapsum gradum esse, occasionem non fugere. Id si homines inficias ire velint, ecce mali dæmones vltro fatebuntur. ANDREAS omnibus virtutibus, sed castitatis laude inprimis clarus fœminam domi suæ, priuatus primùm, pòst Fundanus etiam Episcopus habebat ipsam quoque DEO deuotã. O, vt fumo semper ignis est proximus! ibat Romam ex Campania Hebræus nescio quis. deprehensus à tenebris ad Apollinis fanum diuertit, & intempestâ nocte in senatum cum Regulo suo frequentes coire Orci principes videt. Hic dum rem bene gestam singuli gloriantur, & alij alia facinora sibi quisque palmaria clamant; insolentior cæteris vnus aliquis & multùm nequitiâ suâ superbus iactat id tandem magno molimine se effecisse, vt ANDREAS Præsul mulierculæ tergũ molliter destringeret. Enimuero acclamatum ab omnibus est, & factum id multis Pluto laudauit, velutique iam de victo ANDREA triumphus decretus est Tenebrioni. Sub ea in discedentium oculos Iudæus incurrit; sed quòd aliena arma, Crucem, more Christiano obiecisset, tantùm risere hominem, testam probè signatam cæterà inanem dictitantes. Nempe hæc recta ad ANDREAM, qui Hebræo Christianis, & fano D. ANDREAE Ap. transcriptis, domo abhinc omnes omnino mulieres proscripsit. Audite hæc aris deuota pectora. Fœminæ apud vos si exulauerint, ab exilio Castitas redibit.

Ex D. Greg.

S. ENGELBERTVS EP. M.

Optimum vindictæ genus eſt, culpam ignoſcere & humanitatis beneficia non negare; mala pati & ſtillicidia gratiæ communicare. Hoc ſupernæ Deitatis opus eſt, quæ quotidie innumerabiliter iniurijs laceſſitur, & ſuſtinet; blaſphematur, & non iraſcitur. *S. Laur. Iuſtin. de Caſto Connub. c.* 18.

Remiſſio offenſarum.
Pro inimicis noſtris.

CVnas, vitam, mortem, omnia in ENGELBERTO præclara reperio, & digna Infula Colonienſi, quam ille vti & libertatem Eccleſiæ etiam contra cognatum ſanguinem (audiant vtinam hæc illi, qui Chriſti patrimonia ſua putant & in ſuos effundunt!) toto pectore propugnauit, ipſique adeo vitæ antehabuit. Neque enim alia vlla fuit cauſa Friderico Iſenburgenſi Comiti & patrono ENGELBERTI cur ſub annum milleſimum, ducenteſimum & vigeſimum quintum, immiſſis ſicarijs ex itinere nepotem obtruncaret, parricidio tot ſceleribus quot vulneribus pleno, quæ quadraginta & ſeptem erant. Nec verò minùs piè, quàm fortiter eſt mortuus ENGELBERTVS. Nam, vt taceam VIRGINEM ſolemni omnibus diebus Mercurij ieiunio cultam, monitus per literas de inſidijs animum quidem confeſſione purgauit & lacrimis expiauit, cæterùm vt ne hoſtem proderet, igni literas damnauit. Fridericum deinde, cùm iam parturiret vltimum ſcelus, hoſpitio non ſemel cum ſuis excepit, neque comitem habere viæ abhorruit. ſitque Malus Genius ex ære alieno palàm factus eſt, moriens Chriſto Chriſti verbis pro hoſtibus ſuis ſupplicauit, facultatem ob id nactus mira (quæ innumera ſunt) patrandi. Sub idem ferè tempus Lunæ geminam alteram Lunam Cœnobita vidit gladio inſignem, ne dubitaret Orbis, ſideribus nouum ſidus ENGELBERTVM additum.

Ex Surio.

Si tam sollicitè corporalis fugitur mors, vt nemo mori velit, quantum fugi debet æterna? Si momentanea rationabiliter sunt euitanda tormenta, quæ finem habent, quo animo fugienda sunt omni fine carentia? *S. Laur. Iust. c. 17. de Contemptu Mundi.*

Auersio iræ *Diuinæ.*

Pro peccatoribus.

COepit GODEFRIDVS in tempore (quin quennis vtpote) ad sanctitatem interCa nobitas conniti, Musis iuxtà & pietat succollantibus. Anno ætatis XXVI. Abbas, ind Pont. Ambianensis mirum est quàm benignur se miseris exhibuerit, tredecim quotidie de h epulo solitus excipere, ablutis suâ manu eorur pedibus; nihil vtique alienum à summa dign tate existimans, facere, quod prior Pont. Ma Christus fecisset. Et fortè bene magnum & qu culinæ vnicus superabat, piscem inde ipse aspo tauerat, donum leprosis stipem rogantibus. I rei cùm absens tunc succenseret postea Oeco nomus, illud modò respondit GODEFRIDVS *etiam atq; etiam videret, illéne abundaret, an pau per Christus esuriret rectiùs?* Et verò vt hunc te geret, non dubitauit suis lacinijs summa hyem se spoliare, & mendicabulum his ditare, ipse cō tra frigora hac vnâ charitate satis armatus. Iam clementiæ in subditos illud sit argumentum, quòd ad tyrannum, quem ob scelera templo proscripserat, per maxima itinera excalceatus contendit, & ad facinorum detestationem reum supplex in genua Iudex inuitauit, quin tunc etiam contumacem nihilominùs capti uum postea in libertatem asseruit. Quòd tamen Ciues Ambianenses monita ei⁹ vel negligerent, vel contemnerent etiam, igneos vrbi exercitus imminere vidit, interitum huius, vt D. Firminus GODEFRIDO vaticinatus est, portendentes, qui non multo pòst reapse delapsis cælo flammis est insecutus. Nos, ne cælo DEVS ignes, oculis lacri mas rectè pluemus. *Ex Sur.*

MEMORIA CRVCIFIXI BERYTHENS

Cùm ponis oculos tuos, vt non respicias cælum, & voluptuosis Carnis tuæ motibus mouearis, durioribus clauis pedes Omnipotentis transuerberans illi infers supplicium, dum momentanea voluptate voluntatem dominantis excludis. *S. Pet. Dam. serm.* 58.

Consideratio Grauitatis peccati.

Pro Iudæis.

Nimirum facilè CHRISTO cum Carpo hodie credemus, velle illum iteratò pro nobis mori, si modo viuere nos velimus. Berytus ciuitas est Tyro & Sidoni conterminα. In hac sub annum DCCLXV habitare inter spinas lilia, hoc est inter Hebræos Christianos vidisses. Et forte Christianus ædibus suis Iudæo cessit alióque migrauit, oblitus secum ferre nobilissimam & ab omnibus retro maioribus acceptam hereditatem CHRISTI imaginem Cruci suffixam, opus ab artifice manu ipsius Nicodemi commendandum. Spectasses in Nepotibus suis antiquos Seruatoris hostes, & non iam odij simulachrum sed ipsissimum veteris Impietatis bellum. Iterum Christus vincula fert, & captiuus triumphatur, agitur, raptatur. Iterum sputa volant, alapæ insonant. flagra crepant, spinæ sementant, claui malleíque intonant. Iterum fel & felle suo acerbior lingua sæuit. Denique (ô cæli patientiam!) iterum pectus ferro impio petitur; atque, vt ne aberrasse existimes, iterum fons geminus sanguinis & vndæ fluit. Hic omnium morborum medicus febres pellere, lepram abstergere, claudos in pedes erigere, ipsis denique sceleris auctoribus oculos ita aperire, vt tam cœci nuper Fidei tunc lumen aspicerent, miraculo hoc gratiore, quòd vrbs tot iam Longinos, quot paulò antè Iudæos numeraret. *Ex actis Nicenæ Syn. II.*

Per humilitatis cuſtodiam ſeruanda eſt munditia caſtitatis: ſi enim ſpiritus piè ſub Deo premitur, caro illicitè ſuper ſpiritum non leuatur: Nam ſi auctorem ſuum ſuperbiendo contemnit, iure à ſubiecta carne prælium ſuſcipit. *S. Greg. l. 26. Mor. c. 13.*

Cuſtodia oculorum.

Pro laſciuis.

Rectiùs hoc die Lesbos Theoctistam, quàm olim Sappho suam laudat. Apage decimam Musam, quæ Virgo non est. At quam scribimus, Theoctista, inter Virgines sacras à primis annis educata Virginitatem etiam ipsa spirat, gratissimũ odorem illi, cui odoratum mundus non abstulit. Et potuere Theoctistae libertatẽ eripere Arabes prædones, sed non pudorem proinde, vt qui nunquam expugnatur, nisi vbi à proditore animo habitatur. Itaque cùm viuere inter latrones animorum se videret, in siluas aufugit horridas & metuendas sed fidas semper Virgini latebras. Hic ad templi rudera castissima Sacerdos preces cælo facere, corpusculum herbis, animum cæli delitijs pascere. Tandem cùm annos vixisset V. supra XXX & veste iam defluente folijs pudorem tegeret, Venatori visa est, pro Monstro vtique habenda, si vox & virtus non prodidissent. Texit tunc suis vestibus hic, & anno vertente Cibo Diuino recreauit. Sed cùm à venatione denuò ad illam viseret, exanimem reperit, & de tam nobilibus exuuijs manum sibi dexteram abstulit. Verùm cùm non nisi restitutâ hac soluere è portu potuisset, narrasséttque miraculum socijs, accurrerunt hi venerabundi, sed nihil quidquam præter virtutis vestigia inuenerunt. Dubitarem à quibus ablatum corpus foret castissimum, nisi tumulari Virginitatem ab Angelis Catharina doceret. *Ex Metaphr.*

Ecce Redemptori minimè sufficit, quod in extremo iudicio dicturũ se perhibuit, quod fecistis vni de fratribus his meis minimis, mihi fecistis; nisi & ante iudicium demonstraret, quæ quisq; nunc bona opera indigentibus exhibet, ei hæc specialiter impendi, cuius hæc amore exhibuerit. *S.Greg.hom.39.*

Cura Pauperum.

Pro Episcopo huius Diœcesis.

EXistimauerat MARTINVS Neophytus etiamnum, mediâ chlamyde suâ medium pauperem vtcunque se texisse; sed insequenti nocte totum eâ se vestisse Christum vidit. Pont. Turonensis Diuorum aspectu atque ideò familiaritate, Cæli præsertim Reginæ, inter Theclæ & Agnetis comitatum, iucundissimè perfruebatur. Bonorum Angelorum manu palam adiutus, malorũ fana & simulacra subruit. Quanti Sacerdotij maiestatem faceret, tunc ostendit, cùm eam Imperatoriæ antehabuit, primúmq; in epulo poculum præbibens non Imp. Maximo, sed Sacerdoti suo porrexit. Quin ipsi Imperatricem famulam ad mensam habuit, & tum hæc se basilicè vixisse putauit, cùm micis, quas reliquas fecit MARTINVS, vesci potuit. Orci præstigiatorem, qui Christum ementitus, cætera habitu regio illi se obtulit, ita delusum dimisit, vt diceret, alium nullũ Christum se nosse, præter Crucifixum. Venienti ad se cùm Imp. Valentinianus assurgere negligeret, facere hoc assurgens è sede flamma coëgit. Extremùm æger in fugam iterum dæmonem malum egit, vti lubens moriturus, ita ad maiores labores, si Numini placeret, porrò victurus. Sed placuit huic MARTINVM inter beatarum mentium plausus cantúsque ad se euocare. Conditionis tamen suæ memor non nisi cineri incubans mori voluit. At ex hoc cinere suus cælo Phœnix prodijt. *Ex Sulp.*

His qui ex Deo ſunt, omni te obedientia & hu-
militate ſuſterne, vt, qui in te Chriſtum quæ-
runt, Chriſtum inueniant, & in manſuetudine,
quam exteriùs viderint, Auctorem manſuetu-
dinis in tuæ mentis ſolio præſidere deprehen-
dant. *S.Pet.Dam.l.6.Epiſt.30.*

Compoſitio Morum.

Pro Ephebis Principum.

VTrumq; CVNIBERTVS, & quî adolescens rapere in se oculos possit, & quid amare oculi in adolescente debeant, docebit. Nam si è pulchro corpore gratior venit virtus, gratissima è CVNIBERTO venerit necesse est, adolescentulo in quo & forma rara, & indoles elegans & mores suauissimi certamen de palma videntur suscepisse. Me quidem iudice his omnibus imperauit vltima in generoso adolescente animi demissio, quâ nobilissimus æqualium suorum flosculus ad infima etiam obsequia descendere non erubuit, neque iam aut calceos purgare, aut purgatos inducere alijs abhorruit. Talis facilè Regis Dagoberti (cuius inter Ephebos agebat) oculos cepit, tunc præsertim, cùm dormienti cælum inusitatâ luce aduigilare perspexit. Nam post hoc ipsorum Superûm testimonium non potuit quin castissimè amplexatus dulcissiméque deosculatus CVNIBERTVM in filium Rex adoptaret. Sed ambiuit nobiliorem hæreditatem cæli capax animulus, mundóque valere iusso, DEO & aris se addixit. Ab his ad Pontificatum Coloniensem euectus est, bonis vtique auibus, quando sacrificantis caput ambire candidissima è cælo Columba visa est. Obijt cæli delicium & Amor Ciuium Anno DCLXIII. & amare se vicissim hos mortuus ostendit, cùm grassantem vrbe ignem & iam D. Petri basilicam expugnantem pressit domuítque. Neque mirum hoc nobis videtur; maiores & Veneris flammas puer iam vicit.

Ex Sur.

S. MAXELLENDIS V. M.

Hæc noſtræ Chriſtianitatis ſumma eſt, vt amantibus viciſſitudinem, lædentibus patientiã rependamus: qui ergo fuerit patientior ad iniuriam, potentior conſtituetur in regno. Non enim ad imperium cælorum peruenitur ſuperbiâ & diuitijs, ſed humilitate, pauperie, lenitate. *S. Maxim. ſ. de. S. Mich.*

Refrenatio Iræ.

Pro perſecutoribus Innocentum.

SVpra & sexum & ætatem MAXELLENDIS Cameracensis Virguncula sapuit, Crepundia rata, quidquid magnum orbis oculis ostentat, & generoso fastidio omnia Terræ nauseans, vni cælo arridens. Quid, quòd necdum viro, sed cælo tamen matura se lubens volens huic despondit? Itaque serò nimis postea Filiam in manus dare Hartuino Iuueni nobili & prædiuiti parentes constituerunt. Noctem enim illa pro cõsultatione cùm perijsset, eiq; qui optima suaderet, Tutelaris Angelus interuenisset, in eam denique sententiam Virgo Animus iuit, ne detrimenti quidquam Virginitas caperet, omnia & agere & pati, quin vitam potius ipsam quàm pactam Christo fidem prodigere. Nec multò pòst, Duce pessimo Amore, bellum mouit Virginitati Hartuinus, & cùm absentibus parentibus ædes castissimas expugnasset, proditæ ab Ancillula MAXELLENDI & è latebris protractæ, vbi florem nõ potuit, vitam abstulit. Verum, vt videret sub quo stipendio mereret, oculos eo ipso in loco amisit, nec nisi post tertium annum, quando ad tumbam Virginis veniam sceleris rogauit, recepit, reapse id edoctus quòd nequaquam Poetæ mentiantur, Tyrannum esse Amorem & cæcum.

Ex Surio.

Nihil est dignius, quàm vt homo sit sui Auctoris imitator, & secundùm modum propriæ facultatis, diuini sit operis exsecutor: nam cùm aluntur esurientes, & vestiuntur nudi, nonne auxilium Dei manus explet ministri, & benignitas serui munus est Domini? *S. Leo. S. de Quadr.*

Benignitas in pauperes.

Pro mercatoribus.

FEcit HOMOBONVS nomini vitam responde-re Neq; adeò huic rei cõiugium, quo implicatus fuit, neq; mercatura, quam exercuit, obstitit. Quin tum demũ non sterilem se putauit, cùm patrem illum Miseri appellarent, tum lucrum se fecisse, cùm ijs, qui neque vnde persoluant habent, pauperibus rem credidisset. Multũ illi eam ob rem vxor negotij facessiuit. Sed huic identidem ille occinebat: neminem vnquam quantumuis prodigum in egenos ad incitas redactum esse: plus dando accipi, quàm dari; tutissimum ærarium esse, pauperũ sinum: quod his detur nõ donum sed mutuũ esse: quantum dissoluere Superi differant, tantum fœnoris adcrescere: & quæ demum mercatura lucrosior possit esse, quàm nummo cælũ emere? Probauit hoc studium Numen, cùm canistrum nõ magnum portentosam panum copiam; fons etiam Merum dispensatori ministrauit. Adhæc positũ in more habuit, concubiâ nocte templũ precandi causâ petere, quod clausum aliquoties cùm reperisset, nobiles illi Atrienses Cælites aperuerunt. Ille nunquam non vel ad Magnæ MATRIS vel FILII effigiem cernuus iacuit, pulchrâ vicissitudine, nunc ab vbere, nunc à vulnere ebrius. Certè ad CHRISTI in crucem suffixi pedes in templo vitam posuit; cùm illa Angelorum verba (Gloria in Excelsis Deo) homines canerent. Sed ille hæc suauiùs cani ab ipsis Angelis sciuit. *Ex Surio.*

B. ALBERTVS MAGNVS

Omnes actus nostri Christo socio debent vel teste compleri; vt bona ipso auctore faciamus, mala propter ipsius contubernium declinemus: Erubescit enim mala facere, qui scit Christum se habere participem: Christus enim in bonis adiutor est, in malis noster est conseruator. *S. Max. in Hom.*

Cogitatio Præsentiæ Dei.

Pro Pupillis.

ALBERTVM, quem nobis Lavvinga Sueuorum dedit, MAGNVM fecit VIRGO MAGNA, in cuius clientelam paruulus se dedit. Atque hæc adſpectabilis ALBERTO, monuit ad D. Dominici caſtra tranſiret. Iuit ALBERTVS; Verùm quòd indolem ad ſtudia tardiorem attuliſſet, penè ſtationem ſuam Tiro deſeruit. Iam fugam paranti & ſcalas admouenti Cæli Scala VIRGO iterum ſe obiecit, vtque animos ALBERTO faceret, iuſſit inter omnes & ſacras & humanas ſcientias eius optionem facere, quę maximè animo arrideret. Ille continuò Philoſophiam expetijt. Ne tamen ſibi hanc aſcriberet, repetituram ſe dona ſua olim VIRGO edixit. Itaque ALBERTVS ille nuper omnium riſus, per omniũ ora nunc volare, Doctórque primùm Hildeſhemij, tum Ratiſponæ, Luterię deinde Pariſiorum, Coloniæ Agrippinæ, famâ nominis Orbem implere. Sed omnia dixero, ſi D. Thomam vnicum ſanctioris Doctrinæ Magiſtrum, fuiſſe diſcipulum ALBERTI dixero, qui Infulam Ratiſponenſem cùm primum potuit cum libris ſuis mutauit. Sed ecce tibi dum in vltima ſenectâ orbis hoc Oraculum reſponſa fundit ſubito deficiente rerum omnium memoriâ, obticuit, viuumque è ſchola funus diſcipulorum corona domum cum lacrimis deduxit, quas ille etiam toties fudit, quoties aures MARIAE nomen pulſaret. Porro quotidie abhinc tumulum ſuum contemplari ſolitus, inſcendit denique hunc Anno M.CCXC. Viuit tamen hodie etiam in libris ſuis, & eruditionis ſuæ fontes vbera VIRGINIS laudat. *Ex Bau. S. Raderi.*

Si publica fama te non damnat, propria te conscientia condemnat; quoniam nemo potest seipsum fugere: Vis nunquam esse tristis, BENE VIVE. Bona Vita semper gaudium habet; Conscientia Reorum semper in pœna est. *S. Bern. de Int. Dom.*

Fides in promissis seruandis.

Pro periuris.

ANglos Gregorius Angelos dixit. Certè EDMVNDVS fuit. Hic nihil antiquiùs habuit, quàm eos fugere, qui animorum ipsissimi latrones, Pyladen tamen mentiuntur. Et forte prato solus inambulabat, cùm videt formâ scitissimâ pusionem; capit salutem, redditque. Audit eum esse, qui latus suum in classe, & vbi vbi esset assiduus stiparet. Mox exaratum in fronte IESV nomen legit, & hoc tunc iussus est contra mortem inopinam memoriæ semper infixum ferre. Tam IESV igitur amicus ausus est Sponsam MARIAM ambire; quod vt amor faciliùs impetraret, annulos sibi geminos fabricauit, è quorum gemmâ gemma altera MARIA ab angelo salutata emicabat; horum altero VIRGINIS digitum, altero suum coronauit. Atque ita quidé ille pulchrè Virginitatem suam obsigna uit. Cæterùm cùm statas Sponsæ suæ & D. Ioanni preces percurrere omisisset literis absorptus, ferulam Ioannes intentauit dormienti. Itaque à media semper nocte AVRORAM MARIAM veneratus, tum demū sacra volumina ante eburneam illius imaginem lectitauit, non nescius ex huius potissimùm vberibus diuinæ sapientiæ riuos scaturire. Archiep: Cantuariensis factus affirmauit, malle se in ignem quàm in noxam labi. Exul moriturus, mi IESV exclamauit, te testem habeo, te præter nihil vnquam expetisse. Huius vulnera tunc millies est exosculatus, pectus præsertim saucium, in quod etiam vitam expirauit; nobilem ad inuidiam tumulum. *Ex vita.*

Quid potest tibi mundus conferre sine Iesv? Esse sine Iesv grauis est infernus; & esse cum Iesv dulcis Paradisus. Qui inuenit Iesvm, inuenit thesaurũ bonum, imò bonũ super omne bonũ; & qui perdit Iesvm, perdit nimis multum, & plus quàm totum mundum. *Thom. de Kemp. l. 2.*

Amor Iesv super omnia.

Pro lusoribus.

TRiumpharunt tergemini Heroes isti Edessæ. Alij multa eorum miracula, nos vnum narrabimus. Erat Edessæ Matrona vidua Sophia, & huic filia Euphemia; illã virtus, hanc etiam formæ gratia commendabat. Sed & miles præsidiarius Gothus erat, qui oculis puellæ captus eò demum Matrem perpulit, vt Barbarum Socerum quàm hostem mallet. Prius tamẽ iurare sibi hunc ad Martyrum nostrorum tumbam conceptis verbis voluit, eo loco habiturum se nouam Nuptam, quo socij thori fides iuberet. Facile iurare militi fuit. Ergo in Italiam abducit Euphemiam non dominam, vt ipsa rebatur, sed seruam planè, vt qui domi Coniugem pridem habebat. Huic insuper forma tam liberalis in ancilla minimè placebat. Multò maximè libertus ex ea natus displicebat. Itaque dolorem vultu & imperijs vindicat, partum veneno tollit. At Euphemia reliquias huius ab ore filioli legit, meroque miscens Nouercam Infantis Manibus Inferias mittit. Ipsa vtrique parentatura tumulo huic à cognatis includitur. Sed adfuere tandem fideiussores GVRIAS SAMONAS & ABIBVS & Euphemiam somni beneficio transuectam patriæ & parenti reddiderunt. Subinde & Gothus adest, rogatus à Sophia de filia & nepote, saluum vtrumque & ab vtroque salutem nuntiat, venturis vtique, si gradum militarem gradi vel mulier vel infans potuisset. Verùm perfidiæ à producta ex adytis Euphemia conuictus capite pœnas dedit, & occidit ecce puer Amor, cui ingens Mars pepercit. *Ex Metaphr.*

Multi simplices & humiles cælos penetrant; nullus vero arrogans, quamuis artium liberalium polleat scientia, ad cœleste admittetur conuiuium, tantóq; grauioribus cruciabitur pœnis, quanto nequius donum Dei tractauerit. *S. Laur. Iustin. de Casto Connub. c.* 14.

Studium Orationis.

Pro Studiosis ingenio destitutis.

PArentem LAVRENTII nostri fuisse aiun Mauritium inter Hyberniæ proceres latis sime imperantem. Ob id cùm oculi Reg Dermicio dolerent, Mauritius fidei suę obsiden in Filio, quē natu minimum & charissimū ha buit, animum dedit. Et poterat suauissima pue ruli indoles barbarum licet cuiusuis pectus ex pugnare. Vnus Dermicius Rex gratulatus sib est, quod ægrè deniq; patri in filio posset facere Quare innocentissimam animulam vinciri iu bet & in Insulam desertam asportari squalor & sordibus reo vtique quam obsidi similiorem Subiecit ea res iustas iræ faces Mauritio, vt è sa tellitio regio duodenos etiam ipse vinctos ab duceret morituro filio, nisi in tempore hic red deretur, omnes vni parentaturos. Mitius proin habitus, & in sacrorum hominum sinu eductu Abbas Glindalacensibus, tum Dublinensibus Archiep: datus, denique à Pont. ad omnem Hy berniam legatus est. Ergo omnium primo mo res Canonicorum in peius prolapsos ad Maio rum Regulam correxit, sui etiam seuerissimus Censor. Nam corpus cilicio vestiuit, & ter quo tidie flagellari à familiari seruulo voluit, carne que sibi, quo ad vixit, interdixit. Interim ex egē tibus nunquam pauciores Triginta quotidie conuiuas habuit, satis ipse iucundissimo hoc o culorum epulo pastus. Vltimò dum pacem pa cisci inter Henricum Anglorum & Deriogum Hybernorum reges laborat, ab hoc Hybernia proscribitur, & in Nortmannia moritur, reperit in exilio patriam, *Ex Lipeloo.*

Si vis vtiliter aliquid ſcire & diſcere, ama neſciri, & pro nihilo reputari: Hæc eſt altiſſima & vtiliſſima lectio, ſui ipſius vera cognitio & deſpectio: De ſe ipſo nihil tenere; & de aliis ſemper bene & altè ſentire, magna ſapientia eſt. *Thom. de Kemp. lib.* 1.

Studium veræ ſapientiæ.

Pro inflatis ſuâ ſcientiâ.

MIracula, quæ GREGORIVS patrauit, p
gellâ hac circumscribere, nouum fo
miraculum. Famam castissimi Iuue
traduxerat muliercula;obsessa tamen à Dæm
ne palinodiam cecinit, obsidione non nis
GREGORIO liberata. Sub initia Pontificat
Magistram VIRGINEM MATREM; VIRGINEM
IOANNEM habuit,dignus his discipulus, vtpo
& ipse VIRGO. Cacodæmoni oracula loquen
silentiû indixit, & fano proscripsit; pòst eide
ab exilio redeundi potestatem per literas feci
Vt fratres duo,quos lis de paterno lacu dissu
xerat,in amicitiam rursum coirent,cedere on
nem inde aquam; vt fidem testatam facere
templóque exædificando locum, montem ali
ambulare iussit. Iterum Lyco flumini exundat
ti moram posuit scipionem suum, qui illic
frondescens ripam vmbrâ suâ vestiuit. Inse
quentis se sociámque hostis oculos ita precan
do fefellit, vt, quos impius quærebat, arbore
crederet. Moriturus è suis septendecim dunta
xat reliquit superstitioni deditos, cùm sub ad
uentum suum non plures Christo addictos re
perisset. Tumulum cum alijs sibi commune
esse voluit, ne, quod viuus nunquam fecerat,
mortuus proprij quid haberet. Suspiciant ali
hæc mira; ego de GREGORIO, quod de Mala
chia Bernardus,dico:inter multa magnáque
miracula, maximum miraculum,
quod fecit,ipse fuit. *Ex*
Greg. Nyss.

Tres virtutes ſunt, quæ Pueris adoleſcentibus magis congruunt, Verecundia, Taciturnitas & Obedientia. Non eſt autem dubium, ſi has ſtuduerint habere, quin poſſint, Chriſto duce, ad culmen perfectionémque virtutum aſcendere. *S. Bern. l. de Ord Vitæ.*

Modeſtia.

Pro Adoleſcentibus Studioſis.

Ille est Gregorivs, cui nomen insula Turonensis fecit. Parentes illi è prima nobilitate, nutrices à teneris annis Musæ fuerunt, quibus vicem ille tam postea rependit, vt nesciam plúsne ille Musis, an Musæ illi debeant. Puer vitam, quam à patre acceperat, bis eidem reddidit, nec sine miraculo, cùm medicinam morituro nunc nomen Iesv ligno inscriptum, nunc alter Tobias piscis exta adhibuit. Ipse quoties ægrotauit (& ægrotauit sæpiuscule) è cælo medicos vel D. Eligium vel Martinum habuit, cuius vitam rectè in templorum parietibus sed multò rectiùs in animo suo depinxit. Sub noctem Virigini sacram, Ædem huius frequentari ab Angelis cum multo lumine vidit & portâ sponte suâ reseratâ ipse etiã admissus est. Tam charus cælo castigatus scilicet ab hoc nõ semel est. Etenim somnũ dormientis in Natalitia Christi nocte Angelus alapâ discussit. Tam nõ possunt ferre Superi Episcopũ dormientem! Iam simul ac lapsus est in nescio quam gloriolæ vanæ cogitationem, equus etiã ipse lapsus sub Gregorio reprehendit Gregorivm. Itaq; imposterum miracula, quæ plurima patrabat, non sibi sed Diuorum lipsanis, quæ ferebat, adscripsit. Congressus Romæ cum Greg. Pont. cùm hic vizi staturam (multum animo minor erat) tacitè miraretur, non nescius arcanarum cogitationum noster, *Dominus*, dixit, *fecit nos; non ipsi nos.* Itaque maximi deinceps Gregorivm ipse etiam Magnus Greg. fecit.

Ex Surio.

S.S.ROMANVS ET BARVLA MM

Quid illi graue videri poterit, qui semper mente tractat quàm non sint condignæ passiones huius temporis ad futuram gloriam? quid concupiscere poterit in seculo nequam, cuius oculus semper videt bona Domini in terra viuentium? *S. Bern. ſ 4 de Aſcens.*

Fortitudo Christiana.

Pro ſuccumbentibus Tentationi.

PArabat Anno Seruatoris CCCI. Asclepiades Procus. exscindere templum Christianorum Antiochiæ. Huic nimirum Romanvs sese opposuit & dictis suis animos socijs vnicus addidit. *Nunc demum pugnandum pro Aris cogitarent. Hostem vtiq; esse Asclepiadem patriæ, qui huic DEVM ereptum iret. Pulchrum fore, vt aras defenderent, cadere ad aras litaturos. In quamcunq; demum partem alea caderet pugnæ, Victores Christianos* futuros. Captus igitur velut seditiosus Romanvs, & ex equuleo suspēsus, cùm plumbatis cæderetur, ferreum se præbuit. Quin causæ optimæ fidens ausus est ad teneræ ætatis testimoniū prouocare. Audiret vel ex hac Iudex, Deúmne vnum an dæmonas tot colere præstaret? Et ecce euocatus Barvla infans penè non minus fortiter quàm facundè pro Deo & Romano dixit, dictaq; sua flagris & ipse concisus sanguine firmauit. Sic enimuerò peroranti filiolo acclamauit è turba Mater fortissima, quin inter tormenta sitibundū obiurgauit etiā, quòd aquam rogaret, quando Superi sanguinē ipsius sitirent. Inde ad supplicij locum & Dux & baiula filij caput abscissum & sanguinem dulci vrnâ, sinu excepit. At Romanvm ad ignes damnatum patrocinante cælo imber abstuluit. Quin linguâ orbatus Innocentiam suam tamen prius loqui nō desijt, quàm strangulatis faucibus Vox intercepta est. Sed & huius Echo cum plausu cælo excepta. *Ex Prud. & Chrysost.*

S. ODO ABBAS.

Vis ſcire, homo, quid Deo debeas? quòd factus es, Dei creditum eſt; quòd es rationis capax, Dei fœnus eſt; quòd diſcretionem mali bonique poſſides, accepiſti; & quòd viuendi normam acceperis, per chirographum legis ſtipulanti Deo ſpopondiſti *S. Pet. Chryſ. ſ. 94.*

Recogitatio obligationis Chriſtianæ.

Pro Magiſtris Iuuentutis.

Officio suo fungi patres à patre Odonis discant. Vnicum & vix natum filiolum è cunis inter brachia in cælum sustulit, Diuóq; Martino & sacris deuouit. Dixisses assensum infantem, ita non tam lac maternum, quàm erga Martinum amorem suxit, qui scilicet cum puero deinde creuit, dum literis excultus inter Canonicos Turonenses est cooptatus. Sed cum tunc etiam vanis poetarum (& Virgilij præcipuè) commentis plus quàm pijs commentationibus vacaret, per somnum vas vidit cumprimis elegans, sed serpentibus plenum. Monuit scilicet iterum cælum, quod ipse Maro, anguem vt iuuentus caueat in herba latentē, dum fraga legit. Noster deinceps precibus ad D. Martini noctes inuigilauit, quò sæpius euntem cùm ex itinere vulpes infestarent, mirum dictu suppetias contra has lupus tulit, idē deinde Odonis hospes ædiumq; non ridiculus iam custos. Sub hæc dum Lutetiæ Parisiorum amplius literis operam nauat, ab ipso Greg. Pont. noctu calamum dono accipere visus est, quo Magni Doctoris Moralia, vt aiunt, sparsa omnibus libris in vnum corpus colligeret. Iam Monachus laborauit tam diu, quoad Monachum etiam pater, Mater velum indueret inter Virgines. Abbas Gigniacensis mox Cluniacensis miranda & fecit & passus est, dum collapsam monasteriorum disciplinam erexit. Ad extremum æger Romæ impetrauit vt redire in patriam liceret. Ibi denique vitam posuit vbi accepit, ad D. Martini tumulum. *Ex Sur.*

O præuaricatores reuertimini ad cor, intelligite non intelligentes, quia omnes Mundi promissiones seductoriæ sunt, omnes blanditiæ venena, cunctæ delectationes pocula mortalia, viæq; eius illius sempiterna Mors. *S. Laur. Iust. Lign. Vit. de Fide c. 1.*

Confideratio Periculorum Mundis.

Pro amatoribus Mundi.

GEnus & origo PATROCLO humilis fuit, sed indoles nat generosa, quæ tum se prodidit, cùm rus ad oues est abiegata, fratre Antonio ad ludum literarium amandato. Etenim cùm hic oblitus eodem ovo se prognatū fratrem Opilionem auersaretur Musarum pullus, tam ille succensuit siluis, vt relicto in his Pane ad Apollinis castra etiam ipse transfugerit, nec multò pòst ostenderit, non ingenio, non studio se fratri, solo fastu cedere. Ita hodie etiā videas conuitijs (veluti ventis incendia) non extingui sed ali artes. Cæterùm ab Apolline trāsijt ad sacra; ab his ad solitarium locum, & operam in erudienda iuuentute posuit, fuitque omne Mineruæ *vna DEI gloria*. Inde quoque, vbi solum esse non permiserunt prodigia, in siluas aufugit, cùm loci ac sacelli heredes sacras Virgines instituisset. Sed & siluæ miraculis coruscarunt viri & dæmon pulsus ex hominibus passim per vrbes famam PATROCLI ferebat. Pulsurus tamen vicissim statione suâ hostem veterator cogitationem de reditu ad vrbes ingessit. Hîc Tutelaris Angelus conscendere secum columnam iussit, indeq; totam Mundi tragœdiam, hoc est, furta, rapinas, adulteria ac deniq; horum omnium Epilogum interitum iussit spectare. Dedit lacrimas arbiter ludi PATROCLVS, nec placuit iam spectare, minus agere fabulam tam funestam; quin totus Mundo vt exiret, ad cælum abijt. A morte pluribus cœcis oculos aperuit: vtinam nobis etiam, quò nempe Mundum ijs, quibus ille, oculis aspiceremus. *Ex Surio.*

S. ELISABETHA VIDVA.

Si desideras Deum videre sublimem, humilem prius IESVM videre curato: Intuere prius exaltatum serpentem in deserto, si videre desideras Regem in solio residentem. Ista te humiliet visio, vt illa exaltet humiliatum: reprimat ista tumorem tuum, vt illa repleat desiderium tuum. *S. Bern. s. 1. de verb. Isai.*

Adoratio Crucifixi.

Pro Superbis in cultu corporis.

Age superbe, qui deficiente animo ELIZABETHAM ad Seruatoris Christi effigiem vides, audi etiam quæ dolor intus loquitur. *Nimirum me terræ pulvisculum purpura inuoluit, tu, mi Christe, heu! nudus meam erubescis vicem Mihi corona auro & gemmis, tibi spinis & sentibus riget. Ego puluinaria calco, tu locum capiti circumspicis, nec, eheu! inuenis. Me aulæ seruitia vallant, te soli hostes stipant. I, purpura; rectius sanguis me Sponsi pinget. Ite gemmæ nobiliores sub cruce legam. Abi grauis auro corona; rosas è spinis nectam. Tollite puluillulos; Crux, Sponsa erit lectulus. Secedito amicorum cohors, dolores me rectius ambient.* Hæc inquam tantum apud ELIZABETHAM potuêre, vt iam se ipsa superbior omnem pedibus Mundum subderet, totamque miserorum se seruitijs addiceret. Ergo igitur extructo quàm amplissimo Xenodochio ingentis familiæ mater nongentis quotidie victum ipsa ministrare, aquam capiti pedibúsq; affundere, sordes abstergere, ipsa adeò fœdissima vlcera nobilissimis osculis honorare. quid? quod coniuge è viuis erepto, arce pulsa omnes iniurias ipsámq; famem forti animo concoxit, damnatisque regijs fusis pulchriora sibi ipsa è cælo neuit: Interea apud Deum omnia potuit, & matrem exemit è piacularibus flammis, Iuuenem verò nuper ab impuris ignibus ardentem sanctioribus cæli amoribus tantùm non emori fecit. Morienti vt aliàs sæpe Christus adstitit, & accinuere cælites auiculam induti. Bonis igitur auibus è vita abijt. *Ex Iacobo Montano.*

Homo redi ad Deum sic amatus à Deo, & ad
illius gloriam da totum te, qui se totum pro-
pter te ad suam deduxit iniuriam, & voca Pa-
trem fidens, quem tanto amore tuum probas,
sentis, intelligis esse genitorem. *S.P.Chrys.s.70.*

Oblatio suiipsius.

Pro illuminatione Peccatorum.

ID quod palam hodie, & sine larua dæmon facit, hoc iam olim fecit Saturnum mentitus. Vorauerat hic plus quàm inhumanâ ingluuie filios suos & viscera sua in viscera crudeli dente congesserat. Scilicet diuinis item hæc impietas meruit, cui deinceps orbis puerorum sanguine ac morte litaret. Et tenuit hic mos non vnam ætatem atque Christiana secula etiam infamiâ suâ aspersit. Ita Dorostorum Vrbs scelere, quod nec, qui alluit illam, Ister satis eluet, annis singulis ipsum Iuuentæ florem principémque infando sacrificio immolabat. Vt verò eò pulchrius hoc adornaret, XXX. omnino dies omnibus delitijs victimam infelicem saginauit, útque splendidiùs periret, purpurâ auróque induit sic inter risus potius quàm gemitus morituram. Atque hæc sors cum Dasivm formę omnis compendium nominasset, inuitatus scilicet ad patria sacra palam detrectauit non mortem sed causam mortis. Nam qui Saturno noluit, rectè Christo victima procubuit. Exh irrescitis, scio, parentes infanda hæc sacra; At quid aliud paratis, quàm Orco victimam, cùm filios voluptatibus frangitis, vestium luxu corrumpitis & in patriæ conspectu indulgenti amplexu perimitis, ipsissimi & heu! inter medios Christianos, Saturni? Quam rectiùs, filios Christo, cùm hic paruulos ad se vocat, non negaretis! *Ex Menæis & Menolog.*

Sicut Christi milites, deposito corporis animæque torpore, virtutum procedam⁹ ad campum: dedimus corpori annum, demus animæ dies. impendimus nobis tempora: tempus depuremus auctori. viuamus Deo paululum, qui seculo viximus totum. *S.Pet. Chryſ.ſ.*12.

Magnanimitas,

Pro Principibus Christianis.

Alter Edmundus Rex est; altera Angliæ gloria. Hic Anno DCCCLXX. cùm Ingar Daniæ Rex, vastitate Angliæ ingenti illatâ, misisset, qui regias gazas veluti suæ iam Victoriæ præmia, nî totas mallet amittere, diuidere secum iuberet, fortiter respondit. *Nulla se latronibus stipendia numerare solitum: liberum se & regem meminisse, neq; aliter, cùm vires starent partiturum diuitias suas, quàm ferro fuisse. Nunc post lacerum regni corpus quid capiti pareeret? plebeio sanguine huc vsq; ebrium rectius regium hausturum. Tum deniq; se extincto totâ hereditatem adiret. Inter spolia Numinis iram etiam & Vindictam reperturum.* His in maiores iam iras versus Ingar captum non regijs catenis onerauit; flagris deinde seruilem in modum acceptum scopum esse militum sagittis iussit; demum caput auferri, aliter à cœlo iam coronandum. Porro hoc feris in pabulum inter dumeta abiectum præclarus iam denique custos Lupus tutatus est, & cùm caput suâ voce se quærentibus prodidisset, etiam fun⁹ mœsto vlulatu prosecutus scribitur. Tyranno in lupum abeunte, lupum in hominem rediisse dixisses. Sed & caput corpori suo redditum integrumq; à tabo longe pòst repertum aiunt, quin barbæ capitisq; pilos succrescentes quotannis detonsos esse. Et dubitabimus porrò virtutem etiam post mortem viuere?

Ex Surio.

MARIAM ô fidelis anima imitare. Castis Deo inhære amplexibus, deuotionis gemitus emitte, amoris prome carmina, & ignitæ laudis sacrificium exolue: eris proculdubio pudicissima turtur eò speciosior, quo frequentius his amoris præludijs inhærebis. *B Laur. Iust. in F. Pur. B. M. V.*

Cordis in Deum transfusio.

Pro feruore Mariani cultus excitando.

HEus! ad ſpectaculum hodiernum omnes vos in orbe parentes voco, liberos omnes. Ne dubitate oculos adferre, cùm, vt hos paſcant, effundere ſe cælo & conuolare Superos videam, videam arridere, acclamare audiam. Ecce TRIMVLA VIRGVNCVLA, Iudææ delicium, patris & matris Amor, Spes familiæ vnica, vnica feſſæ ætatis virga, hæc inquam talis ac tanta è parentum ſinu & brachijs non ad Veneris alicuius gynæceum, non ad nuptias, quas cunis promittere amant patres, ſed ad caſtiſſima vota, ad templi adyta deproperat, euolátque ad aram, ipſa mox templum, ipſa Numinis ara futura! Aſſentiuntur interea Ioachimus & Anna & filiæ ſibiq; plaudunt. Quid hîc noſtra ætas? Nimirum pereat flos Virgineus, ne ſtirps auita: intereat pudor, ne familia. Lacrimentur Angeli, modo nepotes rideant: Sit vacuum incolis cælum, modo domus non heredibus. Si quid pulchrum in liberis, ſi quid ingenuum & liberale, aulæ hoc debetur genio, mundi ſeruitio mancipatur & carnis amplexibus. At ſi quid monſtri naſcitur, illud demũ, aiunt, in clauſtra religioſa (deſertas inſulas cogita) exportetur. Si quid bardum, blæſum, luſcum, claudum, hoc hoc cellâ occultetur, ſilentio monaſtico corrigatur, cucullo abſcondatur, togâ inuoluatur. Deus ſibi habeat, quod nemo hominum velit. Chriſtus domum ducat, quas thalamo omnes terræ filij excludunt. Erubeſcite Parentes, & ruborem veſtrum in ſpeculo, in vultu Ioachimi & Annæ hodie corrigite.

Nauem corporis nostri soluamus à littore mundano, sæcularis patriæ renunciemus curis, in Crucis arbore tota mentis vela tendamus, virtutum funibus, sapientiæ remis, gubernaculis disciplinæ nauigij nostri muniamus incessum. *S. Pet. Chrys. f.* 8.

Fuga impedimentorum Virtutis.

Pro parentibus filiorum Virtuti obluctantibus.

Ecce sub pedibus filij triumphatã Matrẽ! Quid oculos auertitis filij molles, si Deus arridet? Nimirum sic pugnandũ est, cùm Mater in filiũ mouet, non iã Mater sed hostis; cùm lacrimæ classicũ canunt, tela volant verba melle illita, trabales è pectore sagittæ, gemitus veniunt, ferreum pectus penetraturi; cùm insidias vbera detegunt, & vni tota acies (Mater) se opponit. Perrupit tamen COLVMBANVS, & quod Christi militi Hieronymus suasit, per calcatam matrem ad Victoriam sibi iter strauit, Religioniq; opima spolia ex parente tulit. Domito cognato hoste, quid mirum si Virtuti lupi cesserunt; quos inter duodenos obambulantem COLVMBANVM ouem aurei seculi putasses: sed & Vrsus antrum suum cessit fortiori. Vnus Theodoricus Galliæ Rex monitis pijs ausus est resistere, sed suo & posteritatis suæ interitu; Hoc igitur etiã triumphato Dux COLVMBANVS eorum factus est, qui in parentes cœlo auctore pugnant. His castra ille struxit cœnobia &, ne commeatu destituerentur, precando nunc crescere in horreis, nunc in manu annonam fecit. Vt vero in obsequio Tyrones exerceret, ægros è lectulo surgere & flagellare frumentũ iussit. Et verò laboris fructũ sanitatẽ tulerunt Mitto alia mira, sed non illud; vt subijcere Christo plures animas allaboraret COLVMBANVS, Angelum illi Tutelarem in membrana Orbem, (magnũ virtutis stadiũ) ostendisse. Quid, ah! quid nos igitur agimus, quibus non iam vnum sed geminũ stadium, geminum inquam Orbem Superi explicant? *Ex Iona*.

Sunt plurima, quæ Angelis placent, & eos in nobis inuenire delectat; vt est sobrietas, castitas, paupertas voluntaria, crebri in cælũ gemitus & orationes cum lacrimis & cordis intentione. Super omnia vnitatem & pacem à nobis exigunt Angeli pacis. *S. Bern. S. 1. de S. Mich.*

Consideratio præsentiæ Angelicæ.

Pro Musicis.

SI quæris, quod intercinentibus Orga CAECILIA carmen dederit, illud respond quod vnæ, quæ Agnum sequuntur, Virgi sciunt modulari. Itaque quo die homini manus danda erat, nuptialem vestem cilicio strinxit, quo nobiliorem Virginitas non hal zonam. Noctu Sponsum Valerianum monu caueret pudori suo manus inferre, cuius lon fortissimum Custodem è cælo Angelum hal ret. Hunc coram intueri cùm ille percuper suasit impuros à superstitione oculos sanctio prius baptismatis vndâ elueret. Eluit, & vo mox compos formosissimum multáque lu vestitum Ephebum vidit, qui serto nobili trumque coronâuit, & precantes miro odo perfudit. Et fecit hic odor post Christum cu rere etiam Tiburtium Valeriani Germanū, ar bóque ita in stadio Christiano cucurrerunt, brauium Martyres obtinerent. CAECILIA balnearum, quas Tyrannus succenderat, flan mis pulchrior, tribúsque in collo vulneribu velut totidem monilibus ornatior cùm trid um superuixisset, ædésque suas in templū ve tisset, martyrum vestigia velut paranympho rum insistens, cælum & ipsa petijt, & Agno de nique nupsit minimè sterilis Virgo, vt quę mo riens vno partu Christo CCCC. peperit.

Ex Metaph.

S. CLEMENS PAP. M.

Ecce Beatus Clemens homo erat similis nobis & carni suæ eodem vinculo naturalis affectionis inhærens; si ergo ille calicem salutaris accepit, quid nos retribuimus Domino pro omnibus, quæ retribuit nobis? eadem certè insigniuit imagine, eodem sanguine nos redemit. *S. Bern. s. de S. Clem.*

Mortificatio sui.

Pro summo Pontifice.

PRodijt CLEMENS è D. Petri ſchola: Virtutis primò Magiſtri, tum Infulæ etiam hæres inter Pont: Max. tertius numeratur. Impietatis ſub Traiano accuſatus & in exilium vltra Euxinum Pontum deportatus munere ſuo nec in ea quidem fortuna oblitus eſt fungi, docuítque bis mille Chriſtianos, quos ad Latomias Tyrannus damnauerat, præter ſaxa è terra patientiam eruere, ad quam verbis & exemplo erexit & miraculis firmauit. Etenim cùm aquæ dulcis penuria laborarent, eámque petere per VI. milliaria cogerentur, CLEMENS è proximo manare copioſam iuſſit, cùm ipſe Seruator familiarem ſibi Agnum indutus dextro pede & omine fontis indicium feciſſet. Porro cũ aqua longè latéque miraculum emanauit. Etiam ad trecenta milliaria fana Deorum euertebantur, vndiſque ſanctis quingenti quotidie tingebantur; cum denique Procos: Aufidius Pontificem anchoræ illigatum in mare præcipitauit. Emicuit tamen ingens animus & ad portum cæli enatauit. Ad preces deinde Chriſtianorum mare ceſſit ad tria milliaria, ſtrụ́ctúmque in imo à Cælitibus Martyri templum tumulúmq; è marmore oſtendit, iterato quotannis deinceps hoc miraculo. quod auxit Puer quandoque à parentibus per errorem illic relictus annumque totum incolumis ſeruatus. Fruſtra igitur Tyrannus mergere laudes CLEMENTIS mari voluit. Anchoram ſuam Martyr cælo fixit. *Ex Metaphr.*

Beatus qui puris cordis oculis Deum semper intuetur, quique bonis ac honestis colloquijs delectatur, & à prauis ac turpibus, quæ bonos mores corrumpunt, abhorret; quoniam minimè fiet Diaboli mancipium. *S. Ephrem de Vit. spirit.*

Studium Pietatis.

Pro augmento diuinæ gloriæ.

IN Hasbaniensi agro spinas inter, hoc est, d uitias patrias educatus flosculus TRVDO s focari tamen minimè potuit. Quin caput s pra nubes puer tulit, eóque altiùs quò profu dius in se descendit. Itaque seruulis suis inseru re Dominum TRVDONEM vidisses, quam vi tutem vt tegeret, vilissimos corpori vestiend pannos iniecit. Porrò omnia etiam quæ per lu dum egit, egit seriò. Quare cùm tumultuari opere & congestis temere saxis sacellum extru xisset, futuri operis sui hoc typum & votur voluit esse, quod reapse posteà in prouecta æta te persoluit. Placuisse & operam & artificer puerum, cælum ostendit, cùm mulieri improb ædificium ludicrum disturbanti oculos eripui quos tamen, vbi primum facinus animo vidi & agnouit, reddidit TRVDO. Egenis tam fauebat, vt suas cum illis vestes comunes habere &, vt illos indueret, se his exueret. Talis Ange lo bono adhortante patriam fugit & cælest disciplinâ amplius erudiendus concessit a Tungrensem Episcopum Remaclum. Profe ctum cælestes in vita radij, à morte odor & prodigia alia complura prodiderunt; ex quibus illud memorabile imprimis est, quòd cognatum, qui contra vota cælo facta in thalamum Sponsam induxit, virgâ castigauit per somnum, claudumque reddidit adulterum Amorem patri suo deinceps Vulcano in hoc similem. *Ex Surio.*

Melius est habere malorum diuortium, quàm consortium; quia sicut bona multa habet laudabilis vita & conuersatio sanctorum, sic plurima mala societas affert malorum, quam quicunque tenuerit, continentiam nunquam tenere valebit. *S. Laur. Iust. lign. Vit. c. 5.*

Fuga malorum.

Pro sectatoribus noxiæ Libertatis.

ITerum ecce Terra Astris nubit; iterum dos sanguis Virgo, & Arrha cælum est: iterum Cœlites sunt paranymphi. Nomen si nosse Sponsæ cupis, FIRMINA est, Calphurnij Vrbi Præfecti Filia & digna tam magnâ fortunâ; quę vt amoribus tã castis liberiùs vacaret, deseruit Vrbem & Ameriam habitauit. Sed vbiq; castitas insidias incurris; vna tibi totâ vita lucta est. Inuidet Christo Sponsam suã homo Olympius, cui Ameriæ præfectura tunc erat demandata; ad cœnam & nuptias inuitat, renuentem thalamo includit adulter procus. Quid ageret captiua Christi nupta? precibus pugnat; cælum miraculis. Etenim cùm Olympius iam in exosa amoris vincula manus stringeret, obriguere eousque hæ, dum castitati victas daret, & Christianam fidem cum tota familia (centum erant & quinquaginta) amplecteretur, cuius pulchritudinem ingens, quod è cælo affulsit lumen attonitis ostendit. Et iam ecce primus pro castitate & Fide Olympius occumbit, ex Christi riualis paranymphus factus, habuitque socium tortorem non absimili miraculo sociatum. Sic præeuntem non inuita iam secuta est FIRMINA. Viam flagra strauere verberáque, &, quas inter expirauit, faces lateri admotæ. Itaque has etiam rectè Nuptiales fuisse dicemus. *Ex Ferrar.*

Audes aperire os tuum, & in cælum iura-menta, atque blasphemias emittere? & non times ne forte falx ignea, quam propheta vidit, demoretur in domo tua, téque excidat, qui sic audes aperire os aduersus Deum, in qué Angeli non audent oculos conijcere. *S. Ephr. paræn.43.*

Correctio blasphemantium.

Pro militibus.

AVdete milites, non excludit vos ex iure, si quam alijs, vim, etiam huic facitis. Fecit MERCVRIVS, qui male Decio primum, sed bene post Christo militauit. Cum enim in ipsa acie de Angeli sui Tutelaris manu gladium accepisset, quo hostium bene magnam partem trucidauerat, non moratus est sub illo deinceps mereri, qui optimũ stipendium certã victoriam numeraret, quam ille etiam contra Decium reportauit. Quid enim, Superi? quatuor palis alligatus distractúsque abstrahi tamen ad tyranni partes non potuit. Suspensum è capite saxum ipse pedes suspensus, velut falcem suũ generosus miles portauit. Sed neque ignes horruit, & plagas pro Christo etiã auersas aduersas putauit. Exilium velut missionem accepit. Caput spiculatori velut Imperatori coronãdum porrexit. Illud imprimis memorabile, quòd MERCVRII operâ, etiam cùm in cælo iam ageret, VIRGO MATER sit vsa. Nam aiunt D. Basilium ante VIRGINIS effigiem Iuliani impietatẽ accusasse, hanc capitis in tyrannum sententiam dixisse, & ad id ablegasse MERCVRIVM; à quo ille confossus haustum è vulnere cruorem cum hac impia voce in cælum eiaculatus sit: *Vicisti Galilæe:* rem omnem ab absente tunc Martyris hastâ & postridie cruentâ proditam esse. Atque hoc puto etiam Sodalibus aurem vellicabit, quæ semper MATER audit, etiam nonnunquam eam Iudicem esse. *Ex Bar. & Metaphr.*

Virgo Christus est, & Virginis Filius, & Virginem coniugem vult habere. Tu si habes Angelicam (plus dico vobis) Christi Matrisq; suæ gratiã, hilaresce, tripudia, & in amplexus Christi gestiens, illud amatoriũ clama suspirans, *osculetur me osculo oris sui. S Ber. in Euang de 10. Virg.*

S. Catharinæ inter studia inuocatio.

Pro omnibus Studiosis.

PAlladem Christianam damus, CATHARINAM inquam, fortissimam Virginem & sanctiorum Musarum dignissimam Præsidem, non Ægide aut hastâ mendaci, sed rotâ fractâ & lacteo gladio formosam. Ausa est hæc vna ex omni Alexandria Dijs sacrificantē Maximinum interpellare, stultitiæque propalàm arguere, quin captiua cum quinquagenis Philosophis pro Christo in arenam descendere. Et fassi sunt tot viri à Virgine se victos, & in flammas abiecti, manus Deo, & palmam CATHARINAE dederunt. Illuc CATAHARINA etiam Imperatricem, quæ ad vinctam inuiserat, carcerique præfectum Porphyrium cum suis præmisit. Ipsa vltima cum Tyranno commissa primas tamen abstulit. Nam carceris tenebras cur non suspexisset, in quibus præsentem illi licuit Christum aspicere? iam verbera ac plagas facilè tulit, cùm idem, vt promiserat, robur suppeditaret. Negatum verò vndecim ipsos dies cibum potúmq; etiam cōtempsit, cùm commeatus è cælo suppeteret. Quid? Ingeniosam in tormenta rotam, velut melior fortuna calcauit. Denique virum (vt nobilis æui nostri Poëta ait) credidisses, nisi cùm caput ensis abstulit, Virginem lac, quod pro sanguine fluxit, prodidisset. Meruit tanta virtus ab Angelis in Monte Sina tumulari, & è tumulo hodie etiam CATHARINA oleum terris diuidit; vt quod de sua Pallade finxit antiquitas, de nostra sine mendacio possimus affirmare. *Ex Metaphr.*

Opera misericordiæ, affectus charitatis, san-ctitas pietatis, incorruptio castitatis, modestia sobrietatis semper tenēda sunt: siue cùm in pu-blico sumus, siue cùm in domo, siue ante homi-nes, siue in cubiculo; siue loquentes, siue tacen-tes; siue aliquid agentes, siue vacantes; S. Aug.

Compositio morum.

Pro Ephebis Principum.

XXVI. NOVEMBRIS.

CONRADVS Insulam Constantiensem accepit à D. Vdalrico Augustanorum Præsule. Fuit cùm vterque cœnam frugalem sanctis de Deo sermocinationibus aspergerent; & erat is dies Ioui dicatus; iámque protracto vltra mediam noctem colloquio is expirauerat, Veneríque cesserat; cùm fores Nuncius pulsat, admittitur, auditur, & pernæ frusto ab inaduertente donatus dimittitur. Nimirum, aiebat ille ad alios, hoc est, in Veneris odium carnem edomare; simul carnem è sinu parabat producere, cùm ecce piscem ostentat, iámque pisce suo magis mutus se ipsum damnat. Inambulabant aliàs animi causâ, & cadentes ex alto Rheni aquas arbitrabantur; cùm geminas sibi animas volucrem indutas torqueri cognouerunt. Vix pro his ad aram fecerunt, & ad cælos visæ sunt euolare. Cæterùm CONRADVS priusquàm obiret, GERHARDO nobili adolescenti sedem suam insidenti vates fuit, serio id post se facturum, quod nunc per ludum faceret. Dum ad aram sacrificat, delapsus araneus in calicem se infert. quid faceret? eodem poculo & vita & mors propinabantur. Bibit tamen, & imperterritus à sacris mensæ accumbit. Ibi omnibus admirantibus ex ore araneus innoxius exit, meritò pedem efferre iussus à mensa, quem inuocatus intulerat. *Ex Membran. Eccl. Const.*

Inclinemus nos & oculos in ſepulchra deijciamus, & naturæ noſtræ myſteria cognoſcemus. Confuſos ac permixtos oſſium aceruos & caluarias carnibus exutas intuebimur: Hæc intuentes nos ipſos in illis, tanquam in ſpeculo, contemplabimur. *S. Ephrem de vita ſpir.*

Memoria Mortis.

Pro Superbis & Laſciuis.

Oculos & aures aduertite omnes Veneris columbi, & quam vos in alijs, in vobis alij depereunt faciem, in aliena cum Silvestro contemplamini. Auximi natus in Piceno viuebat, imò moriebatur Silvester, formarum elegantium idem Amor atq; amator. Fortè sepulchrum Vespillones aperuerunt, adolescentis nobilitate & diuitijs inclyti & forma dum viueret ad miraculum exculti. Huius spectaculi arbiter Silvester, cùm occidisse oculorum tam lucidas stellas, defluxisse turpiter aureos illos capillos, turbatam putore illam frontis serenitatem, expirasse illam oris ambrosiam, illum genarum dulcissimum risum, illum denique, quo tota vrbs ardebat, ignē omnem in pauculos subsedisse cineres videret; *hem mihi!* exclamauit, *nisi cum mente sanâ oculos etiam abstulit Venus, in hoc speculo meū video vultum. Video planissimè. Sum quod hic fuit: & verò ero non multò post, quod hic est.* Verba hæc gemitus interruperunt, lacrimis deinceps loquentibus. Iamque patriâ relictâ solus deflere incepit, quod cum multis peccauerat. Mox huius etiam instituti socios inuenit, quos vndique miraculis acciuit tenuitque. Namque quos flendo ipse corrumpebat oculos, reddidit alijs amissos, quámque bibebat aquam, vinum alijs non semel voluit esse. Denique quid multis? rectè viuere à mortuo didicit.

Ex Ferrar.

Dignus plane est morte, qui tibi Domine Iesv recusat viuere, & mortuus est: & qui tibi non sapit, desipit: & qui curat esse nisi propter te, pro nihilo est, & nihil est: denique quid est homo, nisi quia tu innotuisti ei? *S. Bern. s. 20. in Cant.*

Constantia in Fide.

Pro abductis à Religione Catholica.

IACOBVS inter proceres Persarum facilè princeps Regiq; Isdegerdi vnicè charus, vt huic fidem suam probaret, Christo datá abiurauit, comuni Aulicorum vitio abreptus, qui hodie etiam quosuis mores in Rege DEOS putant & DEOS adorant. At mater Coniunxque IACOBI nobilis vtraque & Christiana Matrona non ferendũ facinus ratæ, literas dignas se ad eundem scripserunt. In his & sinu Mater & thalamo Coniunx proscribebant. Neque enim, Mater, agnoscere aiebat se filiũ præter eũ, qui suo in vultu patris Matrísq; vultum, hoc est, Christianum ostenderet. Vbera sua si bibisset, spiraturum, quam cum lacte instillasset pietatem. Scire cælo se filium genuisse, non terræ, qui Superis bellum indiceret. Abortum proinde esse, quem nunc Iacobum dicerent, ideóque abijcere hunc sese. At Coniunx desperare se de thori socio scribebat, qui ipsam Fidem adulterasset; nimirum qui hanc frangere mortali DEO non dubitasset, mortali seruaturũ, sanctamq; castitatem habiturũ, qui Numina Venerem adulteram, qui Vagum Amorem coleret? Qui igitur & filiũ & Coniugem exuisset, nomina quoque tam splendida poneret, nec alius dici quàm esse vellet. Habuere momentũ literæ Amore dictāte & lacrimis suggerentibus atramentũ scriptæ, & recepit meliorem mentem IACOBVS, palámque Christianum iterum se confessus nouem horarum carnificinâ, manuum primò pedúmque articulis, tum brachijs surísque, vltimò capite truncatus atrum factum nuperum omni sanguine obliterauit. *Ex Niceph.*

Salutem tuam Medic⁹ quærit, qui errantem ouem conuertit, qui ad malos & bonos vocandos ad biuia misit: Ecce & nunc tibi vendit regnum cælorum: si non habes obulum, vnde emas, eme gemitu: Fragmento panis cælorum regnum tibi retribuitur. *S. Chrys. hom 22. ad P. Antioch.*

Desiderium salutis æternæ.

Pro Dei ignorantiâ laborantibus.

Etiam Indis pulchra iam olim fuit Innocentus. Princeps hui⁹ memoratur Iosaphatus Regis Abenneris filius, voluptatibus ab ipsis cunabulis innutritus, & ne, quid miseria humana esset, vel nosse posset, procul ab oculis aliorum, inter omnes illecebras educat⁹. In tam blando carcere agentem adijt Barlaamus Eremi incola gemmarum Mangonem præseferens. Certè nobilissimam illi gemmam Fidem vendidit. Mox cùm deambulatum produxisset cupidum, in homine primùm mendico, tum leproso, in decrepito deniq; sene ad eũ diem nunquam visis, mundi vultum & ementitum colorem, velut in minimè mendaci speculo ostendit. Laborabat itaque nequicquam parens, vel ad Deos filiũ, vel ad voluptates iterum abducere. Frustra absente Barlaamo nescio quis impostor, qui vultum huius quàm simillimè referebat, alia velle docere aggress⁹ est, cùm ita Numine volente palam pro Christo loqui lingua subdola cogeretur. Frustra & Theodas Magus ab Orco auxilia euocauit, & regia puella blanditias admouit, cùm Iosaphatus ostensis ab Angelo cælitum & inferorum sedibus pluris Orci pœnas, quam minas, pluris cæli gaudia, quàm carnis fallacias faceret. Tandẽ in meliorem sententiam cùm patrem etiam adduxisset, hoc mortuo, regnum alteri cessit, & quam inter homines min⁹ poterat, inter feras Angelicam vitam, annos v. supra xxx vixit. Accepit tamen tumulũ cum magistro suo in regia vrbe, cui tunc primùm mortuus videbatur, cùm ille iam olim fuisset. *Ex Ioan. Damasceno*

Immensus est Deus & infinitus in Iustitia, sicut & in Misericordia; multus ad ignoscendum, multus ad vlciscendum. Sed Misericordia sibi priora vendicat, vt, si voluerimus, districtio non inueniat in quem sæuiat. *S. Bern. S. 1. de Epiph.*

Cultus SS. Imaginum.

Pro Iconomachis.

STEPHANO huic tempora cognomen Iunioris fecerant. Natus est post votum VIRGINIS imagini, quæ Blachernis colebatur, à matre factū. Monachus nō tamen Reipublicæ non profuit. Pugnauit è latebris suis fortissimè in cōmunem Diuorum hostem Copronymū; tum præcipuè cùm in templum Blachernense (cunas STEPHANI) debacchatus barbarus furor est. Tunc, inquam, STEPHANVS pro Matre & DEI & sua pugnaturus prodijt, & producto in conspectu tyranni nummo, qui imaginem eius præ se ferebat, ostendit facilè Augustissimas etiam DEI Diuorumque imagines honore debito colendas esse. Igitur insidijs appetitus & impuritatis à muliercula mēdaci accusatus è speluncа sua ad tribunal, inde in exilium abducitur. Ibi quoque cùm Imaginum cultum multis miraculis tueretur, vinctis à tergo manibus in publicos carceres reducitur, VI. panis uncias & tres scyphos in hebdomades singulas Matronâ Christiana subministrante. Quòd tamen cæli Saturnalia instare sibi certus esset, hæc etiam vitæ fomenta XL. ante mortem diebus respuit, & cùm Icones Diuorum (tota illi hæreditas erant) Matronæ illi, de qua diximus, donasset, obuius hostibus iuit, & post multa ludibria raptatus per vrbem calcibusque passim insultantium pulsatus tigno denique cæsus oppetijt. Parricidæ Carnifex dæmon fuit. Mulierculam lactentes gemini infantes in lecto lacerarunt, ipsi etiam sceleri immortui. Nec verò aliter decebat aut parere aut mori viperam.

Ex Surij tom. 7.

S.RADBODVS EPISC.

Iustitia per se sibi abundat ad gloriam: spectaculum populi, vulgi laudes, fauores hominum, mundi gloriam non requirit: à Deo genita cælum spectat, in oculis agit diuinis, supernis virtutibus mixta, semper a *Deo* solo, vt glorificetur, expectat. *S.Pet. Chrys.s.9.*

Recta Intentio.

Pro captatoribus popularis aur.

Vitas Diuorum RADBODVS speculum suum dicere est solitus: In hoc dum oculos suos defixit, alterum nobis speculum vitam ecce suam dedit. Pietatem in Caroli & Ludouici Imperatorum aula edoctus est, ipsissimâ virtutis tunc schola. Hæc Clienti suo Infulam Traiectensem peperit, dignissimo omnium calculis, præterquam suo. Submittere tamen eandem ad pauperum pedes, quos quotidie abluebat, non dubitauit, vtque oculos & suos & aliorum falleret, ex auro quidem bibit, sed aquam; quam cûm libare vellet non nemo, in merum vertit RADBODVS, itaque cauit ne pessimus pocillator gloriola venenum suum virtuti affunderet. Iam Danos, cùm dicenti ad concionem obstreperent, diris deuouit, quas illico senserunt peste abrepti. Demum mortem sibi, alteri Infulam suam vaticinatus, inter preces, quibus ferè vitam duxit, absoluit vitam, in opem præcipuè D. Martinum vocans, qui morienti adfuisse non vanis argumentis creditur. Illud indubium, ad decumbentem Virginum Reginam SS. hinc Theclâ illinc Agatæ stipatam venisse, eâ ob causam, vti ipsa aiebat, quòd in precibus suis RADBODVS nunquam non memor VIRGINIS fuisset. Et verò quî Matris obliuisci filius posset? certè obliuisci filiorum Mater hæc non potest. Ex Surio.

Fœlix anima, quæ in Cruce gloriatur & triumphat: tantùm vt perseueret in ea, & nullis valeat tentationibus deijci. Oret igitur quisquis in Cruce est, cum B. Andrea Dominum & Magistrum suum, ne patiatur eum de Cruce deponi. *S. Bern. s. x. de S. And.*

Perseuerantia in Cruce spirituali.

Pro deserentibus bona proposita.

ANDREAM, quo D. Petrus Germano gaudebat, tradunt omnium primum Christi scholæ nomen dedisse; arcanorũ Magistri inter paucos omnium conscium, quam hauserat doctrinam, ab ei⁹ morte Scythiæ primò, mox Epiro & Thraciæ, tum Achaiæ etiam intulisse; hîc cõtra Procos. Ægeam Crucis acerrimum inimicum fortiter rem gessisse; ab hoc ad impia sacrificia inuitatũm id respõdisse: nobilius sibi sacrificium, idque quotidianum esse & incruentum; Agnum illum omnis maculæ expertem, & qui, postquam eius carne sanguinéque omnes Christiani vixissent, nihilominùs tamen etiam ipse integer viueret; Sub hæc in vincula coniectũ esse, eximendum facilè, nisi manus ipse Christianis, precibus suis, vinxisset: Protractum inde, ut supra Magistrum primum etiam discipulus esset, virgis cæsum, ad crucem raptatũ esse: hanc procul conspectã amicissimè salutasse, ad hanc velut ad exoptatam vitæ metam properasse, hanc velut expetitũ senio suo scipionem amplexatũm esse, velut nobilissimi suggestum cupidissimè conscendisse, ab ea duos dies totidémque noctes ab eius ore hominum millia xx pependisse, quorum accursu cùm territus Procos detrahere eum de cruce cogitaret ANDREAM, id ne fieret, magnopere Deum esse precatum, ac proinde inter multum, qui precantem cinxerat, splendorem, è cruce ad cælũ, Ægeam verò à malo dæmone, obtorto collo, ad pessimam crucem in Orcum abijsse: ex tumulo denique eius oleum stillasse, & hoc vno dolorem suum Christianos lenijsse. *Ex Bar.*

S.IOSCIO CONF.

Filium honoremus in Matre, & Matrem veneremur in Filio; vtrique vota nostra fideliter exoluamus; quatenus genitrice Filium pro nobis interpellante, vincamus Mundum, Diabolum superemus, tentationibus resistamur, consequamur gratiam, adipiscamur coronam. *S. Laur Iust. s de Nat. B V.*

Familiaris recursus ad B. M. V.

Pro Sodalibus Marianis.

VT nullo non tempore ſuam VIRGINI ne-ctere corollam poſſis, Mariane, ecce tibi Roſas in hieme etiam ſuggerimus. Cape ſis, & hortum ex quo illæ veniunt, nobiſcum mirare. Vixit anno poſt partum Virgineum M. C. LXIII. apud Audomarenſes IOSCIVS Monachus & MARIAE vnicus Amator. Amoris alia argumenta taceo, vnum prodo, quod priùs cælum prodidit. Igitur, vt numquam animo dulce illud nomen MARIA excideret, quinq; quotidie ſibi dicendos pſalmos delegit, quibus initium optimi Ominis literæ ex eodem ſacroſancto nomine dederunt, *Magnificat. Ad dominum cum tribularer. Retribue ſeruo tuo. In conuertendo. Ad te leuaui.* Quoties igitur hos decurrebat, MARIAM oculi legebant, aures bibebant, lingua ſonabat, cor ſuſpirabat. Et vide ſis quàm hoc ſtudium MARIA probauerit. Moritur IOSCIVS in peruigilio S. Andreæ, & ecce geminæ & purpurâ tinctæ Roſæ ex oculis, totidem ex auribus, ex ore denique vna pullulat, ſingulæq; literas ſuas, omnes MARIAE nomen loquuntur. Et quaternæ quidem ad primum tactum & ipſæ mortuæ cum corpore ſunt tumulatæ: At illa, quam ex ore prodijſſe diximus, quámque decerptam Epiſcopus cryſtallo incluſit, viuit hodie etiam, credo vt germen eſſet, ex quo ſimiles Roſas daret Mariana poſteritas, *Ex Molano.*

DECEMBER.

1 S. *Eligius Ep.*
S. *Philaretus Conf.*
2 S. *Franciscus Xauerius Soc. IESV.*
3 S. *Lucius Rex M.*
S. *Theodulus Eremita.*
S. *Galganus Eremita.*
4 S. *Anno Episc.*
S. *Barbara V. M.*
5 S. *Sabas Abb.*
6 S. *Nicolaus Episc.*
S. *Asella Virgo.*
7 S. *Ambrosius Ep.*
S. *Paulus Conf.*
8 CONCEPTIO B. MARIAE V.
9 S. *Syrus Ep.*
10 S. *Mennas M.*
S. *Eulalia V. M.*
11 S. *Anonymus Ægyptius M.*
S. *Daniel Stylita. C.*
12 S. *Spiridion Ep.*
13 S. *Iodocus Conf.*
S. *Lucia V. M.*
14 SS. *Nicasius & Eutropia Mm.*
15 *Christiana Ancilla Ibera.*
S. *Dachaius M.*
16 SS. *Ananias, Azarias, Misaël.*
17 S. *Lazarus Episcopus.*
18 S. *Modestus Patriarcha.*
19 S. *Megengot Conf.*
20 SS. *Ammon cum Soc. Mm.*
21 S. *Thomas Apostolus.*
22 S. *Anastasia V. M.*

S. *Victo-*

23 *S. Victoria V. & M.*
24 *S. Nicolaus Conf.*
25 F. NATIVITATIS CHRISTI.
26 *S. Stephanus M.*
SS. Indes & Domna Mm.
S. Constantinus Conf.
S. Marinus M.
27 *S. Ioannes Ap. Euang.*
28 *SS. Innocentes Mm.*
29 *S. Thomas Cant. Ep. M.*
S. Marcellus Abb.
S. Ebrulphus Conf.
30 *S. Philetarius Conf.*
31 *S. Sylvester Papa.*
S. Barbatianus Conf.
S. Columba V. M.

Noueris licet omnia mysteria, noueris alta terræ, alta cæli, profunda maris, si te nescieris, eris similis ędificanti sine fundaméto, ruinam non structuram faciens. quidquid extruxeris extra te, erit instar congesti pulueris ventis obnoxium. Non ergo sapiens, qui sibi non est. *S. Bern. l. 2. de Consid.*

Cognitio Dei & sui.

Pro proficientibus in diuino seruitio.

QVàm altùm ELIGIVS virtute sua euola-
turus in cælum esset, aquila monstrau
parturienti matri per somnũ visa. Pue
aurifici instituendus traditus artem eam no
multo tempore ita perdidicit, vt nemo aliu
hac tam gratus Regi Clotario esset; tunc præc
puè vbi fidem suam ita probauit, vt ex auro, e
quo sellam vnam tantum facere iussus erat, ge
minas concinnaret. Interea tertiam sedem cæ
lo aggressus parare, animum suum, hic demum
artificem se ostendit; quando lacrimis liun
perpoliuit, asperis pœnitentiæ studijs scalpsit
omnibúsq; virtutibus ita exornauit, vt ad spe
ctaculum Cælites traheret. Etenim ex his vnum
aliquem, cùm de more noctem ante hierothe
cam sacrarum reliquiarum insomnis inter pre
ces traduceret, ipse vidit ratasque preces sua
apud DEVM esse intellexit, mox caput rore tam
copioso perfusus & tam suaui est, vt iam mini-
mè lacrimarum pœniteret, quibus hunc deli-
ciarum imbrem prouocauerat. Iam quidquid
arte suâ corradebat, ELIGII s id omne nó iam
ELIGII sed pauperum & captiuorum lucrum
erat. Ad hos iuuandos, nec alio Regum bene-
uolentiâ vtebatur. à quibus, cùm iam miracu-
lis etiam clarus esset, Episcopus Nouiomensis
dictus, cùm eo in munere Apostolus Flandriæ
dici meruisset, cœnobia plura fundasset, cor-
pus etiam S. Quintini Mart. repertum terrâ
eruit vicémque ipsius suum huic
mandauit. *Ex Lippel.*

S. PHILARETVS CONF.

[illegible] re-
gione habemus : etenim licet multum inter se
distent, facilis tamen est transuectio per manus
pauperum : eorum enim manus in cælestia
promptuaria sibi data reponunt. *S. Chrys. in c. 32. Gen.*

Affectus Misericordiæ.

Pro Senatu Ciuico.

I. DECEMBRIS.

PAphlagonia PHILARETVM genuit rusticæ sortis hominem, sed qui sementem egregiè facere nouit. Cùm enim optimos agros nō malè existimaret pauperes esse, in hos liberali manu disseminare sua nō prius abstinuit, quàm ipse denique egeret. Non tamen fidem fefellere optimi coloni tam bene culta arua. Etenim cùm Irene Imperatrix filio Constantino Sponsam diu circumspiceret, Maria demum, formæ id temporis vnicum miraculum eademq; PHILARETI Neptis placuit. Igitur Maria ad regium Thalamum, PHILARETVS ad summos honores, Consulatum euocatur. Hic verò noster ab aratro Consul in id potissimum incubuit, vt Pauperum necessitati consuleret. Nimirum vidisses Proletarios & vno capite prius censos censum iam Consulis numerare: Iam Pontem Consulis Curiam dixisses, pontísque incolas conscriptos PP. qui vtique frequentes coibant in eum senatum, in quo de ipsorum salute consultabatur. Porro PHILARETVS supremum ægrotans cùm agnati sanguinis omnes conuocasset, multa præclara moriens oracula dedit, vltimò eos omnes suæ in miseros pietatis heredes scripsit, & testamentum pulcherrimo dicto (*estote misericordes*) obsignauit.

Ex Menæis.

Quid nobis in extremo ſpiritu futurum eſt, cùm debilitatis corporis animíque viribus, grauiore quàm vnquam tentatione vexabimur, niſi per otium priùs ſpem totã in Deo reponere, atq; ad eũ tempeſtiuè confugere didicerimus?

Ex Epiſt. S. Franc. Xauerij ad ſocios Goanos.

Zelus animarum.

Pro Sinarum Conuerſione.

II. DECEMBRIS.

FRANCISCVM XAVERIVM pinximus, virum, cuius animo alter etiã Orbis angustus fuit. Dum vixit, Virgo vixit: Testimonium animo integerrimo corpus dixit, longè post mortem etiam in viua calce integrum. Sui semper egregius victor non semel è morbidi vlcere ipsum pus hausit. Sed tam sitibundum DEVS deinde tot delitijs per omnem vitam perfudit, vt ebrius sæpe exclamare, diducto à pectore vestimento, coactus sit: *satis est Domine, satis est.* Apostoli per nouum orbem non tam nomen, quàm vitam tulit, ad id muneris ab ipso Numine dilectus. Siquidem multò ante in somnis tetri coloris hominem, & qualem Indum effingimus, portare humeris sibi per quietem visus est. Et quid aliud vigilans postea egit, cùm eiusmodi hominum decies centena millia ad Ecclesiæ gremium suis humeris tulit, & tot non tam vultus, quàm animos fuscos sacra vndâ solus lauit, & cæli candidatos esse iussit. Vaticinia insuper edidit innumera; precibus mare exarmauit, exercitus vicit, idem eodem tempore geminis in locis & longissimè dissitis, periclitantibus adfuit, demortuos in vitam reuocauit quinque supra viginti: Omnibus omnia factus in conuiuijs etiam atque ludis animorum lucrum quæsiuit, inuenitque. Ad extremum dum amplissimum Sinarum Regnum laborat ingredi, in ipso eius portu ad cælum animam appulit. *Ex vita.*

Pretiosior mens eius est, quæ aurum despicit, quàm quæ aurum requirit: maiores planè sunt diuitiæ, non habere aurum, sed aurum habentibus eminere. Qui enim proprijs abundat bonis, seculi thesauros non requirit. *S. Maxim. de SS. Taurin.*

Propagatio Fidei.

Pro Anglia, Scotia & Hibernia

IGnosce iterum Anglia, quantum heu! quantum mutata ab illa es, cum præcones veræ fidei aliena regna Reges habuerunt tuos! Sed age in memoriam iuxta mecum reuoca auita decora. Lvcivs ille tuus (è stirpe regia germen) puer iam Catholicæ Fidei, & verò hæc illi etiã arrisit. Nimirum quin hanc amplecteretur, vnum illud moram iniiciebat, quòd nulli fere tunc nisi sanguine suo purpurati eam ambirent. Vbi vero primùm transire ad Christianorum partes etiam palmatas Romæ togas inaudijt, quàm mox statuit etiam coronam suam Christo submittere. Igitur sanæ fidei Doctores Romã ab Eleutherio Pont. accivit: mox è discipulo ipse etiam Doctor, & calcato regni fastu è rege Apostolus Augustam Vindeliciam venit. Constitit hîc operæ suæ fructus, ad fidem præter alios nobilissimã familiã adductã. Sed & merces sua Lvcio constitit, vtpote qui verbera & lapidationem in lucro posuit, præcepsq; actus in puteum maximam scilicet inde voluptatem hausit. Nec verò hanc solum Augustam Coloniam, etiam alteram Reginoburgum adijt: neque prius quàm Christum per omnem Vindeliciam Noricúmque circumferret, morte beatã Curiæ quieuit. Gratias igitur Anglia tibi habemus exteræ nationes, & si modo vis, vicem rependimus, nostrosque tibi Doctores ecce submittimus. *Ex Brev. Cur. & Bav. S.*

Initium omnis Peccati & causa totius perditionis Superbia: propterea quisquis es, qui salutem tuam operari studes, aduersus hanc signũ Crucis super caput tuum habere memento, vt non eleueris in Superbiam, vt non exaltetur cor tuum. *S. Bern. s. 2. de S. Andr:*

Vilis sui ipsius æstimatio.

Pro contemptoribus aliorum.

III. Decembris.

Ascenderat in id fastigium honorũ Theodulus, vt Aula illum Theodosiana Præfectum salutaret. Verum his etiam altiora Virtus ambijt. Etenim quòd aulæ technas & insidias probè perspectas haberet, ludos facere hanc vicissim voluit. Quare assem omnem (Philippeorum millia quinque supra quinquaginta) liberali sparsione in miseros abiecit, ipse columnam Edessæ ascendit, inde Aulæ fastus, minas, pericula, omnia despecturus. Ita Mundo & sese altior respuit iam cũ homunculis prandere cœpitque cum Cælitibus solâ Ambrosiâ, hoc est, Angelorum pane deinceps vesci. Post annos sic traductos XXX. cupido subijt scire occuinam ex Dei amicis vitæ meritis æquiparandus foret. Responsum è cælo, Cornelio Mimo æquandũ. Ruborẽ expressit hoc Theodulo. Adijt tamen virũ, & hæc deniq; sibi fateri coëgit: mimicam artem à primis annis tractasse, nunc cùm in mentem vltima illa nec ficta Mundi scena venisset, serium se & frugi esse, nuperque adeo, vt pudori nescio cuius Matronæ vnaque decoctoris eiusdem viri, qui à creditoribus in vinculis tenebatur, libertati consuleret, vestem & supellectilem vendidisse & corrogatum inde quadringentorum aureorum assem alienæ miseriæ donasse. Laudauit tam bene clausam à Mimo fabulam Theodulus, & lætus iterum conscendit columnam suam, paulò pòst ex hac in vicinum cælum transcendit. *Ex Menæis.*

Laqueus eſt Mundus, qui voluptatibus & opibus, velut eſcis obiectis, allicit atque capit incautos, & ſecum trahit in naſſam interitus. Vnde vix poſſibile videtur, vt, qui mundi legibus viuit, immaculatus hinc emigret. *Hugo Philonius de ſcient. bene Mor.*

Fuga Mundi.

Pro meditantibus Religionem.

VOluptatibus primò GALGANVS militauit, tum Christo, D. Michaëlis ductu, qui tertiò dormiẽtem monuit, è veterno vt surgeret, & cum somno vitia excuteret. At vt porrò malè dormiret, mater & amici thalamũ obtrudere laborabant Virginis formâ & diuitijs inclytæ. Ad hanc cùm visum iret, equiti suo frenum equus iniecit, contráq; omnia calcaria contumax pedẽ proferre medio in itinere negauit, disertè tandẽ eum Asina Balaami locutus, quò minus progrederetur, ab Angelo se prohiberi. Contra tot stimulos calcitrare cùm equus nõ posset, neq; homo iam voluit; sed damnatis nuptijs, eo ipso in monte (in quo & equi & miraculi vestigia hodiéq; visuntur) castra sua nouus Miles, hoc est, cellam posuit, primúmq; trophæum de se, Crucẽ inquã ex ense suo inibi defixit. Pugnatum deinde sæpius, & sæpius orcus fugatus. Illud plenum periculis prælium fuit, cùm proditum à venatore (ei vestes suas GALGANVS & equum dederat) inopinantem Mater & Sponsa oppresserunt. Constitit tamen sibi, & tunc etiã Victor Matrẽ *Deo* se dedere, Sponsam etiam castitati, potentissimis verbis coëgit. Exinde cùm Romam profectus fuisset, qui casam D. exusserunt hostes malè omnes periérũt, & id ipsum Pontifici, cùm fieret, Romæ GALGANVS narrauit. Redux deinde ad beatã missionem illis verbis à Deo vocatus est: *Satis est quod laborasti; Metes nunc quod seminasti.* Quin igitur & tu laboras, nec parcâ manu rectè facta seminas? Ibi certè falcem suam in alienam messem nemini licebit mittere. *Ex Ferrar.*

Tamdiu quisque peccata sua ignorat, quamdiu curiosè aliena considerat: qui semetipsum aspicit, non quærit in quo alios frequenter reprehendat, sed in semetipso, quod lugeat. *S. Bern. l. de Inter domo.*

Examen Conscientiæ.

Pro Episcopis & Pastoribus Animarum,

ANNONEMÀ puero pater suis, hoc est, militaribus studijs imbuit. Abhinc aliquo tempore lo auctore à Marte ad Musas honestissimâ defectione, transiuit. Iam Musæ commendarunt Henrico III. Imp. qui eum inter Palatinos suos adlectum mox Infulâ Coloniensi donauit. Hac ornatus ad concionem nunquam sine lacrimis auditus est; quod suis ille signum veluti omnium singultibus daret. Diuitijs cùm afflueret, sæpe tamen nec obuium ipse, omnia pauperes habebant, quos ille velut thesauros suos (& erant) secum circumducebat, pater idem horum & Mater pupillorum. Ædes Xenodochij vnas, monasteriorum condidit & amplissimè dotauit quinque, non morituras filias. Libertatis Ecclesiasticæ egregiùs propugnator infulam nulli, neque adeo, à quo eam acceperat, Cæsari submittebat, iuris quàm vitæ appetentior. Sed nec vrbe pulsus à Ciuibus suis animum despondit. Quod tamen redux alieniorem ab his animum ferret, visus est sibi noctu cùm inter Diuorum Episcoporum comitia locum vellet capessere, aditu prohiberi, quòd in veste cætera candidissima vnicam maculam præ pectore gestaret, quam tamen ipsam mox vna cum iniuriæ memoria ex animo deleuit. Mortuus est anno M. LXXV. cum se MARIAE vnicè ac sæpius commendasset. Cælum nempe subiturus Ianuam huius pulsabat.

Ex Surio.

Si quando senseris te ad aliquod cieri pecca-
cum, in mentem reuoca nulli mortalium tole-
rabile Christi iudicium, omnium durissimam
pœnam, confusionem sempiternam: hoc timo-
re, quasi freno animam tuam, ad vitiosam con-
cupiscentiam procliuem cohibe. *Ex Basil. in
ps. 33.*

Timor Dei,

Pro moribundis confessionem differentibus,

NVllius tam à vita nomen ablusit, quàm BARBARAE. Dioscorum habuit parentem Deorum Mancipium, ipsa DEO addicta. Matura, ob formam, turri inclusa, libertate Christianâ, si vnquam, est vsa. Ter sanctæ enim Triadi deuota, vt Fidei radij splendidiùs animis illucerent, binis fenestris tertiam superaddidit, balneum verò multâ cruce insigniuit, gnara qui mentibus lauandis ex hac fontes scaturirent. Interea cum stomacho Dioscorus intelligit, filiam Christianam esse, & ferro insequitur. Sed sinum, quo parens expulerat, mons præbuit disclusus. Et lubens thesaurum hic occultasset, ni, qui Miraculum viderat, innocentem ouiculam pastor nequam prodidisset. Captam itaque filiam inaudito exemplo ad tribunal pater rapit, cædi virgis viscera sua videt, sanam à Christi manu iterū affligi, quin vbera etiam castissimæ abscindi, non facturus, si bibisset vbera. Hinc nouus filiæ suæ Leno per vrbem ludibrio circumduci sustinet vnâ verecundiâ tectam. Demum è tyranno carnifex sua manu non barbaram filiam barbarissimus parens demetit. Sed CarnificisCarnifex fulmen fuit, quod in eodem loco scelus extinxit. Nunc BARBARA illis è cælo opitulatur, qui, ne sine sacro epulo diem vltimum obeant, orant. Testis eius rei locuples Stanislaus est sanctissimus è Societate IESV adolescens; quem si æmulabitur, rectè faciet adolescentia.

Ex Baron.

Verè diues eſt, qui in conſpectu Dei poteſt diues videri, in cuius conſpectu terra exigua, mundus ipſe anguſtus eſt; ſolum illum Deus diuitem nouit, qui ſit diues æternitate, qui non opum ſed virtutum fructus recondat. *S. Amb. l.3. ep.1.*

Studium æternæ ſapientiæ,

Pro Sectatoribus Opum.

SABAM si spectasses, Imperatorem dixisses, vt qui non chorum exercitum, sed vnum ducebat, Viros omnes, quales vultu etiam se ferebant, cùm ille imberbem in castra sua neminem admitteret. Sæuientis fornacis flammas scribitur Crucis signo extinxisse; feras & feris magè feros homines domuisse: Agarenum qui fallaci animo accesserat, terræ hiatur deuouisse: templum, cœlo monstrante, in rupe alicubi reperisse: in Genium malum ab ipso Christo armatus depugnasse, ab eodem nunc cibarijs nunc pecunijs donatus. Iam Leonem, qui medicam SABAE manum expertus erat, aiunt Asino custodem ducemque ad pascua fuisse tamdiu, quoad Agaso Luxuriæ fœdâ se contaminauit, tunc enim deuorasse Asinu. Ipsum SABAM, cùm ad Anastasium Imp. hæreticum iret, anteambulonem habuisse Angelum, verbis impium literis castigasse, mortémque ei imminentem multò antè peruidisse. Sed & Iustinianum itidem Imperatorem palam coronam cœlo vidisse descendere & caput SABAE ambire, qui tamen exorari non potuit, vt heredem Imperatori apud DEVM impetraret, quòd hunc hæreticorum partibus accessurum sciret; Denique in cœlum abijsse Anno D. XXXI. inter DD. Martyrum Comitatus.

Ex Metaphr.

Post memoriam Virginis singularis tam dulcis pietas, vel pia dulcedo in cordibus Fidelium obseruatur, vt in die tribulationis nomen *Nicolai* teneatur in ore, requiescat in corde. Si pulsamur incommodis, statim S. Confessoris nomen prosilit in os nostrum, *Nicolaus* ingeminatur. *S. Bern. Ser. de S. Nic.*

Inuocatio Sanctorum.

Pro nauigantibus.

Mores cum lacte ab Infantia imbibi Nicolavs probat, qui cum à primis cunabulis diebus Mercurij & Veneris semel in die, idq; noctu tantùm, maternum lac admisisset, eam consuetudinem ieiunij per omnem deinde vitam sacrosanctã habuit. Adolescens diuitias omnes in pauperes dilapidauit, ad hoc ingenio etiam, ne gloriolam mercaretur, vsus, vti tum fecit, cùm tribus puellis, quas nouerca paupertas prostituere parabat, dotem trinis noctibus furtim per fenestras immisit. Subinde cùm pietatis causâ terram Christi vestigijs nobilem peteret, iratum mare quieti, nautam extinctum vitæ reddidit. Post ex eremo ad homines diuina voce euocatus, & diuino item indicio Pontifex creatus Myræ, pro libertate Catholica fortiter carcerem & vincula tulit. Pro salute suorum sollicitus etiam cum longissimè abesset, adfuit tamen. Ita imperatori quandoque Constantino conspectus iussit sententiam reuocare, quàm in tergeminos Tribunos innocentes tulerat. Ita institorem in somnis monuit, frumentum, quod haberet, in vrbem suam, quam fames vexabat, cõueheret. Aliàs vocatus à nauigantibus, sæpius opem tulisse visus est. Quid? quòd animum Nicolai tumulus eius est imitatus, oleum miseris propinans. Tumulatus verò memoratur circa annũ CCCXXVI. cùm moriturus Angelos obuios habuisset, etiam nobis occursuros, si rectam viam insistamus. *Ex Iustinia. & Brev. Rom.*

Felix quem in omni confabulatione duplex timor solicitat, primùm quidem diuinæ Maiestatis, in cuius manus incidere prorsus horrendum; dehinc fraternæ infirmitatis, cui nihilominus perfacile est offendiculum ponere. *S. Bern. ſ. de tripl. cuſtod.*

Circumſpectio in loquendo.

Pro detractoribus.

PAVLVM parentes dixere. addidit deinde virtus *Obsequentiæ* cognomen, quod ille nec cum Alexandris aut Scipionibus nunc commutabit. Quid? quòd cœnobio ipsi, quod habitabat, nomen miraculis ingens peperit? Nam illud quantum obedientiæ siue exemplum siue præmium fuit, cum picem in aheno bullientem à flammâ, iam iamque exundantem nudo brachio, quoad subsideret, impunè versauit? Quod factum cùm alij, vt par erat, laudibus extollerent, conuitijs alij deprimerent, perstitit tamen ille in statione suâ, suopte iudicio terræ purgamentum & canis pigellus, cœlo interea omnia alia de ipso sentiente. Cùm enim socij scire percuperent, quo loco apud Superos PAVLVS esset, abrepti animo in felicissimos primi parentis hortos PAVLVM illic inuenierunt, qui munera (fructus mires) in singulos dispertiret, simul vale omnibus diceret. Siquidem altero mane ad montem è cœnobio contendit non procul Constantinopoli situm. Ad huius pedem cùm annos aliquot habitasset, euocatus denique à DEO velut alter Moyses in culmen, inde facili transitu in cœlum est. *Ex Menæis.*

S. ASELLA VIRGO.

Beati qui in Domino vigilant cum sanctitate & castitate : protegentur enim ab eo in Iudicij die, & vt sponsi comites atque amici cum gaudio & lætitia eum sequentur & aspicient. *S. Ephrem in Beatitud.*

Sancta conuersatio.

Pro spirituali profectu nostræ Sodalitatis.

12

VII. Decembris.

Felix Asellae pater, cui Superi filiam, priùs quàm nasceretur lympida cryſtallo clauſam ſpectandam obtulere, vt iam tum animi caſtiſſimi ſiue candorem ſiue ſplendorem miraretur! Sed felicior ipſa Asella, quæ in prima ætate Agno iam nupta thalamum in parentis domo cellam anguſtam, lectum terram, delicias cum ſale panem & fontanam habuit. Atque ad has nuptias poſt annum ætatis duodecimum vt mundum muliebrem non inconuenientem ſibi pararet, torquem aureum, quem pro more familiæ (nobiliſſima erat) è collo pendulum geſtabat, clàm vendidit emitque qualem à Matre exorare nunquam poterat, vilem & pulli coloris veſtem, omnib⁹ hac teſtata iam Mundo ſe mortuam eſſe. Ita deinceps vnius Chriſti amoribus vacare, hunc lacrimis poſcere, anhelare gemitibus, precibus orare, ieiunijs cogere; domo interea niſi ad templa nunquam pedem efferre; verbo vt genibus ita vitæ conſuetudini callum obducere, iámque raro miraculo inter medias mundi turbas ſola agere, & patrias ædes ſibi in monaſterium vertere. Conſtitit interea corpuſculo etſi tam male habito ſuus nihilominus vigor & integra ſemper valetudo, vt videres non tam aſperitatem vitæ quàm delitias obeſſe. Obijt anno partæ ſalutis CCCCL. Vitæ laudatorem habuit Hieronymum; imitatorem quem nunc?

Ex D. Hier.

Cùm dilùculò surgimus, debemus, priusquam procedamus ex cubiculo, gratias agere Saluatori, & ante omnes actus seculi, actus habere pietatis, qui nos quiescentes & dormientes in lectulis custodiuit. Vt enim ego securus dormiam, ille vigilat. *S. Ambr f 43.*

Frequens gratiarum actio.

Pro ingratis & indeuotis.

AMBROSII Infantis osculum apes aiunt insedisse, verissimos eius eloquentiæ vates. Deprompsit sanè, cùm libuit, ore suo melos, & hoc adeò ipsum Augustinum inescauit, vt qui à Manichæis venenum hucusq; hauserat, ex ore deinceps AMBROSII mel legeret. Episcopum Mediolani prodigiosus præco Infans proclamauit. Dicenti ad populum astare bonũ Angelum ipsi hæretici viderunt & inuiderunt. Inter hos multum illi negotij Arriani, plus imperatrix Iustina, latrones, Magique, plurimum dæmon malus fecit, sed incassum omnes. Maiestatis Pontificiæ memor, neque maiestatem imperatoriam exhorruit. Itaque Theodosium ob cædem Thessalonicensem publicè reum non nisi post publica pœnitentis animi signa templo pedem permisit inferre, illud Dauidis exemplo se tuenti inclamans, secutus es errantem, sequere pœnitentem. Vidit igitur tunc orbis caput suum ante pedes Episcopi iacere, nunquam ita extollendum, nisi ita demisisset sese. Porrò AMBROSIVS ob fessos ab orco libertati, Infantẽ demortuum vitæ reddidit, *Diuorum* multorum ossa è tenebris in lucem gloriosâ pompâ transtulit, ipsius verò calumniatores morte subitâ vindex *Deus* abstulit. Moriturum cælesti voce excitus Honoratus Ep: sacro pane refecit, morienti verò blandùm arridere Christus visus est, arrisurus etiam nobis in morte, si flentes in vita viderit. *Ex Paulino*.

Opem intercessionis Mariæ poscamus singuli, poscamus omnes: oremus vt sit protectrix in prosperis, submoueat noxia, suggerat profutura, admittat preces supplicantium inter sacraria diuinitatis, nobisque impetret consortium suæ beatitudinis. *S. Hildephon f.6. de Aff. B.M.V.*

Veneratio imaculatæ Conceptionis B.M.V.

Pro exaltatione Nominis MARIAE in vniuerso mundo.

SPeculum sine macula ostendimus, VIRGINEM Conceptam. Festi huius diei originem quæ sub annum cœpit millesimum ac septuagesimum, sic habe. VVilhelmo Nortmannorum Duce Angliâ potiente, missus ab ho Helsinus Præsul est, qui hostium numerũ ac robur exploraret. Dum facit hic imperata, forte per eos dies graui tempestate iactatur. Nulla aliunde ope affulgente, Stellam Maris MARIAM vocat. Adest pro hac è cælo Nicolaus, sponde manum Naufrago, si VIRGINIS Conceptæ diem habiturum se festum spondeat. Illico conuenitur. Subsidit mare, enatat & vota Helsinus Sospitatrici exsoluit. Atque hæc initia ampliora D. Anselmus fecit: amplissimis deinde Indulgentijs ornauit Sixtus IV. Pont. Max. in VIII continuos dies, quos etiam ipsos luculento Miraculo Numen probauit. Etenim Nicolaum Pratensem memorant ad icona Immaculata VIRGINIS rosam cum his precibus deposuisse, vellet iuberet, si gratum ei esset, octo dies memoriam Conceptionis suæ agi, nunquam eo anno rosa illa marcesceret. Floruit semper, & cum rosa multorum etiamnum in hanc diem pietas floret, quam ipsa ædium limina in Hispania his verbis loquuntur: *benedictum sit S. Mysterium immaculatæ Conceptionis* MARIAE. quid? quod aliter sentientes DD. rectiùs nuper ab Hispanis infantibus erudiri vidimus. Se certè accuset, qui maculam hodie videt; suam dicat:

Non habet purum, sed ostendit maculas, speculum. *Ex Baron. & Spinello.*

Si qui regiam purpuram coinquinant, haud secus quàm qui eam scindunt, puniuntur; quid mirum si qui immundâ cõscientiâ Christi corpus accipiunt, idem supplicium subeant, quod qui eum clauis Cruci affixerunt? *S. Chrysost. Hom. 45. in Ioan.*

Præparatio ad SS. Communionem.

Pro indignè Communicantibus.

SAcra nostra Syrvs à D. Hermagora est edoctus, ipse Papienses docuit, multùm ea in re S. Iuuentij operâ vsus, quem socium expeditionis Hermagoras addiderat, cuique à morte Syrvs noster medius Martyres inter triumphare est visus. Veronâ transeunti, vt de fide nostra dicenti fidem haberent Incolæ, testem è tumulo mortuum exciuit, & cùm primùm Papiam est ingressus, senis Ciuibus grauissimè decumbentibus salutem corporis, multò pluribus deinde animorum tulit, qui verbis mirísque eiusmodi inducti facilè Christianis accesserunt; tunc præsertim, cùm nouo hospiti cedere hospitem Orcinum viderunt, qui è Puero Syri imperio illico ad ergastula sua migrauit. Addo è plurimis alijs illud, quod vnum Papiensibus admirationem parere poterat; nobis iustissimum metum potest, si impiati sacram mensam frequentem?. Ausus est Hebræus inter Christianos profanus accumbere, Diuinum Cibum ore exceptum non stomacho sed cœno post sacra daturus. Prohibuit Numen, & vindices ignes se ore seruare Scelus aduertit, qui tamdiu miserabili incendio impurum exusserunt, dum quæ palato impio pendebat, Hostiam sacram Syri manibus reddidit. Quid hîc Christiani? porrò mensam cum Iudæo impuri acceditis? Non sentitis Vltores hos ignes? grauiores sentietis. *Ex Surio.*

S. MENNAS MART.

Si tantâ curâ agitur, vt aliquanto plus viua-tur, quomodo agendum est, vt semper viuatur? Et si prudentes dicuntur, qui omnibus modis agunt, ne perdant paucos dies, quàm stulti sunt, qui sic viuunt, vt perdant æternum diem? *S. Aug. s. 64. de verb. Dom.*

Cura Æternitatis.

Pro Imperatore Romano.

MENNAM Maximinus Antiochiæ præfecit, suis, vt quidem putabat, sacris, reuera Christianis addictum. Errauit feliciter tamen Imperator, neque Respublica vnquam melius illic stetit, quàm cùm Christianis ius Christianus Proconsul diceret, & alios verbis, alios miraculis, omnes vitæ exemplo ad Christum traheret. Id vbi aliquantò seriùs resciuit Maximinus, qui rem Deorum restitueret, Hermogenem misit. Hic de loco ac munere MENNAM sed non perinde de constantia deiecit, vt qui resectâ fœdè à pedibus carne in sententia tamen perstitit, neq; post erutos oculos linguámque vel à via virtutis excessit, vel clamare animo Christum destitit; quin cùm sub noctem medicinam membris omnibus ipse Christus fecisset, & Angeli palam se Martyri iunxissent, associare etiam se Hermogenes non dubitauit, pulchrâ Metamorphosi ex tyranno Episcopus Vrbis factus. Tot damnis mactatus Imperator ipse adfuit, Deosque & se vlturus Hermogeni manus pedésq; auferri cremaríque, ipsum ventre discisso aquis mergi, MENNAM verò ex arbore, ex MENNAE pede saxum suspendi iussit, nobile anathema. Sed ecce mortem tunc vterque, sed & postridie Maximinum iterum triumpharunt capite truncati. Ossa quoque tumbâ ferreâ condita & in mare abiecta Nautæ Angeli Byzantium deportarunt, à loci Antistite tumulanda. Ibi molliter nunc quiescunt, qui duriter olim vixerunt. *Ex Surio.*

S. EVLALIA V. ET M.

Nihil eſt in omnium virtutum dignitate præſtantius, quàm pietas miſericordiæ & puritas caſtitatis: His nos præſidijs ſpecialiter inſtruamus, vt tanquam duabus alis eleuati de terrenis mereamur eſſe cæleſtes. *S. Leo ſ. 4. de Paſ.*

Conſtans profeſſio Fidei.

Pro Catholicis inter Hæreticos.

EMerita Lusitaniæ oppidum, oppidi longè maximum decus EVLALIA est Virgo, quæ plures palmas quàm annos, dum vixit, numerauit. Certè annum cum vix duodecimum ageret, sæuirétque in Christianos impietas, vigilem licet parentum custodiam noctis beneficio fefellit, interque Angelorum comitatum in ius vltro ambulauit. Ibi sic rea ipsum Iudicem accusare ausa est, & eius in pios tyrannidem populo spectante & audiente multis obiurgare: Quid, quòd cùm hic dictis mellitis suadere insisteret, vt ad Deos transiret, quò dicta illa despueret, in vultum Tyranni exspuit, Deósque & thus Deorum, cúmque his minas omnes herco pede calcauit: flagris deinde lacera risit etiam, sanguineque suo picta velut superbè circumspexit sese; demum cùm faces ardentes admouerentur, flammas ore patulo excepit, Deóque cum anima lætabunda transmisit? Et verò ecce testes castissimi & animi & corpusculi! Ille, vti ipse carnifex spectauit, argenteas Columbæ pennas indutus cælo se abdidit. Hoc, vt tumulus Manibus responderet, prodigiosæ niues texerunt. Et erubuerunt, puto, hæ, cùm candidius aliquid se, Virginitatem viderunt. *Ex Prud.*

Nemo sibi viuat, sed ei, qui pro se mortuus est: Cui enim iustiùs viuam, quàm ei, qui si non moreretur, ego non viuerem? cui commodiùs, quàm promittenti vitam æternam? cui magis ex necessitate, quàm flammas perpetuas minitanti? *S. Bern. Ep.* 143.

Gratiarum actio.

Pro ignaris officij Christiani,

COelo vicinus Incola DANIEL est, qui annos XXIX. columnam habitauit, indéque tempestates & cum his mortalia omnia generoso supercilio despexit, orci ingens terror, Superis gratissimum spectaculum. Nempe terris adeóque se altior Clientes sibique obnoxios reges habuit. Ita Leonem filio beauit & mortis periculo exemptum Imperatorem sibi vitam debere fecit. At Zenoni regni iacturam longè antè vaticinatus est. Contra Basiliscum verò Ecclesiæ hostem vt pugnaret, è columnâ descendit & impendentes Numinis iras sæuienti obiecit non vanus Augur. Iam & in Dæmonas malos regnum tenuit, éque corporibus humanis, cùm libuit, proscripsit; fuítque cum Mulier, quæ *D*iui Innocentiam infami rumore asperserat, à vindice Genio obsessa, non potuit obsidione nisi ab ipso DANIELE liberari. Cæterùm cum cælo vti propinquum ita frequens illi fuit commercium, sub vltimos præsertim tres vitæ dies, quibus Cælites plurimi ad ægrum viserunt. Horum nomina prodidit hominis item Incola Dæmon, vti & horam, quâ moriturus DANIEL & ipse fugandus erat. Obijt verò Anno CCCC. LXXXIX. In corpore, quod diu tergemina Crux illustrauit, tumulando Reges laborarunt. Animus fecit quod in vita iam fecerat; cælum habitauit.

Ex Metaphr.

B. IVVENIS ÆGYPTIVS ANONIMVS

Crucem Domini ſemper in mente, in ore, ut ſigno, tenete. Crux Domini armatura veſtra contra Satanam, galea cuſtodiens caput, lorica protegens pectus, clypeus tela maligni repellens, gladius iniquitatem ſibi propinquare non ſinens. *Martial. Epiſt. ad Burdeg.*

Veneratio Crucis.

Pro Chriſtianis apud Turcas captiuis.

VT exciderit Antiquitati nomen Adolescentis huius, aliud certè sibi & immortale apud posteros peperit. Et videtur etiam hic minùs facturus fuisse, si minus peccasset. Etenim Amirani Saracenorum Regis fauorem vt aucuparetur, Christum cum Mahomete mutauit, & calcatâ Cruce, more barbaro impióque sacramentum Acinaci dixit. Ingemuere ad impium facinus parentes pij, & pœnitebat hostem Deo & Cruci genuisse, nec iam heredem volebant, qui ex asse optimam partem auitam pietatem nollet. Quod tamen vnum poterant, pręcibus pro perituro apud Deum agebant, scelúsque non suum suis lacrimis plectebant. Et profectò plus lacrimis parentum filius, quàm lacti olim debebat. Instillarunt enim hæ denuo bonam mentem. Redijt prodigus & pulchrum parentum consilium secutus, signa, quæ turpiter abiecerat, Crucem inquam, manu venerabundâ sustulit & intrepidus palam iterum ad Amiranum tulit, lacrimis interim & gemitibus perorantibus, quos sæpius intercalaris illa Ecclesiæ vox Kyrieeleison interpellabat. Illum ergo cùm neque fames aut verbera, neque carcer aut vincula auellere à Cruce possent, nauiculæ Amiranus imposuit capite minuendum. Ergo animus cæli, caput abscissum Vrbis portum petijt, redemptúmque à Christianis centum aureis & argento inclusum diu oleum sudare visum est, vt vel ex hoc Christi Athletam agnosceres. *Ex Menæis.*

S. SPIRIDION EP.

Totum quod es, illi debes, à quo totum habes; illi præcipuè Domino, qui & te fecit & benefecit tibi : Huic totis medullis, totis viribus seruiendum ! ne forte indignationis oculo te respiciat & despiciat, & conterat in æternum. *S. Bern. de quadrupl debito.*

Studium spritualis profectus.

Pro Episcopis.

SPIRIDION ex opilione Cypri Episcopus non vitæ conditionem sed gregem mutauit, omnes pascere solicitus, pauperes præsertim. Itaque serpentem mutasse in aurum fertur, quò egenti esset, vnde frumentum coemeret. Alio item tempore cùm auari animum nullis precibus expugnare ciuis indigens posset, SPIRIDION huic disertis verbis in crastinum Annonam spopondit. Neque aliter factum quàm dictum. Aquarum alluuio auectum ex Euclionis granario frumentum ad ipsas inopis ædes detulit, nullo nec rei nec vecturæ pretio. In fures etiam non minus beneficus quàm comis fuit: Nempe cùm gregem hi directuri aduenissent, & arcana Numinis vis ligatos omnes SPIRIDIONI tradidisset, exsoluit hic officiosus & viæ comitem abeuntibus vltro ambulare arietem iussit. Porro filiam, quam, dum olim in matrimonio ageret, sustulit, vt defuncta depositum aurum indicaret, tantisper è tumulo euocauit. Sed & alium morte sublatum vitæ & matri reddidit, mox matrem filio etiam, cum hæc gaudio emortua esset. Vltimùm cùm in messe occupatum æstus grauior affligeret, ros cælo illapsus recreauit, simul alij capilli albescere, nigrescere alij, alij deniq; canescere visi sunt. Hos ille vt mortis prodromos accepit, post quam illum laudibus omnis ætatis homines mactaturi essent. Tu etiam disce hìc non senes modo, sed & Iuuenes, quin vix natos capillos emori.

Ex Surio.

Deus semper pater est; amauit nos fœdos, vt ex fœdis faceret pulchros: Erimus pulchri eum amando, qui pulcher est: Quantum in te crescit amor, tantum crescit pulchritudo; quia ipsa Charitas animæ est pulchritudo. *S. Aug. Tract. 9 in Ep. S. Io.*

Emundatio Conscientiæ.

Pro Peccatoribus.

SI Virgo è cælo sidus lucet, LVCIAM esse credidero Virginitatis laude præ alijs illustrem. Hæc dum cum matre ægra ad tumbam *D.* Agathæ precatur, adest ecce hæc ipsa sanitatis primò nuntiũ matri ferens, tum LVCIAE mortis optatissimæ & pro Christo subeundæ. Sic igitur moritura LVCIA omnium primò testamentum cogitat, & pauperes non iam scribit sed facit heredes. Id enimuero non ferendum ratus LVCIAE sponsus, queritur apud Iudicem, & Sponsæ dotem sibi clamat deberi; hîc demum agnoscit in amoribus non se, sed Christum esse. Mox igitur amori ira successit. Dei Nupta Lenonibus traditur, mancipijs amoris prostituenda. Sed nequeunt mille manus vnam Virgunculam, nequeunt funes & plura boum iuga de loco, minùs de proposito casto dimouere. Ergo sarmenta cõgeruntur, rogus accenditur. Sed lucet pulchrius ignibus suis LVCIA. Gladio traijcitur; sed viuit Virgo & Viros animat, & è flammis Imperatoribus mortem, Syracusanis præsentem opem, Ecclesiæ pacem vaticinatur. Denique dum Iudex in vinculis Romam abducitur capitis damnandus, diuino cibo recreata, cælo Sidus, vt dixi, inseritur. Sed & tibi illic adhuc locus est Mariane. Stella & tu es, si Virgo es. Fuisti?

Ah! stellam cælo credas decidisse.

Ex Surio.

Amemus vitam æternam, & ex eo nouerimus, quantum pro illa laborare debeamus, cùm videmus homines amatores præsentis vitæ, sic pro illa laborare, vt, cum venerit metus mortis, quidquid possunt, faciant, non vt auferant, sed vt differant mortem. *S. Aug. s. 64. de verb. D.*

Fuga mundi.

Pro amatoribus mundi.

NOuam litem audite Mariani, quam IODOCVS Angliæ Regis filius Germano Fratri de regno mouit, non vter hoc eriperet, sed vter cederet alteri. Fugiebant nouo more non opes Dominos suos, sed Domini opes suas, & quam alijs inuitis mors aufert coronã, vltro ab his abijciebatur. Deniq; Rex sibi videbatur, non qui regnum coactus adijt Germanus, sed IODOCVS, qui regno subduxit sese, & in Galliam aufugit. Hic ille sibi scilicet imperauit; sed & feris non multò post, quas obsequentes illi cælum voluit esse. Illud periucundum accidit, cùm fami placandæ vltimum subsidium panis vnicus in penu fuit, & hunc in IV. partes à IODOCO sectum CHRISTVS alium identidem atque alium pauperem præferens vnus omnes pijssima fraude asportauit. Negabant id rectè factum esse discipuli. Sed rectiùs illos edocuit Magister, cùm pro IV. è pane frustulis, secundo flumine descendere, submissas à cælo totidem nauiculas frumentarias ostendit. Demum sacris operanti manus è cælo bene visa est dicere, quæ quòd terrena regna despexisset, cælestia promisit. Hæc demum placuere IODOCO, potitúsque his est Anno DCLIII. LX. omnino annos in tumulo integer, Virtute in IODOCO faciente, quod in viris principibus alijs balsama faciunt. *Ex Fler. Abb.*

Carnem afflixisse, libidinem superasse, auaritiæ restitisse, de mundo triumphasse, pars magna Martyrij est: Ergo si tormenta Martyrum perferre non possumus, vel contra malas concupiscentias repugnemus. *S. Aug. ser. 4. de Mart.*

Refrænatio Concupiscentiæ.

Pro Gallia.

QVid ni animos etiã tu Lector ad pugnam sumis, toties qui sanguinem Martyrum vides? Hic NICASII Rhemensis Pont. & sororis eiusdem Germanæ EVTROPIAE est. Fudit Attila, ebrius iam dudum ab alio. Rem breuiter sic habe. Flagellabat Gallias Dux barbarus, iamq; Rhemensibus etiam malum minabatur, cum ciues ad Asylon suum NICASIVM confugerunt. Ille exitium Vrbi vaticinatus edixit peccata esse, quæ Attilam armassent; hæc si ponerent, illum quoque ex[...]mandum. Interim breui morte æternam vt redimerent, suasit, neque iam pro se h[o]sti, sed pro hoste Deo supplicarent. Se vitæ huc usque ducem, non abnuere, quin mortis etiam esset. Ita latus EVTROPIA stipante obuiam hosti ad D. VIRGINIS progreditur, & humi nixus dum versum Dauidis canere incipit, caput gladio amittit, carmen tamen etiam mortuus absoluit. Satis spectatum esse soror putauit. Quare cum formæ miles parceret, execrata crudelem misericordiam in oculos Carnificis inuolat mortemque inuitam in se armat. Interea contra barbaros cælum mouit, cuius copiæ visæ, simul iratæ è templo voces in fugam illos coniecerunt. Ad Martyrum verò corpora tam diu lucere faces suas sidera voluerunt, dum terra tegerentur, splendore olim his ipsis certatura.

Ex Surio.

Nihil est quod animæ possit æquiparari, ne vniuersus quidem Mundus. Itaque si immensas pecunias pauperibus eroges, plus tamen effeceris, si vnam conuerteris animam. *S. Io. Chrysost. super Psal. 48.*

Correctio Fraterna.

Pro fratribus inter se diffidentibus.

DACHATIVS Palæstinus sex Fratres germanos fertur numerasse, ipse septimus, imò inter omnes primus meritò laudatur. Nam cùm Pater exigui lucelli spe, quam Rex Saracenus ostentabat, inductus, à Christo ad Mahometis partes malum pedem tulisset, repressit suum DACHATIVS rectè sic à parente degener. Pòst vbi mortem infelicem sed debitam sceleri tanto pater oppetijt, DEI ductu & matris optimæ, Ierosolymas abijt, tinctúsque Christianis vndis in D. Sabæ Cœnobio, ingentibus, quæ postea edidit, prælijs egregius sui Victor prælusit. Tum denique & cæli ope & suâ virtute satis armatus in patriam excurrit, &, cùm Matri copias iunxisset, post multas pugnas fratres omnes dare manus victas Christo coëgit. Vnum tantum excipe, qui fide non germanâ sed Punicâ sanè, DACHATII nomen ad Prætorem detulit. Hic vinctum ad Tribunum misit. Sed neque Fratris perfidia, neque Carnificum tormenta tantum potuerunt, vt non vinceret DACHATIVS. Victor igitur caput gladio submisit tot Ciuicis coronis condecorandum, quot patriæ cælesti Ciues fratres seruauit. *Ex Menæis.*

Quemadmodum febricitantes appetitum & robur amittunt, ſic qui principum aulas frequentant, mentem & bonos mores perdere ſolent, niſi frequenter animo repetant hoc dictũ, NOSCE TEIPSVM. *Anton. Monach. ſerm. 59. ſententiarum.*

Cognitio ſui.

Pro Aulicis.

HVius quoq; Nomen nescimus. credo, quia Virtus supra cælos hoc euexit. Illud satis constat, vixisse, cùm rerum Constantinus potiretur, & Iberis seruitutem seruijsse; cæterum præter conditionem seruile nihil habuisse, quin ab hac SERVA Iberos pileum libertatis Christianæ accepisse. Res sic gesta memoratur. Filium Ibericæ Matronæ graui morbo afflictum precibus ad DEVM fusis valetudini restituerat, cùm eius facti rumor ad aures Reginæ gentis perlatus est tunc itidem grauiter fortè è morbo decumbentis. Ergo, cùm in spem valetudinis & ipsa venisset, deportari seruulorum manibus ad Diuam nostram voluit. Ibi in lectulo seruili collocata sanitatem extemplo & vires recepit, quas frustra in regijs stragulis suspirauerat. Vt verò grata Numini foret, Autor esse coniugi regi cœpit, vt Christo se dederet, cui morbi & mors ipsa iam parerent. Ille moris moras nectebat, dum inter venandum iratos & cælos & ventos expertus & in vltimum vitæ periculum deuolutus opem Christi præsentem ipse etiam sensit. Tum verò Templum Deo posuit, in quo Diua hæc columnam, cùm viribus nullis posset, precibus erexit, suspensámque in aëre tam diu seruauit, dum spectantibus omnibus suopte motu in locum suum desideret. Atque in hoc templo primas Christo Iberi aras; pectora sua deuouerunt. Gere castum Cor, & Templum Salomonæo præstantius erexisti. *Ex Socrate & Theodoreto.*

Habentes cor ardens in via *Domini* & inter ignes seculi diuino igne muniti, sicut illi in camino pueri inter sibilantes impetu flammas rorabimur, & hymnum Domino inter incendia refrigerantia, Dei filio concinente, cantabimus. *S. Paulin. ep. 29.*

Assidua Dei Laudatio.

Pro Iuuentute Catholica.

XVI. Decembris.

A Page Vetus Roma cum foculo suo Scæuolam tuum! In fornacem hanc oculos mitte, & superari à pueris Hebræis Viros tuos specta. Tres erant (Ananiam Azariam, Misaelem dixerunt) principes Iuuentutis interque ephebos Regis Nabuchodonosoris accensi. Hic in ea ætate formæ gratiam & senem in pueris sapientiam amabat; at Devs amplius; quid, Virginem animum & à regiæ mensæ delitijs abstinentem. Ita de Adolescentum amore Rex magnus & Max. Devs certarunt. Quid nũ hic vinceret? Fortè statuam posuit Nabuchodonosor, auream illam, sed superstitione infamem. Facile erat alijs persuadere, vt aurũ adorarent, in quo omnis ætas delirat. Vni ex omnibus hi Pueri sapuerunt, disertis verbis dictitantes Regem se, vt par est, veneraturos, cæterùm Devm solum adoraturos, & ante morti animam quàm statuæ genua submissuros. Stabat fornax validè flammans: In hanc abijciuntur nobiles animæ. Inhorruit ad facinus ignis & vim à Virtute venerabundus repressit; quin impetu potiùs in hostes facto longè plurimos corripuit & succidaneas victimas cremauit. Angelus etiam è cælo submissus flammas beato rore temperabat, lenique aura demulcebat Iuuenes Magnanimos. Ergo inter hæc supplicia cantare etiam placuit, & quò plenior foret Musica, cælum terrásque animare. Iamque Nabuchodonosor ipse Innocentiam patrono Igne sanctam absoluit, miraculique toto regno per literas præco, diuinum honorem rectè homo Numini transcripsit. *Ex Daniele.*

Iusti mors vt præsentis est exitus vitæ, ita introitus melioris: Bona mors, si peccato moriaris, vt iustitiæ viuas: Hęc mors necesse est vt pręcurrat, vt sequatur illa secura: Dum viuis in carne, morere mundo, vt post mortem carnis Deo viuere incipias. *S. Bern. Ep.* 105.

Præparatio ad Mortem.

Pro Infirmis.

ILle LAZARVS est, quo Fratre Germano nobiles Sorores Martha & Magdalis gaudebant, Christo dilectus & ab hoc amici etiam nomine donatus. Plus dico. Ille est, qui mortuus lacrimas Deo & gemitus potuit excutere, eóque adigere amantem, vt cōtra ferreas Mortis leges sepultum iam & tabescentem vitæ, &, quod caput est, amicitiæ suæ redderet; quæ vnica puto causa fuit, cur è sinu Abrahæ non inuitus rediret LAZARVS. Cæterum sic viuus inuidiâ tantum non emori Iudæos fecit, nimis contra improbos magnus certúsq; Seruatori testis. Itaque alteras illi mortis insidias struxerunt, stultissimo consilio, cùm Fatis iura dicere Christum viderent notum iam nuper LAZARI patronum. Hoc tamen in cælos, & Apostolis in diuisum à se orbem abeuntibus, reuixere odia in LAZARVM nobilémque familiam. Itaque cum Maximino (è schola Christi & LXXII. discipulis fuit) Marthâq; & Magdalena sororibus, Virgine itē Marcellâ, exul in nauim compingitur velis remisq; sed nō cælesti etiam aurâ destitutam. Nam LAZARVM sociósque in Gallias tulit, & innoxios Massiliæ exposuit. Miraculo & hæc & aliæ vicinæ vrbes permultæ Christo crediderunt. Tum demum Amoribus suis in siluis Magdalena vacauit, Martha sanctis Virginibus, LAZARVS Ciuibus Antistites præfuerunt. Dubium ergo est LAZARVS ne inuenerit illic portum, an ostenderit Gallis? certè absque LAZARO fuisset, naufragium in portu Massilienses fecissent.

Ex hist. Euang. & Breu. Rom.

An non meritò coronabitur, qui sic certauerit, Mundum abijciens promittentem, irridens inimicum tentantem, & quod gloriosius est, de seipso triumphans & crucifigens concupiscentiam prurientem? *S.Bern.f.1.de Om.SS.*

Sancta Conuersatio.

Pro Episcopis Germaniæ.

NObiliores nemo MODESTO habuit cunas. Rogas quales? Carceres fuere, in quos ad captiuum patrem vix natum Mater asportauit, docuitque à teneris Martyrem esse. Quinto à partu Mense inter preces vterq; parens inibi animã *Deo* reddidit, opulentam filio hereditatem vincula post se relinquens. At hanc inuidens Maximianus Imp. educendum viro Senatorij Ordinis tradidit. Sperabat hic patris nomen; sed cùm primùm MODESTVS per ætatẽ intelligere cunabula sua potuit, doluit scilicet vel inscíũ se à parentũ vestigijs deflexisse; & degenerem tam diu se putauit, quousq; fugâ Athenas delatus Christianis se iunxit. Hîc dum sacro lustratur fonte, radiantẽ ignibus columnam in caput pueri descendere Episcopus vidit. Cùm deinde è Ciue Genium malũ, è sorore vero Heri sui morbum depulisset, heredem hic MODESTVM cũ cæteris liberis suis scripsit. At isti, quò potiùs accederet aliquid ad hereditatẽ, quã decederet, Ægyptio homini & à sacris nostris alieno Adolescentem vendiderunt. Septem annos cùm seruisset, è seruitute *Deorum* tandem etiam Dominum eripuit, & libertus Solymas abijt. Ibi demum ad Patriarchatus dignitatẽ euectus, cùm veneno infectum fontem purgasset, fontisq; incolam serpentem neci, cacodæmonem sub cane latrantem fugæ dedisset, hospitióque, qui in seruitutem illum dederant, coheredes illos suos peramanter excepisset, dignam Natalibus suis mortem obijt. Sed amisit Ecclesia, vel cælo teste, tunc columnam suam. Imo non amisit; transtulit eò, vbi ipsa sese ædificat. *Ex Menæis.*

Christi humilitas nulli aspernanda diuitum, nulli est erubescenda nobilium: Nec enim in tantum prouehi potest quælibet felicitas humana fastigium, vt æstimet sibi pudendum, quod Deus in forma serui non est arbitratus indignum. *S. Leo s. 1. de Resur.*

Cognitio sui.

Pro Nobilitate Germanica.

ILla demum vera nobilitas est, non pauciores virtutes, quàm ceras quæ potest numerare. Potuit MEGENGOR Geldriæ Comes, idemque fortissimus militum Dux, & hoc nomine Imperatori Ottoni III. cumprimis charus. E coniuge Gerbirge Zutphaniensi item Comite cùm filias IV. filium sustulisset vnicum, hunc ipsum in primo ætatis flore, bello Bohemico amisit. Quid expectas? scilicet lacrimas vel armato Marti exprimendas, & dignos patre gemitus? viduos Matris capillos & lacerum planctu pectus? omnia alia audies. In funere filij mortuique vultu suum agnouere parentes, hoc est mortalem. Vtiq; mortem lecturam maturos ætate fructus suos, quæ immaturos carperet. satis oppidò iam vixisse parentes, qui vixisse filium aspicerent. Conuasare igitur MEGENGOR & in tuto locare impedimenta, opes, hoc est, in Cœnobio, cui Adelhaidem filiam præfecit, deponere; ipse quoque animo à Mundo abesse, cùm non posset corpore; castitatem deinceps cum coniuge colere; lectioni sacrarum literarum se dedere; denique in oculis nihil præter mortem & æternitatem habere. Ita non imparatum hæc offendit anno ab obitu Coniugis tertio. Mortuus filiæ primò visus est illa verba Vatis blandissimè effari, *ecce moritur Iustus & nemo recogitat*, tum alteri deinde è Virginibus regio habitu fulgens nuntiánsque MEGENGORIS nomen in MEGENGAVDII sibi mutatum esse. *Ex vita S. Adelhaidis & Molano.*

SS. AMMON. ET. SOC. M.M.

Quo quæſo dignum te iudicabis, qui factus ad imaginem factoris tantæ in te maieſtatis nõ defendis dignitatem? & tu homo, cùm in honore eſſes, honorem tuum nõ intelligens comparaxis iumentis inſipientibus, dum nil ſpirituale aut æternum elaboras? *S. Bern. Ep.* 104.

Confirmatio vacillantium in bono propoſito.
Pro deſertoribus Sodalitatis B. M. V.

SVb annum partæ salutis C C L I I I. Alexandriæ eodem tempore in Christianos sæuitum est & in latrunculos animaduersum; simili in longè dissimillimos supplicio. Fortè inter nomina horum nomen delatum est Genesij. Hic quòd extra culpam esset, facilè se purgauit; Sed dum à latrocinij suspicione absoluitur, vt Christianus accusatur. Hic nihil negare iam Genesius, gloriari hoc facinore. Latronibus igitur sociatus peiúsque his ipsis habitus igne crematus est. Hoc verò supplicij genere territus alius quispiam è Christianis, cùm nutare non dubijs signis ad tribunal impium videretur, ecce AMON ZENO & PTOLEMAEVS (hi ipsi, quos pinximus, Milites) per medium agmen penetrare, & cùm verbis non possent, nutu labantem ad constantiam hortari. Itaque iam oculis annuere, iam manibus loqui, iam lacrimis & gemitibus clamare, iam toto corpore supplicare, ne indignum quidquam Christiano admitteret. Hoc ipsum verò cùm oculos non posset fugere spectatorum, vulgum scilicet in se armarunt. Tum verò nihil dissimulandum amplius rati in medium omnes prodierunt, & Christum iam pleno etiam ore confessi populum omnem in stuporem rapuerunt, socios contra tyrannum mirum quantum animarunt, ipsi verò gaudio exilierunt, quòd cæli ciuem, hoc est, Martyrem seruassent. *Ex epist. Dion. Alex. apud Euseb.*

Sicut Thomæ, ita etiam inimicis suis demonstraturus est Christus vulnera, vt conuincens eos veritas dicat, videtis vulnera, quæ inflixistis, agnoscitis latus, quod pupugistis; quoniam per vos & propter vos apertum est, nec tamen intrare voluistis. *S. Aug. de Symbol.*

Veneratio SS. Vulnerum Christi.

Pro India & Iaponia.

Diuus THOMAS est,cui etiam palpare fidem licuit;& profuit, dubitasse THOMAM, vt Indus crederet. Nam fidem in Indiam Meliaporem vsque tulit,firmauítque miraculo, cùm ingenti mole arborem, & quam multi & homines & Elephanti mouere loco frustra laborarant, obsequentem ipse cingulo suo per milliaria X. tractam templi structuræ deuouit. simúlque vaticinium edidit, cùm Mare pertingeret illuc,affuturos, qui quam ipse nunc fidem præluceret, extinctam iterum populis accenderent; quod fieri nuper sub cœptas Hispanorum nauigationes vidimus.Cæterùm fuit è sacrificulis tum temporis, qui suâ manu filium mactauit, scelúsque THOMAE affinxit.Hîc alium nullum pro se causam dicere THOMAS voluit, præter infantem mortuum. quis credat? Absoluit disertis verbis Infans THOMAM,& patrem suum damnauit. Enimuero his miris vti nuper arborem, ita nunc in sententiam Regem ac populum omnem traxit,si vnos sacrificulos demas, qui aliò ab inuidia abstracti precantem ante sacram Crucem THOMAM sagittis primò,tum hastâ traiecerunt,strenuum vtique fidei propugnatorem, qui, vt signa defenderet,cecidit ante signa.*Ex Maffeio & Osorio.*

Contra mortifera blandimenta luctemur, ſcientes in eo quotidiana Martyria Chriſtianis deeſſe non poſſe: Si enim Caſtitas & Veritas & Iuſtitia Chriſtus eſt; ſic & ille, qui eis inſidiatur, perſecutor eſt; & qui ea in alijs defendere, & in ſeipſo cuſtodire voluerit, Martyr eſt. *S. Aug. ſer. 250. de Temp.*

Propugnatio Iuſtitiæ,
Pro Aduocatis.

XXII. Decembris.

Anastasia è Romano & patritio ſanguine patrem in Fide agnouit S. Chryſogonum. Nupta Viro (Publio Nomen erat) à Chriſtiana religione alieno, Matrimonij vſu ſemper abſtinuit, ſiue caſtitatis amore, ſiue ſuperſtitionis odio. Interea tamen mater pro Chriſto vinctorum audiebat, quos illa ſummis ſtudijs vltimisque ſeruitijs colebat, tunc præſertim, cùm Coniunx malus malam mortem obijt, qui carcere omnibúsque malis, dum vixit, Anastasiam exercuit. Publio Vlpianus in impietate ſucceſſit, ſed quòd vim inferre caſtiſſimæ tentaſſet, oculis primò orbatus, mox vitâ eiectus Publium ad orcum quoque ſubſecutus eſt. Sub hæc cùm bene magnus numerus Chriſtianorum in nauim perforatam imponeretur, certo naufragio perituris Dux Anastasia data eſt. Sed neq; ſic nauigantibus ſidera defuerunt. Viſa eſt in velis D. Theodota nuper è flammis cum tribus filijs aſtris inſerta. Hæc Helenâ magis propitia nauim ad littus appulit. Sed hem in portu alia tempeſtas inſurgit! Anastasia tribus palis alligata igne exuritur; ſocia turba omnis per diuerſa ſupplicia fortes animos expirat, eâ in vultu & oculis lætitiâ, vt ad Nuptias ire omnes dixiſſes. Et ibant, ſed Agni; ituri porrò, quocunque hic iuerit. quid? quod veſtigia ſua, quò nos etiam ſequi ſciremus, ſanguine ſignarunt. *Ex Metaphr.*

Amor rerum terrenarum viſcum eſt ſpiritua-lium pennarum: Ecce concupiſti, hæſiſti. Quis dabit tibi pennas vt columbæ? quando volabis? vbi verè requieſcas, quando hîc, vbi malè hæſiſti, peruersè requieſcere voluiſti? *S. Aug. ſ. 33. de verb. Dom.*

Eleuatio Mentis in Deum.

Pro Conſiliarijs Principum.

NEmpe Nuptias VICTORIA parabat, nihil magis sollicita, quàm vt ad easdem abhorrentem Anatoliam impelleret. Aiebat itaque Nuptias primos homines celebrasse, DEO ipso paranympho. Easdem sacrosanctas ab omnibus gentibus, etiam Christianis, habitas esse. Christum Nuptias adijsse & miraculo probasse: ipsum adeo despondere sibi Ecclesiam voluisse. denique quid Liberis & Nepotibus dubitaret Orbem implere, quando, vt hic cresceret, DEVS imperasset? Contra pugnabat Anatolia, in prima mundi ætate hęc locum habuisse, cùm Iuuenem hunc crescere & impleri inquilinis opus erat. At nunc incolas non tam Orbi quàm cælo deesse. Christum non nisi è Virgine voluisse nasci, viuere moriq; Virginem voluisse. Sponsum Ecclesiæ non nisi Virginis esse. Neque verò se Nuptias respuere, modò Sponsus Deus esset. Videret ipsa, an hic terræ filio postponendus esset? Nuper adeo se ex Angelis didicisse (& didicerat) dotem huic vnicè Virginitatem placere, Eois lapillis omnibus chariorem. Itaq; in hunc Amores suos se transtulisse. Quòd si inuideret VICTORIA, paratam se esse etiam illi hunc conciliare. His & similibus dictis iam dudum parili Amore VICTORIA in Christum ferebatur. Quò ergo eum sibi deuinciret, misso homine, dotem in paranymphos pauperes profundit, & in exilium acta ad alteras iam Nuptias se parat. Iamque vnica purpura Nuptialis deerat. Bonum factum! dedit hanc sanguis pro Sponso fusus. *Ex Adone &* *Adelmo.*

S.NICOLAVS. MILES.

Vide quid tibi ante Tribunal illud terrificum respondendum sit de eo, quòd acceperis in vano animam tuam, & animam talem; Si inueniaris nihil egisse amplius de immortali & rationali spiritu, quàm quoduis pecus de suo? *S.Bern.Ep.*104.

Consideratio Finis nostri.

Pro Ducibus Belli.

HAnc militum ego periculosissimam pugnam puto, quam cum castitatis hoste Amore pugnant. Nam huic succumbere, quid aliud est, quàm triumphos suos vendere? NICOLAO nostro crede, qui cum in Bulgaros mouit, Nicephori Imp. auspicijs, ecce priusquam bellum hostis faceret, militi mulier fecit hospitis filia. Ter impetum in castissimum fecit, sed ter NICOLAVS repulit Verecundiæ umbone tutus. Poterat ergo ante pugnam victoriam canere, solus ex omni exercitu Nicephori Victor. Etenim sub noctem Somnus NICOLAVM in campum producit: videt stantes vtrinque acies, signa signis inferri, viros viris concurrere, scuta scutis, pede pedem hærere. Interea aspicit ex Cælestibus Ducibus vnum, qui decussatis in crucem pedibus aleam belli regebat & victoriam ex suo arbitrio dispensabat. Nam cùm sinistrum pedem dexter premebat, Romani; cùm sinister dextro incumbebat, Bulgari vincebant. Sed & inter cæsorum corpora locum vacuum videt, audítque fatalem eum sibi & Commilitibus suis futurum fuisse, si Veneri heri palmam cessisset. Somnij veritatem cum Sole dies ostendit & strages Romanorum, quibus vincentibus primò Bulgari vltimò victoriam extorserunt. Tum enimuero NICOLAVS rectiùs dehinc bellaturus nomen militiæ Religiosæ dedit. In hac tot trophæa posuit, quot pugnas pugnauit. Illud nobilissimum omnium est, quod NICOLAVS de NICOLAO statuit. *Ex Menæis.*

Ecce offertur tibi IESVS; curre obuijs manibus, extende manus, expande sinus; deuotionem tuã probet tam actus, quàm affectus. Filium qui tibi offertur, suscipe fide, amplexare affectu, sempérque inter vbera commoretur. *Guerric. S. 2. de Natiu. D.*

Deuotio erga Christi infantiam.

Pro omnibus Christianis.

Fuge Nox omni die candidior! Vides, quæ nullus dies vidit. Surgit, ecce, non ab vndis, sed stipulis Sol meus. Super istam propè iunctam Soli quis vnquam Lunam conspexit? viden' vt è filij vultu lætiores radios mutuetur maternus oculus? Cæcus sum, nisi in hac nocte amorem DEI mei video: video, video in hoc speculo ruborem meum. Stabulum, stipulęque, panni arguunt: Boreas frigus pectoris accusat: Bos asinúsque ingratum clamant: loquaces puelli lacrimæ & è paruo pectore magni gemitus damnant. An sisto igitur me reum? at iratum metuo. At infans est: risu placatur. negant manus tam paruæ fulmē ferre. si ferre velint, fasciæ vetabunt; Mater non feret. Et nunquid non pacem Angeli nunciant? Quin quod blando insuper risu Puer dulcissimus inuitat, obuius etiam iturus, si pedes ferrent. Certè in amplexus brachiola offert. In tam amica vincula non curram? Imò pedibus plumbum denique demo. Ite, omnia Puero vos membra substernite. Fœnum etiam vos estis. I, culcitra lingua esto. aptior VERBO non potest esse. Et tu cor puluillum præbe. tactu mollesces. Vos quoque ite suspiria & algentem fouete. Eia brachia in fascias; in balnea oculi abite. Denique ignoscite, qui aëra & rusticos mulcetis, silete Angeli. Præ omnibus modulis vestris mea optima, vox vagientis placet.

Etiam nos exemplo S. Stephani pro Domino pugnare non pigeat. Indicta nobis est pugnandi necessitas. Implacabiles sunt aduersarij nostri, contra quos spiritualia arma sumenda. Corde certandum est, & corde vincendum. *Laur. Iustin. S. de S. Steph.*

Oratio inter aduersitates.

Pro persecutoribus nostris.

PRimus pro Fide Christiana sanguine suo STEPHANVS subscripsit, vt purpurati in cælo agminis Antesignanus non immeritò habeatur. Sapientiâ DEóq; plenus, eóq; ab Apostolis inter VII. principes Diaconos adlectus, mirum est, quàm multis magnísque prodigijs siue Christianorum animos erexerit, siue fregerit deieceritque Iudæorum. Et mouit ea res bilem indurato ad omnem malitiam populo, vt, veluti legem profanasset, in ius raperent. Sed ille pro DEO & se ita dixit, vt ad oculorum verborúmque fulmina attoniti omnes hærerent, iámq; non in hominem pugnare se, sed Angelum crederent. STEPHANVS hoc acrius victis instare, tunc præsertim, cùm ad spectaculum cælo se effundente, virtutis arbitrum ponè dextram Patris stantem CHRISTVM habere se vidit. Itaq; cùm vrbe exturbatus saxis obrueretur, in genua subsidens egregius triarius fortissimè omnia excepit; DEO identidem nunc se, nunc hostes suos cōmendans. Et licet horum caussa pessima esset, tam bono tamē Patrono perorante, veniā impetrauit Saulus non ita multò post CHRISTO conciliandus, & in Paulum mutandus. Tam verum iam tunc fuit, Martyrum sanguinem Christianorum semen esse. *Ex Act. Apost.*

Grauis est nobis inimici tentatio, sed longè grauior illi nostra oratio: lædit nos iniquitas eius & versutia, sed multò magis nostra eum simplicitas &misericordia torquet:Humilitatē nostram non sustinet, vritur charitate nostra, obedientiâ cruciatur. *S Bern. f.3 .de Dedic .*

Studium Virtutum.

Pro Fidei Catholicæ augmento.

Age Sparta & vel omne luuentæ tuæ robur cum vnius adolescentis Marini fortitudine compone. Hic Romanus & patricius flagra tamen ecce concoquit. Catenas vt torques induit. Carceri vt palatio arridet. Suspensus ab equuleo despicit tyrannum. In lacero vncis corpusculo animum iactat non saucium. Serrâ ligneâ secandus gaudet geminus pugnare. In crate velut thoro accumbit. Ignis vbi subijcitur, flammas Hercules inuitat. Dum plumbum superfunditur liquatum, blanditias probat. Dum in sartaginem immittitur flammantem, laudat delicias. Arboris ramis distrahendus euadit Milone fortior puer. Iam ad feras damnatus ecce colludit his, & pardus pedes veneratur lingua blandâ; manus tigris exosculatur; collum leo blandus amplectitur. Sed à feris in succensam fornacem ducitur inter Angelorum comitatum. Scilicet post binos dies aurum exit. Denique ad gladium vocatur. Sed tu crederes ad præmia inuitari. Quid? quòd mortuus perrexit tyrannum fatigare. Custodes enim corpori additos fulmine fugauit, dum terræ hoc Theophilus quidem mandaret; & Martianus iudex à partu suo (vermibus) perijt corrosus, inhonestum sed viuum tamen nactus sepulchrum. *Ex Mart. Rom. Pet. de Natal. & Ferrar.*

SS. INDES ET DOMNA MM.

Audiant Christiani qui quotidie corpus Christi attingunt, quantam de ipso corpore sumere possint medicinam; quando Mulier tota rapuit de sola Christi fimbria sanitatem. Sed quod nobis flendum est, nobis medicina ipsa retorquetur ad vulnus. *S. Pet. Chrys. S 34.*

Adoratio SS^æ^ Eucharistiæ.

Pro indignè communicantibus.

DOMNA superstitionis in aula Maximiani Imp. summa Antistita, dum quæ fortiter egerunt Apostoli, legit, & aures Christianæ dat Virgini, sacrificare rectius Christo discit & iam semet parat immolare. Tam sancti propositi socius, qui illi à cubiculis erat, INDES est factus. Cum hoc primò omnium aurum & argentum in manibus miserorum occulsat. Tum cibos, quos quotidie Imperator lautissimos submittebat, ad eosdem transmittit, ipsa cibario pane & aqua famem sitímque Martyrij accendit. Ea res cùm aulam omnem in admirationem raperet, curiosus Eunuchus in cubiculum se penetrat DOMNAE, & cum libro, de quo diximus & cruce, itemq; thuribulo & cistellâ, quâ delitias suas panem Angelorum asseruabant, rem omnem in lucem protrahit. Cæsi igitur fame vltimâ excruciandi in carcerem concludutur. Sed nunquam aliàs tam opiparè vixerunt, quando mensam Angeli posuerunt omnibus lautitijs instructam. Inter hæc DOMNA vnicâ Zonâ, quam gestabat auro & gemmis grauem, per fenestram demissâ, totam pauperum cohortem vestiuit. Mox vt cum cœnobio Aulam liceret mutare, prudenter desipere se adsimulauit. Iterum deinde insidiantem Maximianum virili veste elusit, cúmque iam non hanc modo sed animum etiam virilem induisset, & INDEN mari mersum extractumque tumulasset, cæsa pro Christo & in ignes coniecta ex Sacerdote rectè victima est facta. *Ex Metaphr.*

Cùm Cruce ſignaris, in mentem tibi veniat omnis vis, quam Crux continet, ac tum iram omnésq; à ratione auerſos impetus extinxeris. Cùm frons conſignabitur, aut reliqua membra, fac vt te ipſe hoſtiam Deo gratam offeras. *S.Chryſoſt. de ven: Crucis.*

Pia S. Crucis efformatio

Pro inſidijs dæmonum auertendis.

NAtus est hic CONSTANTINVS Hebræus, vixit verò Christianus, cùm Christianum alium, qui in fossam lapsus signo Crucis se munierat, surgere incolumem vidisset. Ab eo tempore ita CHRISTI Crucisq; amore arsit, vt flammas pectoris prodigiosus in vultu splendor proderet. Impuram è gente sua puellam ad illicita se pellicientem cruce neci dedit, cruce vitæ reddidit. In Cœnobium deinde diuino ductu cùm venisset, dum Seruatoris è cruce pendentis pedibus osculum tulit, Seruator ipse amplexum illi rependit, simul sua manu ductâ crucem fronti eius impressit. Ipse quoque locum eum, quo sacris vndis est tinctus, pedum suorum vestigijs insignem, eum verò, quo preces solitus est facere, cælestibus odoribus nobilem fecit. Iam templorum portæ sponte illi pandebantur. Totus oculeus illa etiam, quæ in animis hominum gerebantur, peruidit: Vndas sicco, cùm libuit, pede perambulauit, terrâ obrutus vmbilico tenus XL. dies sine cibo durauit; Obijt verò anno, postquam sacris est initiatus, VIII. verissimus Abrahæ filius. *Ex Menæis.*

Per B. Ioannis vestigia ad Redemptorem nostrum, pleno cordis amore tendamus: huius doctrinam velut coruscan lampadem nostris semper gressibus præferamus: pudeat iam terrenis incumbere, qui per spei desiderium ad cælestem cœpimus gloriam festinare. *P. Dam. f. 1. de S. Ioan.*

Dilectio Proximi.

Pro concordia inter Principes Christianos.

XXVII. Decembris.

Ecce, Mater Magna, Filius tuus! Ecce quisquis filius Mariae es, germanus Virginis Sodalis Ioannes, cui vltimùm cœnans Christus in puluillū pectus suum, moriens in Matrem, Matrem dedit suam, nostram etiam deinceps, si Ioannes sumus. Asiam administrauit. Exul patriam tamen cælestem, aliaque quæ scriptis mandauit, arcana vidit. Venenū, quod cruce téperasset, innoxiū bibit, nec ab hoc tantùm abhorruit, quantùm ab hæreticis, Cerintho præcipuè, quicum ne lauare quidē eisdem in balneis voluit. Amorē eius aquæ multæ non potuerunt extinguere. Magis etiā arsit, cùm oleo Romæ ab igne bullienti immissus fuit. Aiebat summam legis *Amorem* esse. Illud vnū in ore habuit: *Filioli diligite alterutrum*. Certè quantum animos dilexerit, argumentum ingens Iuuentæ nescio quis Iuuenis est. Hunc Ephesum abiturus Ioannes Episcopo vnicè commendauerat, sed pessimo Custodi. Ecce adolescens is capitur ab animorū prædonibus (socios hodie malè dicimus) mox ipse corporum etiam latro, mox dux latronū euadit. Subinde Ioannes adest, & pretiosum ab amico depositum exposcit. Amissum vbi audit, grauiter fidē malā obiurgat, in siluas deinde excurrit (senio alas amore ministrante) visámque prædam tamdiu insequitur, dum lacrymis suis sistit, canísq; & amplexibus impeditam in viam reducit. Cessit itaque feliciter hæc venatio. Hodie multę eiuscemodi feræ pereunt, quia retia fugiunt, malúntq; ab Orco rapi, quàm à cælo capi. *Ex Baron.*

Si temporalis & ſpecioſa nos delectat dom⁹, quantò magis ſpiritualis manſio decora & cœleſtis noſtrũ ſibi debet vendicare affectum? non minus in ſpiritualibus quàm in temporalibus inueniamur cupidi, potiſſimum cùm iſtæ momentaneæ ſint, illæ æternæ. *S. Laur. Iuſt. de SS. Innocent.*

Innocentiæ cuſtodia.

Pro infantibus de Baptiſmo periclitantibus.

XXVIII. Decembris.

MAla omnia nunciabat Herodi nuncius à Magis allatus. Quid? mea demum corona erit, quæ duos Reges ferat? aut Regni mei alienum hæredem viui spectabunt liberi? viuus ego? quin caput illi nunc aufero, ne ille diadema mihi? purpuram si ambit, domi habet: suo pingat de sanguine. At ne noui quidem hostem meum. Hoc plus etiam metuo. Certè infans est. Pereat hic omnis in regno, vt vnus ille pereat. Etiam innocens? iam nocens est, qui hostis est. Sed quî hostis? quia ego hunc timeo. Sed tyrannum dicent. Nimirum vetus hoc Regis nomen est. I, miles, omnes bimulorum cunas euerte; balneum his para cruentũ, sed dignum hoste. Hæc ille, cùm interea Angelus Paruulum Regem, Magnúmque exulem in Ægyptum, gloriosâ fugâ, deducit. Sæuijt nihilominus barbarus mucro. Vbique clades & funera. Vidisses maiora vulnera, quam corpora, plus lactis fundi quàm sanguinis; hunc saxo, illum capulo frangi; hunc è gladio, illum ab hasta pendere, multis teli vicem militis vultum esse. Dedit tamen pœnas Tyrannus: morborum enim omnium theatrum factus, eodem anno, cùm tot homicidia parricidio insuper maximi natu filij cumulasset, vitâ regnóque excidit perijtque. At prætextata illa turba cælo scilicet viuit, ridétq; etiamnum tyrannum, quòd tales Infantes timuerit. *Ex Bar. & Saliano.*

S · THOMAS · EPIS · MART ·

Nihil in homine, cui curiositas profit, inuenies. Friuola prorsus & inanis ac nugatoria cõsolatio, & nescio quid illi duri[9] imprecer, quàm vt semper habeat, quod requirit, qui iucundæ quietis fugitans curiosa inquietudine delectatur, *S. Bern in sent.*

Amor Studiorum.

Pro sectatoribus Otij,

NOn iam primùm sanguine priorum rigaris Anglia. Iam olim fuso THOMAE cruori fructum debebas, nisi eheu! sterilitatem hæresis induxisset. Sed ego ad THOMAM me verto. Adolescens cùm eripere aquis accipitrem laboraret, ipse iisdem pæne abreptus est. Sed molæ rota exitium aliàs adnatantib⁹, tunc sponte suâ consistens THOMAE scala fuit. Debebatur scilicet diutius Angliæ regno, cuius Cancellarius postea creatus à rege est. Paulò post hic Insulam Cantuariensem addidit, quam tanti THOMAS fecit, vt hanc postea regi edictis impijs contra Ecclesiam pugnanti non dubitarit opponere; quin solâ cruce armatus cum irato congredi. In illa pugna, vt amat fieri ad tribunalia, damnatur Innocentia ad vincula. Sed libertas Christiana exilium elegit, in quod ipsum Rex omnes amicos THOMAE egit, vt si non suæ suorum certè miseriæ succumberet. Sed his calamitatibus ille ad Martyrium velut tyro ad palum se exercebat. Nec multò post ipse conspicuus Christus ad palmam inuitauit. Ergo redux in Angliam in templo inuaditur. Prodit THOMAS in amplexus hostium, vetat primò cuiquam alteri è suis manum inijci, iugulum deinde præbet, cadit & muneris sui neque post mortem oblitus bene omnibus è feretro dicit.

O nunc iterum aliquando THOMA bene Angliæ tuæ precare. *Ex Eduardo.*

Homo qui naturæ donum, munus animæ, rationis beneficium excellentiam sensus, artis industriam, culturæ bonum per steriles actus euertit, mergit Auctori fructum, cultori gratiam negat; sicut arbor è terra, sic iste è vita meretur excidi. *S. Pet. Chrys. s.* 106.

Executio diuinorum Mandatorum.

Pro abutentibus Ingenio.

APameæ natus MARCELLVS patrem morte puer amisit. In puero tamen hoc miseri patrem suum inuenerunt, cùm hereditatem omnem his cederet. Ephesi quoque quod scribendo luoellum sibi parabat, habebat eum egenis commune. Post verò Abbas certauit etiam cũ Deo liberalitate. Sed cui hic ab homine vinceretur? Itaq; cum x. numos, qui vni reliqui erant, omnes erogari in captiuos nuper Episcopos iussisset, mox dono XC. taléta recepit. Succensuit nihilominus dispensatori, quòd vno retento numo fœnus x. talentis iminuisset. Tanto horreũ vacuũ mox frumento plenũ, quod vnis scilicet precibus suis MARCELLVS cõuexit, quas quidem quàm acceptas haberet Deus, ille vidit, qui supplicẽ humo ab Angelis vidit attolli & solis instar nitere. Porro corpora ægrorum ita curabat, vt simul medicinã animis faceret. Quare Iudæus in morbũ toties, quoties in perfidiã est relapsus, dum ludentẽ cũ DEO & Diuo mors castigauit. Iã cũ Byzantiũ vrbs tota flammis delenda esset, mediã seruauit MARCELLVS, igne lacrimis extincto. Cœnobium ipsius cùm spoliare pararent milites, lux ingens hoc tegere visa, in luce crux, è cruce verò tot fulmina, quot tela, quæ non iam manus in prædam, sed pedes in fugam docuit prædones conijcere. Addo illud, cùm Reipublicæ causa Leonem Imp. adiret, honoris causâ ab Angelis deductum esse, vti tam nobiles stipatores corporis Monacho ipse puto Imp. inuideret. *Ex Metaph.*

S. EBRVLPHVS. CONF.

Felicitas magna Christianorum, quibus datum est, vt paupertatem faciant pretium cælorum. Non tibi displiceat paupertas tua; nihil ea potest ditius inueniri: Vis nosse quàm locuples sit? cælum emit. Quibus thesauris conferri potest, quod videmus paupertati indultum? *S. Aug. s. 28. de V. Ap.*

Contemptus diuitiarum.

Pro ordine Equestri.

EBRVLPHVS è Regis Galliæ ad Christi aulam transijt, haud paulò honestiori loco futurus. Permouere ad transitionem illa Christi verba, quibus non modo EBRVLPHVM sed te etiam, Lector, hodie inuitat: *Si quis vult venire post me, abneget semetipsum & tollat Crucem suam & sequatur me.* Hæc, inquã, cum attentiùs apud animũ suũ considerasset EBRVLPHVS, quàm vulgò solemus, nõ insuper habendam ratus est conditionem, quam non homo Rex, sed Deus offerret: mox igitur Coniugi, Liberis, Aulæ, opibus & clientelis vale vltimum dixit. Accessere comites EBRVLPHO tres alij, quibus omnibus in solitudines Dux bonus Angelus bonus fuit. Ibi, vt, quod initio dixeram⁹, non aulam sed dominũ scires deseruisse, cellas exædificauit centũ & quinquaginta, totidémq; clientes numerauit aluitque, commeatum subinde cœlo suppeditante. Nam cùm dimidius fortè panis, qui vn⁹ reliquus, imperio Diui, pauperi cessisset, adfuit continuò mulus cibarijs onustus. Plus etiã sollicitus fuit viaticũ diuinum abeuntib⁹ è vita vt daret, Quare cùm sine hoc è Sodalibus quidam decessisset, in vitam reuocauit tantisper; tum demum cum hoc ire feliciter iussit. Ipse quoque vltimùm æger præter hunc cibum alium nullũ multo tempore admisit, stomacho, (vel animo potius) omnia humana respuente. Mortuus deinde inter preces suorum reuixit, dum Assem in miseros ipse dispensaret. Funeri dum illacrimatur in sacris Diaconus, moriq; etiã ipse exoptat, voti damnatus vnâ tumulatur Anno DXC. *Ex Surio.*

Quære tuum bonum: Nemo bonus nisi vnus Deus: summum bonum hoc est bonum tuum: Pecori quid bonum est, nisi implere ventrem, dormire, gestire? Tale tu bonum quæris? Cohæres Christi quid gaudes, quia socius es pecorum? S *Aug in ps.*102.

Consideratio immortalium Bonorum.

Pro Vinolentis.

MIrentur alij in PHILETAERO Procos: Nicomediæ filio illustre formæ decus, quo illum æuo suo Dijs parem homines fecerunt; ego in pulcherrimo corpore pulchriorem animum demiror exosculórque; & hoc amplius, quòd animi æstimator ipse egregius, nihili membrorum decore fecit, omnibúsque tormentis præbuit lacerandum. Primùm Diocletianum vicit, qui cùm blasphemus Christũ incesseret, vindex diuini honoris PHILETAERVS terram cœlosque ad iras mouit. In fornacem deinde succensã iniectus se ipso pulchrior egressus est. Iam sub Maximiano virgis vncísq; fœdum in modum acceptus, omnium tamen in se oculos Superûm rapuit, & tum denique his formosus est visus. Feræ siue formâ & ipsæ, siue fortitudine adolescentis captæ ad pedes se abiecerunt Victoris; feras verò cùm duo homines induissent, gladióque Martyri imminerent, in loco obriguere. Vltimò cùm virtus hæc oculos iam Tyranni etiam perstringeret, exulare iussa est. Et ecce de via morbi dæmonésque mali cedere, pedibus Dij se & templa sua substernere: quibus permotus Comes cum VI. militibus Fidem nostram est amplexus. PHILETAERVS cùm Eubiotum virum sanctitatis famâ celeberrimum adiret, monitus hic ab Angelo bono obuiam Martyri progressus est. In eius antro *Diuum* septimo die, socios verò duodecimo, ab exilio Mors absoluit. *Ex Menæis.*

Mittitur Virginis Filius, Filius Dei altissimi, & iubetur occidi, vt vulneribus meis pretioso sanguinis sui balsamo medeatur: Agnosce homo, quàm grauia sint vulnera, pro quibus necesse est Dominum Christum vulnerari. *S. Bern. s. 3. de Nat.*

Horror Peccati.

Pro Imperatore.

XXXI. Decembris.

Patria Sylvestro Roma, Romæ, hoc est patriæ pater ipse Sylvester fuit. Hoc tamen orbare Romam Vrbis probrum Tarquinius voluit. Sed Sylvester ad tribunal citatus nouo more mortem Iudici reus indixit. Dictum, factum. piscem dum cœnat, os forte ex hoc gutture receptum Tarquinius hamū mortis esse sentit. Post hæc dum Constantinus remissiùs rem Christianam curat & sopitæ nuper iterum in pios persecutiones recrudescunt, Exul Silvester montem Soracten insidet; Impietatis fœditatem vt videret Imperator, leprâ inficitur. Sacrificuli, lepram vt abluat, balneas è paruulorum sanguine suadent. Ingemuere ad consilium impium omnes Romanæ Matres; cùm audirent sanguini, quo vel manum aspergere scelus semper non expiandum habitū est, totum velle Imperatorem innatare; Certè innatare rectius tot matrum lacrimis iam poterat. Et verò eiulatus & comploratio totâ vrbe facta aures Imperatoris exarauit, factíque pœnitens censuit ipse hoc quoque ingens scelus esse, facere scelus voluisse. Interea Principum Apostolorum species dormienti oblata vocare Silvestrum iussit, qui sanctiores illi thermas ostenderet. Vocauit, & Christianis vndis lotus lepram corporis animíque exuit. Triumphum Silvestro mortuo Anno CCC XXXV. Cœlum decreuit. *Ex Baron.*

Multum meruit de nobis Deus, qui & imme-ritis seipsum dedit nobis. Quid enim melius se-ipso dare poterat vel ipse? Ergo si Dei meritum quæritur, illud est præcipuum, quia prior dile-xit nos, dignus planè qui redametur præsertim si aduertatur, Quis, Quos, Quantúmque ama-uerit. *S. Bern. de dil. Deo.*

Amor Dei.
Pro tepidis Christianis.

BARBATIANVS Sacerdos Antiochiâ Romā venit, credo vt virtus viri & prodigia facilius inde in orbem se diffunderent. Etenim cùm sub aduentum suū cæcum alterāq; oculis laborantem puellā curasset, oculos omnium in se vertit; & cùm seruulum Imp. Valentiniani per scalas præcipitem in pedes erexit, ipsum sibi Imperatorem deuinxit. Igitur à Placidia Augusta Rauennam deductus auctor huic cœpit esse, vt D. Ioannis, quem Euangelistam dicimus, honori templum augustum moliretur. Persuasit, & vbi ad fastigium fabrica fuit deducta, ecce ipse Diuus Ioannes Pontificali habitu insignis ædem sacrare visus est; & miraculi vestigium sandalium dextri pedis Augustæ relinquere. Atque hoc templum, cùm illi iā totū se BARBATIANVS addixisset, miraculis pluribus decorauit. Nam Cruce (familiari iam medicinâ) & strumam à collo nobilissimi adolescentis, & à matrona sanguinis fluxum pepulit; atque hæc cùm grata sæpius ad templum inuiseret, sinistrâ suspicione ductus maritus BARBATIANVM in templo strictō ferro aggreditur. Sed manus, pes, lingua hominis tam diu in loco obriguerunt, dum facilis etiam in hostes Medicus BARBATIANVS precibus suis emolliit. *Ex Ferrar.*

S. COLVMBA VIRGO MART.

Si diligenter attenderis, vbiq; laqueos inimici deprehendes voluptatum illecebris tanquam melle circumlitos; vt ſi quis voluptatis ſuauitatem guſtare velit, laqueo capiatur: Noli mel hoc concupiſere; dulcedinis enim illius extremum felle replet amatores ſuos. *S. Ephrem in recta vitæ ratione.*

Abſtinentia Voluptatum.

Pro Clericis.

INnocentis COLVMBAE sanguinem qui fundere hodie potuit, an non rectè hunc accipitrem dixero? Fuit hic Aurelianus Imp. qui vbi Senonas (patriam COLVMBAE) venit, illico in Virginem castissimam inuolauit prædamq; filij amoribus seruaturus, precibus, promissis, minis à Christi amplexibus Virginem studuit auocare. Sed qui potuisset auelli, quæ his se tam arctè illigauerat, hedera. Ergo aut sacrifica, ait Tyrannus, aut tute igne sacrificabere, nec priùs quàm quem maximè amas pudorem Veneri litaueris. Risit ad illa Virgo, ad hæc cohorruit. Nec mora ad lupas abducitur; & ecce Baruqha Iuuenis princeps audaciæ & impudentiæ irrumpit. Quid faceret inter vngues milui COLVMBA? Gemit, & gemitus surdis hominibus audit in theatro vrsa, accurrit afflictúmque humi DEI riualem tam diu terret, dum ille Deo manus, Virgo veniam dat. Interea ædibus Aurelianus irâ flagrans ignes subiicit. At cælum hos imbre, mox gladio cæsa COLVMBA sanguine extinguit. *Ex Ferrario.*

INDEX NOMINVM.

* Anto-

Cæsa-

Fla-

Ioscio

Simon

INDEX RERVM.

NVMERVS HIC NON DIEM MENSIS SED PAginas illius indicat numeralibus notis, infra Icones & ſententias inſignitas. Porrò litera *a* ſubinde appoſita, primam columnam ſeu ſententiam duntaxat *ab* autem vtramque, adeóque ſententiam & vitam denotat: vbi neutra verò apponitur, vita ſola legenda erit.

A.

B.

Caci-

C.

I.

Inuidia

M.

INDEX

Mun-

INDEX

Pau-

Q.

R.

Veri-

FINIS.

Errores Posterioris Partis.

Numerus Iconibus & sententijs subscriptus est.

In Augusto. pag. 41. ante med. clocas. l. cloacas.

In Octobri. p. 18. ante med. p;ortarum. l. portarum.

p. 20. post mediū. vulnete. l. vulnere.

p. 29. in med. saniem vel. l. velle.

In Novembri. pag. 12. post sententiam. Custoda. l. custodia.

p. 55. in med. qua l. quas.

p. 38. vviam. l. viam sub finem.

In Decembri. pag. 1. post med. corradebat, Eligius. expunge distinctionem.

p. 33. spirituaium. l. spiritualium.

p. 42. initio. sanguine priorum. lege Piorum.